

การนำเสนอความเป็นไปได้ในการโกหกและการยอมรับการโกหกด้วยตัวแปรบุคลิกภาพ

นางสาวรัตนภรณ์ ปัตลา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยา

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2557

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

PREDICTING THE LIKELIHOOD AND ACCEPTABILITY OF LYING USING PERSONALITY
VARIABLES

Miss Rattanaorn Pattala

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Psychology
Faculty of Psychology
Chulalongkorn University
Academic Year 2014
Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การทำนายความเป็นไปได้ในการโกหกและการยอมรับการโกหกด้วยตัวแปรบุคลิกภาพ
โดย	นางสาวรัตนภรณ์ ปัตลา
สาขาวิชา	จิตวิทยา
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	อาจารย์ ดร.อภิชญา ไชยวุฒิกรณ์วานิช

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทมหาบัณฑิต

.....คณบดีคณะจิตวิทยา
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คณางค์ มณีศรี)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร.วัชรภรณ์ บุญญศิริวัฒน์)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(อาจารย์ ดร.อภิชญา ไชยวุฒิกรณ์วานิช)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คณางค์ มณีศรี)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(อาจารย์ ดร.นำชัย ศุภฤกษ์ชัยสกุล)

รัตนภรณ์ ปัตลา : การทำนายความเป็นไปได้ในการโกหกและการยอมรับการโกหกด้วยตัวแปรบุคลิกภาพ (PREDICTING THE LIKELIHOOD AND ACCEPTABILITY OF LYING USING PERSONALITY VARIABLES) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: อ. ดร.อภิษฎา ไชยวุฒิกรณ์วานิช, 99 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลของบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม ลักษณะนิสัยวิตกกังวล บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม และคตินิยม ต่อความเป็นไปได้ในการโกหกและการยอมรับการโกหกในรูปแบบ การโกหกเพื่อผลประโยชน์ของผู้อื่น การโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง การโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับ และการโกหกเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง นิสิตระดับปริญญาตรีจำนวน 139 คน ได้ตอบชุดแบบสอบถามที่ประเมินบุคลิกภาพ และมาตรวัดความเป็นไปได้ในการโกหกและการยอมรับการโกหกเพื่อผลประโยชน์ของผู้อื่น การโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง การโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับ และการโกหกเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง โดยให้อ่านสถานการณ์สมมติ ผลการวิจัยพบว่า

1. บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกทุกรูปแบบ แต่มีอิทธิพลทางลบต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อผลประโยชน์ของผู้อื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.27, p < .05$)
2. บุคลิกภาพความเมตตาไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกและการยอมรับการโกหกเพื่อผลประโยชน์ของผู้อื่น
3. การกล้าแสดงออกมีอิทธิพลทางลบต่อความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.24, p < .05$) แต่ไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง
4. ลักษณะนิสัยวิตกกังวลไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกและการยอมรับการโกหกทุกรูปแบบ
5. บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกและการยอมรับการโกหกเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง
6. บุคลิกภาพแบบคตินิยมไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกและการยอมรับการโกหกเพื่อผลประโยชน์ของผู้อื่น

สาขาวิชา จิตวิทยา

ลายมือชื่อนิสิต

ปีการศึกษา 2557

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

5477613238 : MAJOR PSYCHOLOGY

KEYWORDS: LYING ACCEPTABILITY / LIKELIHOOD OF LYING

RATTANAPORN PATTALA: PREDICTING THE LIKELIHOOD AND ACCEPTABILITY OF LYING USING PERSONALITY VARIABLES. ADVISOR: LECTURER APITCHAYA CHAIWUTIKORNWANICH, Ph.D., 99 pp.

This research investigated influence of honesty kindness assertiveness anxiety collectivism and individualism in likelihood and acceptability of lying of different types of lies. One hundred and thirty nine students completed scales assessing six personality variables (honesty, kindness, assertiveness, anxiety, collectivism and individualism) and rated 8 scenarios involving lies of four different motives of two scenarios of each of altruistic, conflict avoidance, social acceptance and self-gain lies. Participants read and rated measure of acceptability and likelihood of lying. Results reveal that:

1. Honesty could not predict likelihood of lying of all types but could significantly predict acceptability of lying of altruistic ($\beta = -.27, p < .05$).
2. Kindness could not predict likelihood and acceptability of lying of altruistic.
3. Assertiveness could significantly predict likelihood of lying of conflict avoidance ($\beta = -.24, p < .05$) but could not predict acceptability of lying of conflict avoidance.
4. Anxiety could not predict likelihood and acceptability of lying of all types of lies.
5. Collectivism could not predict likelihood and acceptability of lying of self-gain.
6. Individualism could not predict likelihood and acceptability of lying of altruistic.

Field of Study: Psychology

Student's Signature

Academic Year: 2014

Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาและเอาใจใส่อย่างดียิ่งของ อาจารย์ ดร. อภิชา ไชยวุฒิกุลวานิช อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ไม่เพียงแต่ให้คำปรึกษา ให้คำแนะนำ ให้ความรู้ทางวิชาการ ตรวจสอบงานวิจัยด้วยความเอาใจใส่เสมอแล้ว แต่ยังให้กำลังใจปลอบโยน โอบอ้อมอารีต่อผู้วิจัยเสมอมา นอกจากนี้ยังกระตุ้นให้ผู้วิจัยเกิดพลังและพร้อมจะก้าวไปข้างหน้า ในการทำงานวิจัยนี้ให้สำเร็จในที่สุด ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คัคนางค์ มณีศรี อาจารย์ ดร. วัชรภรณ์ บุญญศิริวัฒน์ และอาจารย์ ดร. นำชัย ศุภฤกษ์ชัยสกุล กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย ที่กรุณา เสียสละเวลาให้คำแนะนำสั่งสอนอันมีค่าและช่วยปรับปรุงให้วิทยานิพนธ์นี้ถูกต้องและมีคุณภาพ ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ สิงหา จันทร์ขาว อาจารย์ พรพักตร์ ศิระชนารณท์ ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการขอเก็บข้อมูล

ขอบคุณเพื่อนร่วมรุ่นจิตวิทยาสังคม ที่คอยให้กำลังใจสอบถามความคืบหน้า แลกเปลี่ยนความรู้ความคิดเห็น ให้ความช่วยเหลือและมิตรภาพที่ดีต่อกันเสมอมา

ขอบคุณหัวหน้างาน เพื่อนๆและน้องๆร่วมแผนก ทุกคนที่เข้าใจและเห็นใจ คอยให้ความช่วยเหลือในเรื่องการทำงานให้สามารถมาเรียนและทำงานวิจัยจนสำเร็จ

สุดท้ายนี้ ขอกราบขอบพระคุณมารดาและพี่สาวของผู้วิจัยที่คอยให้ความช่วยเหลือ ให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยมาตลอด จนวิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วงได้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญภาพ	ฉ
บทที่ 1	1
บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	3
ความหมาย และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการโกหก	3
ความหมายของการโกหก	3
แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะบุคลิกภาพและความเป็นไปได้ในการโกหก	5
ความซื่อสัตย์ (Honesty).....	9
ความมีเมตตา (Kindness).....	10
การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม (Assertiveness).....	11
ลักษณะนิสัยวิตกกังวล (Trait anxiety).....	13
ปัจเจกนิยม และ คติรวมหมู่ (individualism and collectivism).....	14
แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการยอมรับการโกหก	16
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	18
ขอบเขตในการวิจัย	18
สมมติฐานการวิจัย	18

ตัวแปรที่ศึกษา.....	20
คำจำกัดความที่ในงานวิจัย.....	20
ประโยชน์ที่ได้รับ.....	23
บทที่ 2	24
วิธีดำเนินการวิจัย	24
กลุ่มตัวอย่าง	24
รูปแบบการวิจัย	24
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	24
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ	25
มาตรวัดความซื่อสัตย์	25
มาตรวัดความมีเมตตา	26
มาตรวัดการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม.....	27
มาตรวัดลักษณะนิสัยวิตกกังวล	28
มาตรวัดปัจเจกนิยมบุคคล-ศตวรรษใหม่.....	29
มาตรวัดการยอมรับการโกหกและความเป็นไปได้ในการโกหก	32
วิธีการวิจัย.....	33
วิธีวิเคราะห์ข้อมูล	34
บทที่ 3	37
ผลการวิจัย	37
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน	38
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร.....	39
ตอนที่ 3 ทดสอบสมมติฐาน	42
บทที่ 4	71

อภิปรายผลการวิจัย.....	71
บทที่ 5	75
สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ	75
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	75
สมมติฐานการวิจัย	75
กลุ่มตัวอย่าง	76
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	76
การเก็บรวบรวมข้อมูล	76
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	77
ผลการวิจัย.....	77
ข้อเสนอแนะ	78
รายการอ้างอิง	80
ภาคผนวก ก.....	85
ภาคผนวก ข.....	94
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	99

สารบัญตาราง

ตารางที่ 1 จำนวนข้อกระทงของมาตรวัดบุคลิกภาพแบบปัจเจกบุคคลนิยม-คติรวมหมู่.....	30
ตารางที่ 2 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง ($N = 139$).....	38
ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างสถานการณ์สมมติ 2 สถานการณ์ในแต่ละ ด้านของความเป็นไปได้ในการโกหกและการยอมรับการโกหกด้วยสถิติ paired t-test....	40
ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม และบุคลิกภาพแบบคติรวมหมู่ ความเป็นไปได้ในการโกหก เพื่อผลประโยชน์ของผู้อื่น เพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง เพื่อให้สังคมยอมรับ เพื่อ ผลประโยชน์ของตัวเอง และการยอมรับการโกหกเพื่อผลประโยชน์ของผู้อื่น เพื่อ หลีกเลี่ยงความขัดแย้ง เพื่อให้สังคมยอมรับ เพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง ($n = 139$).....	41
ตารางที่ 5 ค่า Tolerance และ VIF ของตัวแปรอิสระ	43
ตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความ เมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบ ปัจเจกนิยม และบุคลิกภาพแบบคติรวมหมู่ กับความเป็นไปได้ของการโกหกใน รูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นในภาพรวม ($n = 139$)	45
ตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความ เมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบ ปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคติรวมหมู่ กับความเป็นไปได้ของการโกหกในรูปแบบ การโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นสถานการณ์ที่ 1 ($n = 139$)	46
ตารางที่ 8 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความ เมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบ ปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคติรวมหมู่ กับความเป็นไปได้ของการโกหกในรูปแบบ การโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นสถานการณ์ที่ 2 ($n = 139$)	47

สารบัญตาราง(ต่อ)

ตารางที่ 9 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ กับความเป็นไปได้ของการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง ($n = 139$).....	49
ตารางที่ 10 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมบุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ กับความเป็นไปได้ของการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับในภาพรวม ($n = 139$).....	50
ตารางที่ 11 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมบุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ กับความเป็นไปได้ของการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับสถานการณ์ที่ 1 ($n = 139$).....	52
ตารางที่ 12 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ กับความเป็นไปได้ของการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อสังคมยอมรับสถานการณ์ที่ 2 ($n = 139$).....	53
ตารางที่ 13 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ กับความเป็นไปได้ของการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองในภาพรวม ($n = 139$).....	55
ตารางที่ 14 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ กับความเป็นไปได้ของการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองสถานการณ์ที่ 1 ($n = 139$).....	56

สารบัญตาราง(ต่อ)

ตารางที่ 15 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตินิยม กับความเป็นไปได้ของการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองสถานการณ์ที่ 2 ($n = 139$)	58
ตารางที่ 16 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตินิยม กับการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นในภาพรวม ($n = 139$)	59
ตารางที่ 17 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตินิยม กับการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งในภาพรวม ($n = 139$).....	61
ตารางที่ 18 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตินิยม กับการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับ ($n = 139$)	62
ตารางที่ 19 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตินิยม กับการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองในภาพรวม ($n = 139$)	63
ตารางที่ 20 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตินิยม กับการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองสถานการณ์ที่ 1 ($n = 139$)	65

สารบัญตาราง(ต่อ)

ตารางที่ 21 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ กับการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองสถานการณ์ที่ 2 ($n = 139$).....	66
ตารางที่ 22 ผลการทดสอบสมมติฐาน.....	67
ตารางที่ 23 ข้อค้นพบเพิ่มเติม.....	70

สารบัญภาพ

ภาพที่ 1 วิธีการวิจัย..... 36

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

แม้ว่าตั้งแต่เด็กเรามักถูกสอนให้พูดความจริง ห้ามพูดโกหก แต่เมื่อโตขึ้นกลับพบเรื่องโกหกอยู่มากมายรอบตัวเรา มีทั้งการโกหกเล็กๆของเด็กที่ไม่ส่งการบ้าน การโกหกระหว่างเพื่อนร่วมงานหรือคู่รัก จนกระทั่งโกหกของนักการเมืองต่อประชาชน บางครั้งเราเองต้องเป็นผู้โกหก และบางครั้งเราเองอาจถูกโกหก บางคนบอกว่าชอบของขวัญชิ้นนี้ทั้งที่รู้สึกเฉยๆ บางคนชมคนอื่นว่าทำได้ดีมากเพียงเพื่อให้กำลังใจ บางคนอาจเคยลาป่วยทั้งที่สบายดี การโกหกส่วนใหญ่ในชีวิตประจำวัน เป็นไปเพื่อการเอาตัวรอดหรือการรักษาความรู้สึกของผู้อื่น สาเหตุของการโกหกมีมากมาย ตั้งแต่การต้องการทำให้อีกฝ่ายรู้สึกดี การปิดบังความผิด หรืออาจใช้ในการสมัครงาน

การโกหกดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่เราพบเห็นได้เสมอในชีวิตประจำวันไม่ว่าจะในแวดวงประวัติศาสตร์ การเมือง เศรษฐกิจ สังคม ความรักและในมิติของศาสนา น้อยคนนักที่จะมีชีวิตอยู่ได้โดยไม่โกหก ส่วนใหญ่จะทำเพื่อรักษาน้ำใจของบุคคลอื่น ไม่อยากทำร้ายความรู้สึก หรือเพื่อหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออก บางครั้งที่ไม่ได้พูดความจริงก็ด้วยเหตุผลที่ซึ่งน้ำหนักแล้วว่า การพูดความจริงออกไปอาจจะก่อให้เกิดผลเสียมากกว่าพูดโกหกไปก่อนชั่วคราว และการโกหกต้องใช้พลังงานในการสร้างเรื่องราวต่างๆอย่างมากมายมหาศาล ต้องอาศัยความจำและสมาธิอย่างมากในการให้เรื่องราวปะติดปะต่อกัน แต่ในที่สุดมักจะพลาดจนมุม เพราะการโกหกมากมายเรื่องราวบานปลายออกไปนั้นมักจะทำให้สิ่งที่ไม่สามารถจะเป็นจริงได้ไหลขึ้นมาเรื่อยๆ

ในการศึกษาของ DePaulo, Kashy, Kirkendol, Wyer, และ Epstein (1996) ได้ศึกษาคน 147 คนโดยให้คนเหล่านั้นบันทึกข้อมูลที่ตนโกหกในเวลา 1 สัปดาห์ พบว่าภายในเวลาดังกล่าว คนส่วนมากจะโกหกกันวันละครั้งหรือสองครั้ง ชายและหญิงที่สนทนากันนานเกิน 10 นาทีมักจะห้ามใจที่จะโกหกซึ่งกันและกันไม่ได้และในกรณีลูกกับพ่อแม่การโกหกเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงแทบไม่ได้เลย

การโกหกผู้อื่นนั้น ย่อมทำให้เกิดทั้งผลดีและผลเสีย เปรียบเสมือนมีดที่ขึ้นอยู่กับว่าผู้ใช้จะนำไปใช้ในทางใด ปัจจุบันนี้กลายเป็นว่าการโกหกเป็นเรื่องปกติสามัญที่คนไม่ค่อยได้ใส่ใจเท่าไรนัก Paul Ekman ลงความเห็นว่ามีมนุษย์ไม่สามารถหลีกเลี่ยงการโกหกได้ ดังนั้นการทำความเข้าใจเรื่อง

การโกหกจะเป็นผลดีต่อชีวิต เรื่องของการโกหกจึงเป็นเรื่องที่สุดแล้วแต่คนจะมอง บางคนถ้าจับโกหกได้ก็เพียงแค่อะไรไม่นานก็หาย หลังจากนั้นก็ไม่คิดจิตใจอะไร เพราะมองว่าการโกหกเป็นเรื่องเล็กน้อย ในขณะที่บางคนมองว่า การโกหกเป็นเรื่องเลวร้ายมาก เมื่อรู้ตัวว่าตัวเองถูกโกหกก็จะรู้สึกรับไม่ได้ จึงเกิดคำถามขึ้นว่า ลักษณะบุคลิกภาพจะมีความสัมพันธ์กับความเป็นไปได้ที่จะโกหกและยอมรับการโกหกในรูปแบบต่างๆหรือไม่

นอกจากนี้ วัฒนธรรมมีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพ และยังมีส่วนเกี่ยวข้องกับการยอมรับการโกหก โดยในกลุ่มบุคคลที่มีความเป็นคณาธิปไตย (Collectivism) มักจะยอมรับการโกหกเพื่อส่วนรวมมากกว่าบุคคลที่มีลักษณะปัจเจกบุคคลสูง (Individualism) (Aune และ Waters, 1994; Mealy, Stephan, และ Urrutia, 2007; Seiter, Brusckhe, และ Bai 2002) ในวัฒนธรรมปัจเจกนิยม บุคคลมีบุคลิกภาพกล้าแสดงออกมาก ในขณะที่บุคคลในวัฒนธรรมคณาธิปไตย กลับมีบุคลิกภาพแสดงออกน้อยกว่า จึงมีความเป็นไปได้ว่าอาจพบแนวโน้มการโกหกและการยอมรับการโกหกเพื่อประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าหรือแตกต่างไปจากการศึกษาในสังคมตะวันตก

ผู้วิจัยสนใจศึกษาเพิ่มเติมด้วยว่า หากบุคคลมีลักษณะนิสัยวิตกกังวลจะมีแนวโน้มการโกหกอย่างไร จากงานวิจัยของ ญัฐพร ใจอยู่ (2554) ที่พบว่าลักษณะนิสัยวิตกกังวลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ความสามารถในการโกหกสถานการณ์ในชีวิตประจำวันและการรับรู้ความสามารถในการโกหกในสถานการณ์ที่มีความร้ายแรง ซึ่งไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ และยังขัดแย้งกับงานวิจัยที่เคยมีมาก่อนของ Gozna, Vrij, และ Bull (2001) ผู้วิจัยจึงได้นำลักษณะวิตกกังวลทางสังคมมาศึกษาครั้งนี้ด้วย

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจจะศึกษาว่าบุคคลที่มีบุคลิกลักษณะคือ มีความซื่อสัตย์ มีความเมตตา การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม ลักษณะวิตกกังวลทางสังคม ความเป็นปัจเจกบุคคลและคณาธิปไตยจะมีความสัมพันธ์อย่างไร กับแนวโน้มการโกหกและการยอมรับโกหก ทั้งนี้เพื่อทำความเข้าใจถึงแนวโน้มและการยอมรับการโกหกของผู้มีบุคลิกภาพและลักษณะนิสัยต่างๆ

ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น ตัวแปรต่างๆ มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ผู้วิจัยขอเสนอแนวคิดและทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความหมายและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการโกหก
2. ความหมายและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพและความเป็นไปได้ในการโกหก
3. แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการยอมรับการโกหก

ความหมาย และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการโกหก

ความหมายของการโกหก

การโกหก หมายถึง การที่ผู้พูดบอกข้อมูลเท็จให้กับบุคคลอื่น โดยที่ผู้พูดรู้ว่าไม่ใช่ความจริง ทั้งหมดโดยจงใจ (วิกิพีเดีย)

ความหมายของการพูดไม่จริง หมายถึงโกหก หรือการพูด หรือการกล่าวอ้างซึ่งผู้ไม่รู้ที่อยู่แก่ใจตนเองว่าสิ่งที่กล่าวนั้นตรงข้ามกับความจริงและทำโดยมีเจตนาเพื่อชักนำหรือจูงใจให้ผู้อื่นเชื่อว่าเป็นสิ่งที่จริง (Warren, 1934 อ้างถึงใน ชุตินา ดาวล้อม, 2549) ซึ่งสอดคล้องกับพจนานุกรมไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ที่ได้ให้ความหมายของคำว่าโกหกว่า โกหก คือการจงใจกล่าวคำที่ไม่จริง พูดปด หรือพูดเท็จ

จากพจนานุกรมของเว็บสเตอร์ (Merriam-webster, 1996) การโกหก หมายถึงการสร้างสถานการณ์ที่ไม่เป็นจริงโดยมีเจตนาที่จะหลอกลวง หรือมีเจตนาที่จะกล่าวในสิ่งที่ไม่จริง ซึ่งตรงกับพจนานุกรมจิตวิทยาของลองแมน (Longman Dictionary of contemporary English) ที่หมายถึงการตั้งใจบอกบางคนในบางสิ่งที่ไม่จริง

Bok (1978) ให้คำนิยามโกหกว่า ได้แก่ข้อความซึ่งผู้พูดรู้ว่าเป็นความเท็จแต่ก็นำมาพูดให้ผู้ฟังเชื่อเพราะต้องการหลอกลวง

นิยามการโกหกตามทัศนะของเพียเจต์ (Piaget, 1960 อ้างถึงใน พงนิญ์ ศุระศรางค์, 2535) ซึ่งศึกษาการให้ความหมายของการโกหกในเด็กอายุ 6-12 ปี พบว่า เด็กอายุ 6-7 ปี ให้ความหมายของการโกหกว่าหมายถึง การพูดสิ่งที่ไม่เป็นจริงโดยไม่คำนึงว่าการโกหกนั้นเกิดจากเจตนาของผู้พูด หรือความผิดพลาดของผู้พูด เช่น สองบวกสองเท่ากับห้าเด็กจะบอกว่าเป็นการโกหก และเมื่อเด็กมีอายุ 10-11 ปี จะให้ความหมายที่ชัดเจนได้ว่าการโกหก หมายถึง การพูดสิ่งที่ไม่เป็นจริง โดยผู้พูดมีเจตนาจะหลอกลวงผู้ฟัง

จรัลวิไล จรุงญโรจน์ (2552) ได้วิเคราะห์องค์ประกอบความหมายของคำว่า “โกหก” โดยนำความหมายจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ฉบับ 2542 ที่ว่า “จงใจกล่าวคำที่ไม่จริง พูดปด พูดเท็จ (มักใช้ในคำไม่สุภาพ)” มาเป็นหลัก เมื่อประกอบกับการที่ศาสนาต่าง ๆ ล้วนแต่มีข้อห้ามไม่ให้โกหก ก็แสดงให้เห็นว่าในกรณีของการโกหกที่เป็นต้นแบบ (prototype lie) ที่พูดโกหกนั้นไม่เพียงจง

ใจพูดสิ่งที่เป็นเท็จเท่านั้น แต่ยังมีเจตนาในทางที่ไม่ดี ในทางที่เป็นบาปด้วย จึงสรุปว่าองค์ประกอบทางความหมายของคำว่าโกหกมี 4 องค์ประกอบ คือ

1. เรื่องที่พูดไม่ตรงกับข้อเท็จจริง (เท็จ)
2. ผู้พูดเชื่อว่าสิ่งที่พูดเป็นเท็จ (เชื่อ)
3. ผู้พูดมีเจตนาให้ผู้ฟังเชื่อในสิ่งที่ตนพูด (เจตนา)
4. ผู้พูดมีเจตนาร้าย (ร้าย)

การกระทำใดที่มีลักษณะ 4 ข้อนี้ครบก็จะถือเป็นการโกหกที่ใกล้เคียงกับการโกหกต้นแบบแต่หากขาดลักษณะใดไปบ้างก็ยังสามารถตีความว่าเป็นการโกหกได้ เพียงแต่เป็นการโกหกที่ “ไม่สมบูรณ์แบบ” และอาจจะได้รับการตีความว่าเป็นการโกหกโดยคนเพียงบางคน

สรุปได้ว่า การโกหก หมายถึง การกล่าวในสิ่งที่ไม่เป็นความจริง โดยมีเจตนาที่จะหลอกลวงผู้ฟังเพื่อป้องกันตนเองหรือผู้อื่นให้พ้นผิด

ประเภทการโกหก

วัตถุประสงค์ของการโกหกไม่เพียงแต่เพื่อให้ประสบผลสำเร็จในการหลอกลวงเท่านั้น แต่ยังสามารถใช้ในการโน้มน้าวใจบางสิ่ง Miller และ Stiff (1993) พบว่ามีแรงจูงใจมากมายในการโกหก เช่น รักษาหน้าตา, หลีกเลี่ยงการถูกลงโทษ, หลีกเลี่ยงการเผชิญหน้า, และเพื่อทำร้ายผู้อื่น

Kashy และ DePaulo (1996) กล่าวถึงการโกหกว่าเป็นเรื่องปกติในชีวิตประจำวัน การโกหกได้สำเร็จเป็นจุดประสงค์ที่สำคัญที่จุดในการมีปฏิสัมพันธ์กันของมนุษย์ เช่น การมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น การสร้างความประทับใจ การขอความช่วยเหลือและการสนับสนุน เมื่อบุคคลมีเป้าหมายเหล่านี้มากขึ้น ก็จะเกิดแรงจูงใจในการโกหก

การศึกษาของ Lindskold และ Walters (1983) เพื่อจัดหมวดหมู่สำหรับการยอมรับการโกหก ใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 311 คน แบ่งเป็น 3 การศึกษา โดยให้ตอบแบบสอบถามประเมิน การนำคำหนิในการโกหกหลายประเภทผลที่ได้จัดรูปแบบการโกหกเป็น 6 ประเภท โดยเรียงลำดับที่มีการยอมรับมากที่สุดถึงน้อยที่สุด คือ

1. โกหกเพื่อช่วยผู้อื่นจากความเจ็บปวดที่เล็กน้อย, ความอับอาย, หรือความละอาย (Save others shame)
2. โกหกเพื่อปกป้องตัวเองหรือบุคคลอื่นจากการถูกลงโทษหรือความไม่พอใจสำหรับการล้มเหลวเล็กน้อยหรือการทำผิดพลาดร้ายแรงจากความสะเพร่าซึ่งทำร้ายบางคน (Protect from Punishment)
3. โกหกเพื่อที่จะมีอิทธิพลต่อคนอื่นในตำแหน่งหน้าที่การงาน เช่น ในทางที่ได้รับการตอบสนองที่ได้ประโยชน์ต่อตนเองแต่จะไม่ทำร้ายคนอื่น (Influence officials)

4. โทกเพื่อให้ตนเองดูดีกว่าความเป็นจริงหรือปกป้องผลประโยชน์บางอย่าง, (Enhancing appearance and protecting gain)
5. โทกเพื่อสิ่งหนึ่ง ซึ่งถ้าสำเร็จจะทำให้ตนเองได้ประโยชน์ (Exploitative persuasion)
6. โทกเพื่อทำร้ายคนอื่นแต่ตัวเองได้ผลประโยชน์ (Direct harm, self-gain)

ผู้วิจัยนำประเภทของการโทก เพื่อใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ โดยแยกตามแรงจูงใจเป้าหมายในการโทก แบ่งเป็นประเภทต่างๆดังนี้

1. การโทกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น (Altruistic) หมายถึง การโทกเพื่อช่วยเหลือหรือปกป้องผู้อื่น
2. การโทกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง (Conflict avoidance) หมายถึงการโทกเพื่อหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่อาจจะมี ความขัดแย้งกับผู้อื่น
3. การโทกเพื่อให้สังคมยอมรับ (Social acceptance) หมายถึง การโทกเพื่อให้เข้ากับผู้อื่นได้หรือให้ตนเองดูมีความคิดเห็นเหมือนผู้อื่น
4. การโทกเพื่อประโยชน์ของตนเอง (Self-gain) หมายถึง การโทกเพื่อให้ได้ประโยชน์ต่อตนเองโดยเฉพาะทางวัตถุนิยม

แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะบุคลิกภาพและความเป็นไปได้ในการโทก

ไกล์รู้ง์ ชุ่มกระจ่าง (2540) ศึกษาโครงสร้างของบุคลิกภาพได้ให้ความหมายของบุคลิกภาพว่าเป็นลักษณะของสิ่งของที่มีอยู่ในตัวของบุคคลแต่ละคน โดยเป็นได้ทั้งลักษณะภายนอก (เช่น กิริยาท่าทาง การวางตัว พฤติกรรมต่างๆ) และลักษณะภายใน (เช่น ความคิด เจตคติ ค่านิยม ความเชื่อ อารมณ์) ที่มีการผสมผสานหรือปฏิสัมพันธ์กัน แล้วแสดงออกมาให้ผู้อื่นรับรู้หรือสังเกตได้ถึงความเป็นตัวบุคคลนั้น และสิ่งนี้เองที่เป็นเสมือนสิ่งที่แสดงลักษณะเฉพาะของบุคคลแต่ละคน ซึ่งมีความแตกต่างกันในแต่ละบุคคล

ผู้วิจัยได้ทบทวนงานวิจัยเกี่ยวกับการโทกที่มีในต่างประเทศ โดยผู้วิจัยได้รวบรวมเอาไว้ดังนี้

Kashy และ DePaulo (1996) ตั้งคำถามให้กลุ่มตัวอย่างเขียนในบันทึกประจำวันเรื่องพฤติกรรมการโทก การศึกษานี้เป็นการนำปัจจัยด้านความแตกต่างของบุคลิกภาพภาพ และเป็นการเปรียบเทียบกันระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษา 77 คน กับคนทั่วไปในชุมชน จำนวน 70 คน ตั้งสมมติฐานว่าบุคลิกภาพไม่เพียงแต่ทำนายความถี่ในการโทก แต่ยังสามารถทำนายรูปแบบในการโทกได้ด้วยโดยนำความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ 12 ลักษณะ คือ แมคคาวิลเลียน (Machiavellianism) ความเฉลียวฉลาดทางสังคม (Social adroitness) จิตสาธารณะ (Public self consciousness) การ

นำผู้อื่น (Other directedness) ความมีคุณค่าในตัวเอง (Self esteem) ความวิตกกังวลทางสังคม (Social anxiety) ความเป็นที่พึงปรารถนาในสังคม (Social desirability) การตอบสนองทางสังคม (Responsibility) การมีส่วนร่วมทางสังคม (Social participation) พวกชอบสังคม (Extraversion) เพศเดียวกัน (Same sex quality) เพศตรงข้าม (Opposite sex quality) กับรูปแบบการโกหก 2 ประเภท คือ การโกหกเพื่อผลประโยชน์ตัวเอง และการโกหกเพื่อผลประโยชน์ของผู้อื่นโดยให้ผู้อื่นร่วมการทดลองบันทึกความถี่การโกหกในการเขียนบันทึกประจำวัน เป็นเวลา 1 สัปดาห์

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่มีคะแนนสูงในบุคลิกภาพด้าน ชอบจัดการสร้างความประทับใจและพวกชอบเข้าสังคมจะรายงานการโกหกสูงกว่าในผู้ที่มีคะแนนต่ำในประเภทเดียวกันไม่พบความสัมพันธ์ใน พวกวิตกกังวลทางสังคมกับการโกหกทั้งสองแบบ พวกตอบสนองต่อสังคมสัมพันธ์ทางลบน้อยมากกับการโกหกทั้งสองแบบ พวกชอบจัดการสัมพันธ์ทางบวกกับการโกหกเพื่อประโยชน์ตนเอง

Vrij และ Holland (1998) ทำการทดลองศึกษาความแตกต่างระหว่างบุคลิกภาพและการอดทนอยู่ในสถานการณ์การโกหกความรู้สึกอึดอัดไม่สุขสบายขณะโกหกและค้นหาความยากในการโกหกใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจำนวน 38 คน โดยแจ้งผู้ร่วมการทดลองว่า เป็นการศึกษาในเรื่องการพูดโกหก ทำการทดลองโดยแยกเป็นสองห้องทดลอง ห้องแรกให้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับบุคลิกภาพ หลังตอบแบบสอบถามเสร็จ แจ้งให้ผู้ร่วมการทดลองทราบว่า ผู้ชายในห้องถัดไปเป็นตำรวจที่มีประสบการณ์สูงในการจับโกหก ซึ่งจะสัมภาษณ์โดยการถามเกี่ยวกับคุณศึกษาชั้นเรียนอะไร ซึ่งคุณต้องตอบว่าเป็นนักศึกษาวิชาจิตวิทยา และให้โกหกต่อไปเรื่อย ๆ เพื่อดูว่าจะเกิดอะไรขึ้น โดยถามคำถาม 13 ข้อ คือ 1.คุณเรียนวิชาอะไร 2. คุณแน่ใจหรือว่าคุณเรียนวิชาจิตวิทยา 3. คุณสามารถบอกได้หรือไม่ว่าล่าสุดคุณเรียนหัวข้ออะไรไป 4. คุณสามารถบอกเกี่ยวกับรายละเอียดในหัวข้อที่คุณเพิ่งเรียนได้หรือไม่ว่า 5. ฉันไม่คิดว่าคุณเรียนจิตวิทยา 6. คุณโกหกได้แย่มาก 7. คุณเคยโกหกแบบนี้หรือไม่ 8. ฉันสามารถเห็นพฤติกรรมของคุณขณะที่โกหก 9. คุณสามารถบอกได้หรือไม่ว่าคุณเรียนวิชาอะไรบ้าง 10. คุณสอบเกี่ยวกับอะไรบ้าง 11. บอกชื่อนักจิตวิทยา 3 คน 12. พวกเขาทำอะไรกันบ้าง 13. คุณบอกความจริงมาเถอะ สิ่งที่คุณบอกมานั้นไร้สาระมาก จบด้วยคำถามว่า ให้บอกความจริงว่าคุณเรียนวิชาอะไร เพื่อเป็นการเพิ่มความกดดัน

วัดตัวแปรตามคือ คะแนนจำนวนข้อในการตอบคำถาม (คะแนนต่ำสุด คือ 0 สูงสุดคือ13) วัดความรู้สึกไม่สบายใจขณะสัมภาษณ์โดยถาม 5 คำถาม คือ ตำรวจกดดันคุณหรือไม่ คุณรู้สึกไม่สบายใจระหว่างสัมภาษณ์หรือไม่ คุณรู้สึกผ่อนคลายขณะสัมภาษณ์หรือไม่ คุณรู้สึกวิตกขณะสัมภาษณ์หรือไม่ และคุณรู้สึกไม่สุขสบายขณะสัมภาษณ์หรือไม่ วัดโดยใช้มาตรวัดแบบลิเคิร์ต เริ่มต้นจาก 0 ไม่

รู้สึกเลย ถึง 7 รู้สึกอย่างแน่นอน และวัดว่ากลุ่มตัวอย่างแสดงท่าทางพิรุณขณะโกหกหรือไม่ โดยตอบคำถามว่า คุณรู้สึกว่าคุณมีการแสดงท่าทางพิรุณขณะโกหกหรือไม่ โดยใช้มาตรวัดแบบลิเคิร์ต เริ่มต้นจาก 0 ไม่ทั้งหมดเลย 7 อย่างแน่นอน

แบบวัดบุคลิกภาพที่ใช้วัดคือ มาตรวัดความเฉลียวฉลาดทางสังคม (Social Adroitness) ความมีจิตสาธารณะ (Public Self-Consciousness) การนำผู้อื่น (Other-Directedness) มาตรวัดการควบคุมอารมณ์ (Emotional Control) มาตรวัดการชอบแสดงออก (Acting) การแสดงออกทางสังคม (Social Expressivity) มาตรวัดบุคลิกภาพแบบเปิดเผย (Extraversion) มาตรวัดการชอบสังคม (Sociability) มาตรวัดสติสัมปะชัญญะแห่งตน (Private Self Consciousness) มาตรวัดความวิตกกังวล (Social Anxiety) มาตรวัดความขี้อาย (Shyness)

ผลการศึกษาพบว่า พวกวิตกกังวลทางสังคมและพวกขี้อายสัมพันธ์ทางบวกกับความรู้สึกอึดอัดไม่สบายระหว่างโกหก พวกวิตกกังวลทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการแสดงท่าทางพิรุณขณะโกหก และยังพบความสัมพันธ์ทางลบกับความคงทนในการโกหก

Gozna, Vrij, และ Bull (2001) ได้ศึกษาความแตกต่างระหว่างบุคคลและการรับรู้การโกหกในชีวิตประจำวันและในสถานการณ์ที่มีความร้ายแรง โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจำนวน 265 คน ตอบแบบสอบถามโดยใช้มาตรวัดบุคลิกภาพ 5 ด้าน ได้แก่ พวกชอบแสดงออก (acting) พวกหาผลประโยชน์จากผู้อื่น (Manipulativeness) พวกชอบบสร่างความประทับใจ (Impression management) และพวกชอบเข้าสังคม (Sociability) และยังวัดความวิตกกังวล (Anxiousness) ที่คาดว่าจะมีความสัมพันธ์กับการรับรู้การโกหก ทั้งในชีวิตประจำวันและในสถานการณ์ที่มีความร้ายแรง โดยใช้สถานการณ์การลอกงาน (Plagiarism) ของผู้อื่นในมหาวิทยาลัย หลังจากตอบแบบวัดบุคลิกภาพ ให้กลุ่มตัวอย่าง อ่านสถานการณ์ที่มีการโกหกเกิดขึ้น โดยให้จินตนาการว่าตนเองเป็นผู้อยู่ในสถานการณ์นั้น แล้วจึงให้ผู้ร่วมการทดลองทำมาตรวัดการรับรู้ความสามารถในการโกหกในชีวิตประจำวันและในสถานการณ์ที่มีความร้ายแรง

ผลการทดลองพบว่าผู้มีลักษณะการหาผลประโยชน์จากผู้อื่น (Manipulativeness) มีการรับรู้ความสามารถในการโกหกในสถานการณ์ชีวิตประจำวัน และรู้สึกมีความละเอียดใจเพียงเล็กน้อยเมื่อต้องโกหกในสถานการณ์ที่มีความร้ายแรงพบว่า ผู้มีการหาผลประโยชน์จากผู้อื่น รู้สึกสบายใจก่อนและหลังการโกหก

ในเรื่องความวิตกกังวล พบว่าผู้มีลักษณะวิตกกังวล เมื่อต้องโกหกในสถานการณ์ชีวิตประจำวันจะมีความรู้สึกละเอียดใจในขณะที่ต้องโกหก และเมื่อต้องโกหกในสถานการณ์ที่มีความร้ายแรง ผู้มีลักษณะบุคลิกภาพวิตกกังวลพบว่าต้องวางแผนเพื่อโกหก ทำให้รู้สึกอึดอัดไม่สบายใจที่ ต้องโกหก

McLeod และ Genereux (2008) ศึกษาบทบาทของความแตกต่างของแต่ละบุคคลในการยอมรับและความเป็นไปได้ที่แตกต่างกันของการโกหก ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยจำนวน 287 คน โดยใช้มาตรวัดบุคลิกภาพ จำนวน 6 แบบ มาตรวัดความซื่อสัตย์ (honesty), ความมีเมตตา(kindness), ความกล้าแสดงออก (assertiveness), ทำตามแรงจูงใจ (approval motivation), กำกับการแสดงออกตน (self-monitoring), แมคคาวิลเลียน (Machiavellianism) และ ใช้ 16 สถานการณ์ที่มีการโกหกแบ่งเป็น 4 รูปแบบ ตามแรงจูงใจในการโกหกที่แตกต่างกันได้แก่ เพื่อประโยชน์ผู้อื่น (altruistic) เพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง (conflict avoidance), เพื่อให้สังคมยอมรับ (social acceptance), และ เพื่อผลประโยชน์ตัวเอง (self-gain lies) โดยให้กลุ่มตัวอย่างตอบมาตรวัดบุคลิกภาพ หลังจากนั้นจึงอ่านสถานการณ์การโกหก ให้กลุ่มตัวอย่างตอบคำถาม A) คุณจะยอมรับได้หรือไม่ ที่บุคคลในเรื่องโกหก B) ถ้าเป็นตัวคุณเองเป็นตัวเอกในสถานการณ์ที่อ่านในการโกหก 4 สถานการณ์ที่ได้รับ โดยให้จัดอันดับใช้มาตรวัดแบบลิเคิร์ต 9 ระดับคือ 0 ยอมรับไม่ได้เลย ถึง 9 ยอมรับได้มากที่สุด และ 0 เป็นไปไม่ได้เลย 9 เป็นไปได้มากที่สุด

ผลการศึกษาพบว่า บุคลิกภาพและประเภทของการโกหก สามารถทำนายความเป็นไปได้ในการโกหกและการยอมรับการโกหกได้ ความซื่อสัตย์และความกล้าแสดงออก เป็นตัวทำนายทางลบกับการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับ และการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง ความมีเมตตา การทำตามแรงจูงใจ และแมคคาเวลเลียน เป็นตัวทำนายทางบวกกับการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง ในขณะที่ทำตามแรงจูงใจเป็นตัวทำนายทางบวกกับการโกหกเพื่อเป็นที่ยอมรับของสังคม บุคลิกภาพแบบแมคคาเวลเลียนและการกำกับการแสดงออกตน เป็นตัวทำนายทางบวกของการโกหกเพื่อตนเอง ในขณะที่ความเมตตาเป็นตัวทำนายทางลบของการโกหกเพื่อตนเอง

ในการศึกษาครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลของบุคลิกภาพ ต่อการยอมรับการโกหกและการรับรู้ความเป็นไปได้ในการโกหก ผู้วิจัยได้เลือกลักษณะบุคลิกภาพ ความซื่อสัตย์ ความมีเมตตา และการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม ที่ได้มีการศึกษามาก่อน และได้เพิ่ม ลักษณะนิสัยวิตกกังวล และความเป็นปัจเจกบุคคลและคตินิยม เพื่อค้นหาอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกและการรับรู้ความเป็นไปได้ในการโกหก ซึ่งยังไม่มีมีการศึกษามาก่อน

ความซื่อสัตย์ (Honesty)

ความหมายของความซื่อสัตย์

มีผู้ให้ความหมายของคำว่าซื่อสัตย์ไว้หลากหลายมิติและระดับ ขึ้นอยู่กับ ขึ้นอยู่กับผู้ให้ความหมายต้องการจะสื่อถึง แต่โดยสรุปแล้วหมายถึง การมีคุณธรรมเป็นพื้นฐานซึ่งแสดงออกมาเป็นจริยธรรมและถ่ายทอดสู่พฤติกรรมหรือปฏิบัติตนด้วยความจริงใจทั้งกาย วาจา ใจ อย่างเหมาะสม ถูกต้องตรงต่อความเป็นจริง ทั้งต่อตนเอง หน้าที่การงาน บทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบ กฎระเบียบ ข้อบังคับของชุมชน และองค์กรที่สังกัดหรือต่อสัญญาข้อตกลงที่ตนให้ไว้ (ชัตติยา กรรณสูตร, 2547)

กรมการศาสนา (2521) ให้ความหมายคำว่าซื่อสัตย์ หมายถึงการเป็นคนยุติธรรมไม่ประพฤติที่จะทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน ไม่เอาเปรียบ ไม่กลั่นแกล้งและคดโกงผู้อื่นจากส่วนรวม

กรมวิชาการ (2528) ให้ความหมายว่า ความซื่อสัตย์ หมายถึง การประพฤติจริงใจไม่คดโกง และไม่หลอกลวง

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2542) ให้ความหมายของความซื่อสัตย์ หมายถึง ประพฤติตรง จริงใจ, ไม่คิดทรยศ, ไม่คดโกงและไม่หลอกลวง

ความซื่อสัตย์ในแนวคิดของ สบโชค พูลนวม (2523) หมายถึง ลักษณะการกระทำหรือความรู้สึกของบุคคลในส่วนของเรื่องต่อไปนี้

1. ความซื่อตรงต่อหน้าที่ คือไม่ทุจริตต่อหน้าที่เพื่อประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น
2. การมาทำงานตรงต่อเวลา อุทิศเวลาให้กับงาน ไม่เลิกงานก่อนถึงเวลากำหนด
3. มีความตั้งใจในการทำงานโดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่เกิดขึ้น
4. มีความมั่นคงในความคิดที่ถูกต้องของตน มีความเชื่อมั่นในตนเอง
5. การไม่อำนาจหน้าที่หาประโยชน์ส่วนตน ในทางมิชอบหรือฉ้อฉลบุคคลอื่น โดยอำนาจของตน

6. การไม่ทำผิดกฎหมายในลักษณะลักทรัพย์ ยักยอกฉ้อฉลหรือเบียดบังผู้อื่น

ทิพย์สุดา นิลสินธพ (2523) ได้ให้ความหมายของความซื่อสัตย์ หมายถึง การพูดแต่ความจริง ยอมรับผิดเมื่อทำความผิด ไม่เอาของผู้อื่นมาเป็นของตน รักษาสัญญา รักษาคำพูด ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Scott (1965) ที่ได้สรุปความหมายของความซื่อสัตย์คือ การพูดความจริงเสมอ ไม่พูดปดหรือโกหกแม้ว่าบางทีจะทำเพื่อที่จะมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นให้ง่ายขึ้น

Wright (1975) อังโน อนุวัฒน์ ตั้งสมบุรณ์ (2526) กล่าวว่า สังคมมีส่วนในการปั้นมนุษย์ให้มีลักษณะต่างกัน ตามแต่ว่ามนุษย์จะอยู่กลุ่มใดของสังคม นักทฤษฎีส่วนมากยอมรับว่าความซื่อสัตย์จะถูกปลูกฝังมาตั้งแต่วัยเด็ก แต่สังคมและสถานการณ์ในช่วงชีวิตของบุคคลก็จะมีอิทธิพลในการ

เปลี่ยนแปลงจริยธรรมของคนเราได้ ซึ่งสถาบันทางสังคมที่มีส่วนหล่อหลอมลักษณะความซื่อสัตย์ของบุคคลจะประกอบด้วยครอบครัวอันได้แก่ระดับการศึกษาของบิดามารดา ฐานะทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้โรงเรียน สื่อมวลชนและระบบบริหารการปกครองประเทศก็มีส่วนในการปลูกฝังความซื่อสัตย์ให้กับบุคคลได้ด้วยรวมทั้งสังคมที่เป็นอยู่ขณะนั้น จะมีส่วนเอื้ออำนวยให้บุคคลเกิดความซื่อสัตย์ได้หรือไม่เช่นกัน ผู้วิจัยจึงคิดว่าในสังคมและวัฒนธรรมที่ต่างกัน มีส่วนให้บุคลิกภาพ ค่านิยม และแนวคิดแตกต่างกันได้ จึงเลือกลักษณะบุคลิกด้านความซื่อสัตย์ มาเป็นตัวแปรศึกษาวิจัยครั้งนี้

ความมีเมตตา (Kindness)

ความหมายของความเมตตา

ตามพจนานุกรมพุทธศาสตร์ของพระราชวรมุนี (ประยูรธ ประยูตโต, 2518) ได้ให้ความหมายของความเมตตากรรณาไว้ทั้งในภาษาไทยและภาษาอังกฤษดังนี้

เมตตา คือ ความรักใคร่ปรารถนาจะเป็นสุข มีจิตแผ่ไมตรีและประโยชน์แก่มนุษย์และสัตว์ทั่วหน้า (Loving-kindness) กรรณา คือ ความสงสารคิดช่วยให้พ้นทุกข์ ใฝ่ใจอันจะปลดเปลื้องบำบัดความทุกข์ยากเดือดร้อนของปวงสัตว์ (compassion) ซึ่งสอดคล้องกับพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ที่ได้ให้ความหมายของความเมตตาว่า คือความรักความเอ็นดู ความปรารถนาที่จะให้ผู้อื่นได้สุข ส่วนคำว่ากรรณา หมายถึง ความสงสาร คิดจะช่วยให้พ้นทุกข์

สนวน ลีโทชวลิต (2528) ได้สรุปความหมายของเมตตากรรณาไว้ว่าเป็นความรักใคร่ปรารถนาที่จะให้ผู้อื่นมีความสุขเจริญมีความสงสารคิดจะช่วยให้ผู้ที่ได้รับความทุกข์ได้พ้นจากความทุกข์

พระธรรมปิฎก (2545) ให้ความหมายว่าความเมตตา (ความรัก) คือความปรารถนาดีมีไมตรี ต้องการช่วยเหลือให้ทุกคนประสบประโยชน์และความสุข คำว่ากรรณา คือ ความสงสาร คืออยากจะช่วยเหลือให้ผู้อื่นพ้นทุกข์ใฝ่ใจที่จะปลดเปลื้องบำบัดความทุกข์ยากเดือดร้อนของคนและสัตว์ทั้งปวง

สุมาลี วงษา (2550) ได้สรุปความหมายของความเมตตากรรณา คือ พฤติกรรมของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการแสดงความช่วยเหลือผู้อื่นให้มีความสุขและช่วยให้ผู้อื่นพ้นทุกข์ตามความสามารถของตน

อรอนงค์ นิยมธรรม (2555) ให้ความหมายของความเมตตากรรณาเป็นคุณธรรมพื้นฐานที่สำคัญและจำเป็นจะต้องมีอยู่ในทุกคน เพราะจะทำให้สามารถอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข โดยความเมตตา หมายถึง ความปรารถนาดีต่อผู้อื่นทั้งที่เป็นคนรู้จัก และคนแปลกหน้า มีไมตรีจิตเพื่อแผ่ต้องการช่วยเหลือทุกคนได้รับประโยชน์ มีความปรารถนาจะให้ผู้อื่นมีความสุข ไม่คิดเห็นแก่ตัว ไม่ต้องการให้ผู้อื่นได้รับความทุกข์ ไม่คิดทำร้ายหรือเบียดเบียนผู้อื่น ไม่คิดอาฆาตพยาบาทเบียดเบียนผู้อื่น

Sprecher และ Fehr (2005) ได้ให้นิยามความเมตตากรุณา (Compassionate love) ว่าเป็นเจตคติต่อผู้อื่นทั้งคนใกล้ชิด คนแปลกหน้า และมวลมนุษยชาติ ซึ่งประกอบไปด้วยความรู้สึก ความรู้ความเข้าใจ และพฤติกรรมที่มุ่งเน้นการเอาใจใส่ (Caring) ความห่วงใย (Concern) ความนุ่มนวล (Tenderness) การสนับสนุน (Supporting) การช่วยเหลือ (Helping) และเข้าใจผู้อื่น (Understanding) โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเห็นผู้อื่นเดือดร้อนหรือต้องการความช่วยเหลือ

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำมาตรวจวัดคุณลักษณะความเมตตาที่พัฒนาจากแนวคิดของ Scott (1965) ซึ่งได้ให้ความหมายของความเมตตา คือ ทำสิ่งที่ดีเพื่อทุกคนและพยายามทำให้คนอื่นมีความสุข แม้ว่าจะถูกปฏิเสธจากผู้ที่ได้รับความสะดวก

การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม (Assertiveness)

ความหมายของพฤติกรรมการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม

Wolpe (1973) กล่าวว่า การแสดงความรู้สึกทั้งหลายที่นอกเหนือไปจากความรู้สึกวิตกกังวลต่อผู้อื่นอย่างถูกต้องเหมาะสม

Fensterheim และ Bear (1975) ให้ความหมายว่า การพฤติกรรมการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมนั้นเป็นเรื่องของการแสดงออกทางอารมณ์อย่างเป็นอิสระ ปราศจากความกังวล

Bower และ Bower (2004) การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม หมายถึง การที่แสดงความรู้สึกนึกคิดของตนเองรวมถึงการสามารถเฝ้าคำปฏิเสธได้อย่างเหมาะสมปราศจากความวิตกกังวล พร้อมทั้งกล่าวคำชื่นชมยินดีได้อย่างจริงใจ

Herzberger, Chan, และ Katz (1984) ให้ความหมายของการกล้ายืนยันในสิทธิของตนเองนั้น รวมถึงการแสดงออกอย่างอิสระของอารมณ์ (ทางบวกและทางลบ) การยืนกรานเพื่อความถูกต้องและทางบวกหรือไม่วิตกกังวลในการถูกโต้ตอบกับการที่แสดงออกไป

ภารดี ศิริสุทธิพัฒนา (2550) ได้สรุปความหมายของการกล้ายืนยันในสิทธิของตนเองคือ การที่บุคคลสามารถแสดงความรู้สึกที่แท้จริงของตนออกมาอย่างเหมาะสม เปิดเผย และเป็นไปตามธรรมชาติ ปราศจากความวิตกกังวลทางอารมณ์สามารถเรียกร้องสิทธิของตนได้อย่างเหมาะสม มีการสื่อสารที่ตรงไปตรงมาและมีประสิทธิภาพสามารถรักษาสัมพันธภาพระหว่างบุคคลได้

ลักษณะการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม

Bower และ Bower (1976) อธิบายลักษณะการกล้ายืนยันในสิทธิของตนเองในลักษณะต่างๆ ออกมา ดังนี้

1. การพูดแสดงความรู้สึก (Use feeling-take) บุคคลสามารถแสดงความรักและความสนใจออกมาว่ามีความคิด ความรู้สึกอย่างไร สามารถพูดแสดงความรู้สึกที่แท้จริงของตนเองออกมา มากกว่าที่จะพูดออกมาโดยใช้ประโยคที่เป็นกลาง ไม่ชัดเจน และสามารถพูดออกมาได้อย่างเหมาะสม
2. การพูดเกี่ยวกับตนเอง (Talk about you system) เมื่อบุคคลแสดงพฤติกรรมหรือปฏิบัติสิ่งที่มีคุณค่า น่าสนใจ สามารถเล่าให้บุคคลอื่นฟังได้โดยไม่เป็นผู้ผูกขาดการสนทนา ไม่พูดจาโอ้อวด และเล่าเรื่องราวของตนเองได้อย่างเหมาะสม
3. การพูดจาทักทายปราศรัย (Make greeting talk) สามารถแสดงความเป็นมิตรกับบุคคลอื่นที่ต้องการสร้างความสัมพันธ์ หรือต้องการทำความรู้จักได้ โดยการยิ้มแย้มแจ่มใส กล่าวแสดงความยินดีที่ได้พบกันอีก และสร้างการสนทนาที่ดีได้
4. การยอมรับคำชมเชย (Accept compliment) ยอมรับคำชมเชยได้อย่างจริงใจ มากกว่าแสดงความเห็นด้วยกับเขา โดยการยอมรับคำชมเชยเช่นนั้น เป็นการให้รางวัลกับผู้กล่าวคำชมเชยด้วย
5. การแสดงสีหน้าอย่างเหมาะสม (Use appropriate Facial talk) การแสดงออกทางสีหน้า และการแสดงออกทางน้ำเสียง มีอิทธิพลในการแสดงความหมายที่ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริง เมื่อสนทนากับบุคคลอื่นก็สามารถมองสบตากู่สนทนาในขณะที่สนทนาได้อย่างเหมาะสม
6. การแสดงความไม่เห็นด้วยอย่างสุภาพ (Disagree mildly) เมื่อมีความไม่เห็นด้วยกับบุคคลใด ก็ไม่แสวงงทำเป็นว่าเห็นด้วยกับบุคคลนั้น เพียงเพื่อรักษาความสงบสามารถแสดงออกในเรื่องที่ไม่เห็นด้วยอย่างสุภาพ เช่น สายศีรษะ เลิกคิ้ว เพื่อเปลี่ยนหัวข้อสนทนา
7. การขอให้แสดงความกระจ่างอย่างชัดเจน (Ask for clarification) เมื่อมีผู้ให้คำแนะนำ คำสั่งสอน หรือคำอธิบายที่ไม่ชัดเจน สามารถขอร้องให้เขาอธิบายใหม่อีกครั้งให้ชัดเจนยิ่งขึ้น แทนที่จะแสดงออกว่าเข้าใจ แต่จริงแล้วไม่เข้าใจ โดยสามารถพูดได้ว่ายังไม่เข้าใจ กรุณาอธิบายอีกครั้งได้ไหม
8. การถามเหตุผล (Ask why) เมื่อมีผู้มาร้องขอให้ทำในสิ่งที่ไม่สมเหตุผลสมควร หรือไม่มีเหตุผลอันสมควร ก็สามารถถามได้ว่าทำไมถึงต้องทำสิ่งนั้นด้วย
9. การแสดงความไม่เห็นด้วยอย่างจริงจัง (Express active disagreement) เมื่อมีความคิดเห็นไม่ตรงกับผู้อื่น และตนเองมีความไม่แน่ใจในสิ่งที่ไม่เห็นด้วยสามารถพูดได้ว่ามีความคิดเห็นที่ต่างออกไป และมีความคิดเห็นว่าเป็นเช่นนั้น โดยสามารถบอกความคิดเห็นของตนเองได้
10. การพูดเพื่อรักษาสិทธิของตน (Speak up for rights) ไม่ปล่อยให้ใครมาเอาเปรียบตนเอง และเมื่อรู้ว่าตนเองกำลังถูกเอาเปรียบโดยไม่ยุติธรรม สามารถทำการปฏิเสธได้ โดยไม่เก็บมา

คิดว่าเป็นความผิดของตนเอง สามารถแสดงสิทธิอันชอบธรรมของตนและขอร้องให้บุคคลอื่นแสดงต่อตนเองอย่างยุติธรรม

ลักษณะนิสัยวิตกกังวล (Trait anxiety)

ความหมายของลักษณะนิสัยวิตกกังวล

Larsen และ Buss (2010) ให้ความหมายของความวิตกกังวล คือ สภาวะที่ไม่น่าพึงปรารถนา ซึ่งเป็นสัญญาณเตือนบางสิ่งบางอย่างที่ผิดปกติหรือบางสิ่งจะเกิดขึ้น

Lader และ Marks (1971) กล่าวว่า ความวิตกกังวลจะเกิดควบคู่ไปกับความเครียดหรือความรู้สึกถูกคุกคาม ความวิตกกังวลเป็นความกลัวต่อเหตุการณ์ในอนาคตที่ไม่อาจระบุได้แน่ชัด และเป็นผลจากการประเมินว่า เหตุการณ์ที่เผชิญอยู่นั้นคุกคามต่อสวัสดิภาพ

ความวิตกกังวลคือ ความรู้สึกที่ก่อให้เกิดพฤติกรรม อารมณ์ และลักษณะทางสรีระวิทยาที่ตอบสนองกระบวนการทางการคิด การเข้าใจของบุคคลโดยบุคคลรับรู้และประเมินสถานการณ์ว่าเป็นการคุกคามตน ดังนั้นความวิตกกังวลจึงไม่ได้เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับบุคคลโดยตรงจากสถานการณ์ที่เข้ามากระทบ แต่เป็นกระบวนการที่เกิดจากการที่บุคคลประเมินได้จากความน่าจะเป็นของเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ซึ่งเป็นผลมาจากการที่บุคคลเรียนรู้จากประสบการณ์ในอดีตที่ตนเองได้ถูกคุกคาม (Spielberger, 1966 อ้างถึงใน ทรงเกียรติ ลันหลาม, 2550)

เมื่อบุคคลที่มีความวิตกกังวลทางสังคม จะมีความรู้สึกไม่สบายใจ มีความอึดอัด ตึงเครียด และประหม่า เมื่อบุคคลนั้นจะต้องมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในสังคม โดยแสดงพฤติกรรมออกมาในลักษณะหลบหลีกการสนทนากับผู้อื่นในสังคม ชอบทำงานคนเดียว แยกตัว และไม่กล้าแสดงออก มีความรู้สึกหวั่นไหวง่ายเมื่อถูกประเมินจากบุคคลอื่นในสังคม โดยกลัวว่าจะถูกบุคคลอื่นประเมินในทางลบ จึงพยายามหลีกเลี่ยงจากเหตุการณ์ต่างๆในสังคม เช่นการไม่ไปร่วมงานสังสรรค์ต่างๆทางสังคม เป็นต้น

ประเภทของความวิตกกังวล

Spielberger (2010) ได้แบ่งความวิตกกังวลออกเป็น 2 ประเภท คือ คุณลักษณะความวิตกกังวลส่วนบุคคล (A-Trait) และความวิตกกังวลต่อสถานการณ์ (A-State) โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. คุณลักษณะความวิตกกังวลส่วนบุคคล (A-Trait) เป็นลักษณะประจำตัวของแต่ละบุคคล เป็นลักษณะที่ค่อนข้างคงที่และจะไม่ปรากฏออกมาในลักษณะของพฤติกรรมโดยตรงแต่จะเป็นตัวเสริมหรือตัวประกอบของความวิตกกังวลต่อสถานการณ์ (A-State) บุคคลจะมีความวิตกกังวลประเภทนี้โดยไม่รู้ตัวถือเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพและพื้นฐานอารมณ์อย่างหนึ่งของบุคคล บุคคลที่มี

คุณลักษณะความวิตกกังวล (A-Trait) ค่อนข้างสูงจะรับรู้และแปลความ ประเมินสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความวิตกกังวลได้เร็วกว่าผู้ที่คุณลักษณะความวิตกกังวลมี (A-Trait) ต่ำกว่า

2. ความวิตกกังวลต่อสถานการณ์ (A-State) คือ ความวิตกกังวลซึ่งเกิดขึ้นในเวลาที่เหมาะสม เมื่อมีสถานการณ์เข้ามากระทบและมีแนวโน้มว่าจะทำให้เกิดอันตรายหรือคุกคามบุณได้และผู้มีปัญหาจะสามารถรายงานได้ ความสัมพันธ์ของคุณลักษณะความวิตกกังวล (A-Trait) และความวิตกกังวลต่อสถานการณ์ (A-State) ก็คือ เมื่อมีสิ่งเร้าเข้ามากระทบบุคคล กระบวนการทางปัญญา เช่น ความคิด ความเชื่อ ความคาดหวัง ฯลฯ รวมทั้งคุณลักษณะความวิตกกังวลจะทำหน้าที่ประเมินสิ่งเร้าที่เข้ามากระทบและเมื่อประเมินได้ว่าสิ่งเร้าจะเข้ามาทำอันตราย หรือคุกคามตนเอง ก็จะเกิดปฏิกิริยาตอบสนองต่อสภาพการณ์ดังกล่าวทั้งในด้านจิตวิทยา พฤติกรรม และสรีระ ดังนั้นถ้าบุคคลมีลักษณะความวิตกกังวล (A-trait) สูงก็จะเป็นตัวเสริมให้เกิดความวิตกกังวลในสถานการณ์ (A-State) ค่อนข้างสูงกว่าผู้มีลักษณะความวิตกกังวล (A-Trait) ต่ำ

ปัจเจกนิยม และ คติรวมหมู่ (individualism and collectivism)

Triandis (1995) กล่าวถึงคำว่า ปัจเจกนิยม คติรวมหมู่ ได้ถูกใช้อย่างแพร่หลายไปทั่วโลก แนวคิดนี้ได้ถูกนำไปศึกษาในศึกษาในหลายแง่มุม เช่น เรื่องของค่านิยม ระบบสังคม คุณธรรม ศาสนา มีผู้ให้ความหมายของ 2 คำนี้อย่างหลากหลาย เช่น

Schwartz และ Bilsky (1990) นิยามสังคมแบบปัจเจกนิยมว่า ประกอบด้วยกลุ่มที่ค่อนข้างแคบ และความสัมพันธ์ภายในสังคมก็ไม่ได้เป็นไปอย่างกว้างขวาง คนในสังคมมีความคาดหวังอยู่ที่ความสำเร็จส่วนบุคคล และให้ความหมายของคติรวมหมู่ว่า เป็นสังคมที่มีลักษณะรวมกลุ่มกัน เน้นภาระหน้าที่ มีความคาดหวังโดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของกลุ่ม บุคคลมีความคิดว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ซึ่งความเป็นกลุ่มเหล่านี้ ได้แก่ ครอบครัว เชื้อชาติ ศาสนา เป็นต้น

คุณสมบัติของลักษณะแนวคิดแบบปัจเจกนิยมและแนวคิดคติรวมหมู่

Triandis (1995) ได้แจกแจงคุณสมบัติของปัจเจกนิยม และคติรวมหมู่ ที่เป็นสากลออกมาใน 4 มิติ โดยทั้ง 4 มิติ โดยทั้งมิตินี้มีความเป็นอิสระจากกัน สามารถที่จะแยกวัดในแต่ละมิติได้ มิติต่างๆ ทั้ง 4 มิติ ได้แก่

1. สักขณะของตัวตน โดย Markus และ Kitayama (1991) กล่าวว่าตัวตน (self) ของแนวคิดปัจเจกนิยมจะมีลักษณะเป็นตัวตนที่อิสระจากบุคคลอื่น (independent self) และมีเอกลักษณ์เป็นของตัวเอง รวมถึงให้ความสำคัญและระบุสาเหตุไปยังปัจจัยภายในของตัวบุคคล ประพฤติตนโดยยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง ส่วนตัวตนแบบคติรวมหมู่มีลักษณะเป็นตัวตนแบบพึ่งพา

ผู้อื่น (interdependent self) ซึ่งจะมีลักษณะการมองตนเองว่าเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ตนและสังคม มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน รวมถึงตระหนักว่าบุคคลอื่นในสังคมจะเป็นผู้ประเมินพฤติกรรมของตน

2. การให้ความสำคัญกับเป้าหมายส่วนบุคคลหรือเป้าหมายของผู้ที่มีแนวคิดแบบปัจเจกนิยมจะให้ความสำคัญกับเป้าหมายส่วนบุคคลมากกว่าในขณะที่ผู้ที่มีแนวคิดแบบคิรวมหมู่จะให้ความสำคัญกับเป้าหมายของกลุ่มมากกว่า

3. การให้ความสำคัญของปัญหา ซึ่งวัฒนธรรมแบบปัจเจกนิยมจะให้ความสำคัญกับเจตคติและความต้องการของตน ในขณะที่วัฒนธรรมแบบคิรวมหมู่จะให้ความสำคัญกับบรรทัดฐานและหน้าที่ของตนมากกว่า

4. ความสัมพันธ์ บุคคลที่มีแนวคิดแบบปัจเจกนิยมจะเน้นเรื่องความได้เปรียบเสียเปรียบมาก่อนเป็นอันดับแรก ในขณะที่บุคคลที่มีวัฒนธรรมแบบคิรวมหมู่จะให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลก่อน แม้ตนจะเป็นฝ่ายเสียเปรียบก็ตาม

รูปแบบความสัมพันธ์

Triandis และ Gelfand (1996) ได้แบ่ง รูปแบบความสัมพันธ์ตามแนวคิดแบบปัจเจกนิยมและคิรวมหมู่ ออกเป็น

1. รูปแบบความสัมพันธ์ทางสังคมแบบแนวตั้ง (vertical) หมายถึง ลักษณะของตัวตนที่มีความแตกต่างจากคนอื่นในด้าน สถานภาพทางสังคม อายุและเพศ
2. รูปแบบความสัมพันธ์แบบแนวนอน (horizontal) หมายถึง ลักษณะของตัวตนที่เหมือนกับบุคคลอื่น มีความเท่าเทียมกัน

เมื่อแบ่งความสัมพันธ์ตามรูปแบบนี้แล้วจะสามารถสร้างรูปแบบความสัมพันธ์ได้เป็น 4 รูปแบบ คือ

1. มิติปัจเจกปัจเจกนิยมแบบแนวนอน (Horizontal Individualism) บุคคลลักษณะนี้จะต้องการที่จะมีเอกลักษณ์และแตกต่างจากกลุ่ม ชอบทำอะไรต่างๆด้วยตนเองและชอบพึ่งพาตนเอง แต่จะไม่ต้องการจะมีสถานะเหนือผู้อื่น
2. มิติปัจเจกนิยมแนวตั้ง (Vertical individualism) เป็นตัวตนแบบอิสระ/แตกต่าง ให้ความสำคัญเรื่องการแข่งขันกับผู้อื่น การมีสถานะสูงกว่าผู้อื่น การอยู่ชั้นบนสุดของโครงสร้างของสังคม
3. คิรวมหมู่แนวนอน (Horizontal collectivism) เป็นตัวตนแบบพึ่งพาผู้อื่น/เหมือนให้ความสำคัญเรื่องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ความสอดคล้องภายในกลุ่ม ความผูกพันของสมาชิกกลุ่ม
4. คิรวมหมู่แนวตั้ง (Vertical individualism) เป็นตัวตนแบบพึ่งพาผู้อื่น/แตกต่าง ให้ความสำคัญเรื่องการเสียสละเพื่อผลประโยชน์ของกลุ่ม การทำหน้าที่ของตน การเชื่อฟังคำสั่งของผู้นำ

แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการยอมรับการโกหก

Oliveira และ Levine (2008) ได้ศึกษา การหาภาวะเชิงสันนิษฐานของมาตรวัดการยอมรับการโกหกให้คำนิยาม การยอมรับการโกหกกว่าเป็นการประเมินทั่วไปของบุคคล ต่อการโกหก เป็นมิติการประเมินความต่อเนื่องของสองขั้ว เช่น ดี-เลว, บวก-ลบ, เป็นที่พึงปรารถนา-ไม่พึงปรารถนา, หรือยอมรับ-ไม่ยอมรับ เนื่องจากการยอมรับการโกหกเป็นมิติหนึ่งของการประเมิน ซึ่งเข้ากันได้กับนิยามของเจตคติของ Eagly และ Chaiken (1993) ที่ให้ความหมายของเจตคติเป็นการประเมินวัตถุบางสิ่ง, ในกรณีนี้คือการพูดโกหกหลอกลวง เพราะว่าการโกหกเป็นรูปแบบหนึ่งของเหตุการณ์มากกว่ากรณีเฉพาะ, ดังนั้นการยอมรับการโกหกจึงถือเป็นถึงการประเมินเหตุการณ์ทั่วไปหรือคือเจตคติ

มีการศึกษาโดย Aune และ Waters (1994) ศึกษาความแตกต่างในการยอมรับทางสังคม การรับรู้ของการหลอกลวงโดยนำปัจจัยที่เกี่ยวข้องทางวัฒนธรรมที่มีความแตกต่างที่เห็นได้ชัดเจน วัฒนธรรมชาวมัวร์ซึ่งเป็นชุมชนมีค่านิยมให้ความสนใจร่วมกัน เปรียบเทียบกับความเป็นปัจเจกบุคคลสูงของวัฒนธรรมชาวอเมริกัน ซึ่งเป็นความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมชาวมัวร์และอเมริกันและตรวจสอบโดยใช้สถานการณ์ที่มีโกหกเพื่อกำหนดการยอมรับหรือไม่เป็นที่ยอมรับของการโกหกหลอกลวง สถานการณ์ที่ผู้เข้าร่วมอ่านมีแรงจูงใจโกหกที่แตกต่างกัน โดยรวมความสัมพันธ์และการกำหนดเป้าหมายของการโกหก พบว่าการยอมรับว่าการโกหกมีความเชื่อมโยงในแต่ละวัฒนธรรม ในกลุ่มตัวอย่าง ชาวชาวมัวร์การโกหกเป็นที่ยอมรับมากขึ้นเมื่อเป็นการปกป้องครอบครัวพวกพ้อง ขณะที่ชาวอเมริกันเห็นว่าการโกหกเป็นที่ยอมรับมากขึ้นเมื่อเป็นการปกป้องความเป็นส่วนตัวของตัวเอง

การยอมรับการโกหกมีการศึกษาในบริบทความสัมพันธ์ของเพื่อนและความสัมพันธ์ที่ผิวเผิน Seiter และ Bai (2002) ศึกษาสำรวจรูปแบบการสื่อสาร ระดับการหลอกลวงที่รับรู้จะได้รับการยอมรับจากสังคม โดยคาดการณ์ว่าแรงจูงใจของผู้โกหกหลอกลวง ภูมิหลังทางวัฒนธรรมของผู้เป็นเป้าหมายการโกหก และประเภทของความสัมพันธ์ (Relationship) ระหว่างผู้โกหก (liar) และผู้ตกเป็นเป้าหมายในการโกหก (target of lies), (เช่น คู่สมรส เพื่อน คนแปลกหน้า ฯลฯ) จะส่งผลต่อการยอมรับการรับรู้ข้อความที่โกหกหลอกลวง โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจีนและอเมริกันจำนวน 106 คน โดยเป็นนักศึกษาจากประเทศจีนและสหรัฐอเมริกา โดยให้จัดอันดับสถานการณ์การโกหกที่ยอมรับได้หรือรับไม่ได้

ผลการศึกษาพบว่า การโกหกเพื่อบอกวัตถุประสงค์ที่มุ่งร้าย หรือตนเองได้รับประโยชน์ พบว่าเป็นที่ยอมรับน้อยกว่าการโกหกเพื่อผลประโยชน์ร่วมกัน และการโกหกเพื่อผลประโยชน์ของคน

อื่น ๆ วัฒนธรรมและประเภทของความสัมพันธ์ระหว่างผู้โกหกและผู้ตกเป็นเป้าหมายของการโกหกมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจสำหรับการโกหกและมีผลต่อการยอมรับการรับรู้ของการโกหกหลอกลวง

ในการศึกษาในความสัมพันธ์ของเพื่อนสนิทและคนรู้จัก แรงจูงใจในการโกหกและโอกาสในการยอมรับการโกหกโดย Backbier, Hoogstraten, และ Terwogt-Kouwenhoven (1997) ให้ผู้ร่วมการวิจัยประเมินสถานการณ์การโกหกที่สามารถยอมรับได้ โดยมีแรงจูงใจในการปกป้องผู้อื่น, ปกป้องตัวเอง, หรือเพื่อให้ได้รับผลประโยชน์จากผู้อื่นวัดโดยใช้มาตรวัดการยอมรับการโกหก แบบลิเคิร์ต โดยมีคะแนนตั้งแต่ 0 – 11 พบว่าบุคคลจะยอมรับได้มากกว่าต่อการโกหกเพื่อปกป้องผู้อื่นจากการทำร้าย และจะยอมรับได้น้อยสำหรับการโกหกเพื่อเอาผลประโยชน์จากผู้อื่น การโกหกจะเป็นที่ยอมรับได้เมื่อพวกเขาได้ประโยชน์มากขึ้นจากการโกหก แต่จะยอมรับไม่ได้เมื่อผู้ที่โกหกจะได้รับผลประโยชน์มากขึ้น แสดงว่าการยอมรับการโกหกจะขึ้นกับผลประโยชน์ตัวเองเป็นสำคัญ

และยังมีงานวิจัยของ Mealy, Stephan, และ Urrutia (2007) ที่ศึกษาความแตกต่างระหว่างนักศึกษาชาวเอกวาดอร์และ ยูโร-อเมริกันในการรับรู้ยอมรับการโกหกในเรื่องวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ใช้มาตรวัด ปัจเจกบุคคลและคตินิยมหมู่ (Individualism/collectivism), ความไม่แน่นอนและการหลบเลี่ยง (Uncertainty avoidance), อำนาจและระยะห่าง (Power distance), และใช้ทฤษฎีแบบที่แตกต่างกันของการโกหก ได้แก่ การประจบสอพอ (Flattery), การสร้างความประทับใจ (Impression management), การหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง (Conflict avoidance), การให้ผู้อื่นเห็นคุณค่าในตนเอง (Enhancing others' self-esteem) การให้ตนเองดูดีในสายตาผู้อื่น (Self-aggrandizement), การใช้การโกหกเป็นเครื่องมือ (Instrumental) ผลการวิจัยพบว่า ชาวยูโร-อเมริกัน การโกหกเป็นที่ยอมรับมากกว่าเอกวาดอร์ ทั้งในเรื่องวัฒนธรรม และแรงบันดาลใจ โดยการโกหกที่ผู้อื่นจะได้รับประโยชน์ เป็นที่ยอมรับมากกว่าโกหกเพื่อตัวเองได้รับประโยชน์ นอกจากนี้การโกหกคนนอกกลุ่มถูกมองว่าเป็นยอมรับมากกว่าโกหกคนภายในกลุ่ม และมีการค้นพบว่าเอกวาดอร์ที่คะแนนสูงกว่าเกี่ยวกับมาตรการของความไม่แน่นอนและการหลีกเลี่ยงและอำนาจและระยะห่างในขณะที่ยูโร-อเมริกันคะแนนสูงในระดับของความเป็นอิสระ

ในด้านความสัมพันธ์ในคู่รัก Peterson (1996) ได้ศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ใน 6 ประเภทของการโกหกในคู่รักและระดับความพึงพอใจในความสัมพันธ์ ใช้กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยจำนวน 80 คู่ ทั้งเพศหญิงและเพศชาย ที่เป็นอ่านสถานการณ์ที่บรรยายถึงการทำผิดในความสัมพันธ์คู่รัก กับ 6 ประเภทของการโกหกหลอกลวง คือ การโกหกอย่างชัดเจน (blatant lying), การบิดเบือน (distortion), การละเลย (omission), การพูดความจริงเพียงครึ่ง (half-truths), การพยายามที่จะโกหก (attempted deception) และ การโกหกสีขาว (white lying) อัตราการตอบสนองของคู่ของตนเองใช้ในแต่ละประเภท โดยให้รายงานความถี่ และความพึงพอใจในความสัมพันธ์ การรายงานผลของความพึงพอใจในความสัมพันธ์แบบคู่รักที่ได้รับ ผลการศึกษาแสดง

ให้เห็นว่าในการโกหกทั้ง 6 ประเภท การโกหกสีขาวถูกใช้บ่อยมากที่สุด การโกหกอย่างชัดเจนถูกใช้น้อยที่สุด ความพึงพอใจในความสัมพันธ์จะลดลงเมื่อมีการโกหกมากขึ้น ยกเว้นการโกหกสีขาว

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาอิทธิพลของบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ ความมีเมตตา การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม ลักษณะวิตกกังวล และความเป็นปัจเจกนิยมบุคคลและคิธรรมหมู่ ต่อการรับรู้การยอมรับการโกหกและความเป็นไปได้ในการโกหก

ขอบเขตในการวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้ทำกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตระดับปริญญาตรี จำนวน 120 คน

สมมติฐานการวิจัย

ในการศึกษาของ Mcleod และ Genereux (2008) ใช้ความซื่อสัตย์เป็นตัวแปรทำนายการยอมรับการโกหกและความเป็นไปได้ในการโกหก ผลการวิจัยพบว่าความซื่อสัตย์มีอิทธิพลทางลบต่อการโกหกและการยอมรับการโกหกทุกประเภท ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานข้อ 1-2 ว่า

1. ความซื่อสัตย์มีอิทธิพลทางลบต่อความเป็นไปได้ในการโกหกทุกรูปแบบ
2. ความซื่อสัตย์มีอิทธิพลทางลบต่อการยอมรับโกหกทุกรูปแบบ

ในการศึกษาของ Mcleod และ Genereux (2008) ใช้ความมีเมตตาเป็นตัวแปรทำนายการยอมรับการโกหกและความเป็นไปได้ในการโกหก พบว่าความมีเมตตาสามารถทำนายการยอมรับการโกหกและความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น ผู้วิจัยเห็นว่าปัญหาด้านความเมตตาถูกละเลยเป็นคุณธรรมที่น่าสนใจศึกษาทำการวิจัยวิจัยจึงตั้งสมมติฐานข้อ 3-4 ว่า

3. ความเมตตามีอิทธิพลทางบวกต่อความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น
4. ความเมตตามีอิทธิพลทางบวกต่อการยอมรับการโกหกเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น

Fensterheim และ Bear (1975) กล่าวว่า การมีพฤติกรรมการกล้ายืนยันในสิทธิของตนเป็นเรื่องของการแสดงทางอารมณ์อย่างเป็นอิสระโดยปราศจากความวิตกกังวล บุคคลสามารถแสดงความรู้สึกนึกคิดและอารมณ์ของตนออกมาได้อย่างเหมาะสม โดนตระหนักถึงสิทธิของตนเองและผู้อื่น ในทางกลับกันบุคคลที่ไม่กล้าแสดงออกมักจะเก็บอารมณ์ ความรู้สึก และความนึกคิดของตน ไม่สามารถจัดการอารมณ์ของตนได้ เพราะบุคคลเชื่อว่าตนเองมีปมด้วย อาจรู้สึกถึงความไม่สบายใจหรือความกลัว เช่นอาจคิดว่า “ถ้าฉันปฏิเสธเขา เขาจะไม่ชอบฉัน”

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัย เลือกลักษณะการกล้ายืนยันในสิทธิของตนเองเป็นตัวแปรทำนาย เนื่องจากในสังคมไทยมักสั่งสอนให้ลูกหลานแสดงออกแต่พอดี ทำให้บางครั้งคนไทยมีลักษณะนิสัยไม่กล้าแสดงออกซึ่งผิดกับสังคมในภูมิภาคตะวันตกซึ่งสังคมโดยส่วนใหญ่เป็นสังคมที่กล้าแสดงออก และในงานวิจัยของ ภารดี ศิริสุทธิพัฒนา (2550) พบว่า บุคคลที่กล้าแสดงออกต่ำมีคะแนนการยอมเชื่อตามคำถามชั้นนำครั้งที่ 1 และคะแนนการคล้อยตามสิ่งชี้แนะโดยรวมมากกว่าบุคคลที่กล้าแสดงออกสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ผู้วิจัยจึงคิดว่า การกล้าแสดงออก อาจมีผลต่อแรงจูงใจในการโกหกและการยอมรับการโกหกเนื่องจากผู้ที่กล้าแสดงออกต่ำมักจะคล้อยตามผู้อื่นในเรื่องต่างๆ เพราะไม่กล้าที่จะแสดงความคิดเห็นที่แท้จริงออกมา ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานข้อ 5-6 ว่า

5. การกล้าแสดงออกมีอิทธิพลทางลบต่อความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง
6. การกล้าแสดงออกมีอิทธิพลทางลบต่อการยอมรับการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง

Gozna, Vrij, และ Bull (2001) ศึกษาพบว่าเมื่อต้องโกหกมีผู้มีลักษณะนิสัยวิตกกังวลมีความสัมพันธ์ทางลบกับการรับรู้ความสามารถในการโกหก เพราะต้องวางแผนเพื่อการโกหก และรู้สึกไม่สบายใจเมื่อโกหก เนื่องจากกลัวว่าจะถูกจับได้ แต่งานวิจัยของ ณิชพร ใจอยู่ (2554) พบผลการวิจัยที่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยที่มีมาก่อนคือ ลักษณะนิสัยวิตกกังวลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ความสามารถในการโกหก โดยอธิบายผลการวิจัยว่า อาจเนื่องมาจากบุคคลที่มีลักษณะนิสัยวิตกกังวลจะเกิดความกลัวซึ่งความกลัวนั้นจะเป็นแรงขับให้เกิดการโกหกได้มากขึ้นจึงทำให้เกิดการรับรู้ความสามารถในการโกหกสถานการณ์ในชีวิตประจำวันไปในทางบวก ผู้วิจัยจึงเลือกตัวแปรลักษณะนิสัยวิตกกังวลมาเป็นตัวแปรทำนายในการศึกษาครั้งนี้ โดยตั้งสมมติฐานข้อ 7-8 ว่า

7. ลักษณะนิสัยวิตกกังวลมีอิทธิพลทางลบกับความเป็นไปได้ในการโกหกทุกรูปแบบ
8. ลักษณะนิสัยวิตกกังวลมีอิทธิพลทางลบการยอมรับการโกหกทุกรูปแบบ

งานวิจัยของ Mealy, Stephan, และ Urrutia (2007) ที่ศึกษาความแตกต่างระหว่างนักศึกษาชาวเอกวาดอร์และ ยูโร-อเมริกันในการรับรู้ยอมรับการโกหกในเรื่องวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ใช้มาตรวัด ปัจเจกบุคคลและคตินิยมหมู่ (Individualism/collectivism) ผลการวิจัยพบว่า ชาวยูโร-อเมริกัน (Individualism) การโกหกเป็นที่ยอมรับมากกว่าเอกวาดอร์ (collectivism) โดยการโกหกที่ผู้อื่นจะได้รับประโยชน์ เป็นที่ยอมรับมากกว่าโกหกเพื่อตัวเองได้รับประโยชน์ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Seiter และ Bai (2002) ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานข้อ 9-12ว่า

9. บุคลิกภาพแบบปัจเจกบุคคลมีอิทธิพลทางบวกกับความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อผลประโยชน์ตัวเอง
10. บุคลิกภาพแบบปัจเจกบุคคลมีอิทธิพลทางบวกการยอมรับการโกหกเพื่อผลประโยชน์ตนเอง

11. บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่มีอิทธิพลทางบวกกับความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น

12. บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่มีอิทธิพลทางบวกการยอมรับการโกหกเพื่อผลประโยชน์ผู้อื่น

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น (Independent variables)

- 1.1. ความซื่อสัตย์
- 1.2. ความมีเมตตา
- 1.3. การกล้ายืนยันในสิทธิของตน
- 1.4. ลักษณะนิสัยวิตกกังวล
- 1.5. บุคคลที่เป็นปัจเจกนิยม
- 1.6. บุคคลที่เป็นคตริรวมหมู่

2. ตัวแปรตามคือ (Dependent variables)

2.1. ความเป็นไปได้ในการโกหกแบ่งเป็น

- การโกหกเพื่อประโยชน์ของสังคม (Altruistic)
- การโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง (Conflict avoidance)
- การโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับ (Social acceptance)
- การโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเอง (Self-gain)

2.2. การยอมรับการโกหกแบ่งเป็น

- การโกหกเพื่อประโยชน์ของสังคม (Altruistic)
- การโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง (Conflict avoidance)
- การโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับ (Social acceptance)
- การโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเอง (Self-gain)

คำจำกัดความที่ในงานวิจัย

งานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้นำแนวทางการศึกษามาจากงานวิจัยต่างประเทศมาประยุกต์กับสังคมไทย ผู้วิจัยจึงกำหนดคำจำกัดความเกี่ยวกับตัวแปรลักษณะนิสัยที่ใช้ในงานวิจัยไว้ดังต่อไปนี้ตัวแปรลักษณะนิสัย ได้แก่ ความซื่อสัตย์ ความมีเมตตา การกล้ายืนยันในสิทธิของตน ลักษณะนิสัยวิตกกังวล

1. ความซื่อสัตย์ หมายถึง การกระทำหรือความรู้สึกของผู้ถูกทดสอบเกี่ยวกับเรื่องดังนี้ การไม่ทุจริต และประพฤติไม่ชอบ การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่กำหนดเอาไว้ การไม่หลอกลวง การพูดแต่ความจริง การไม่หาผลประโยชน์ในทางไม่ชอบ การมีความยุติธรรม การมี

ความละเอียดต่อบาป การกระทำหรือความรู้สึกต่างๆ สามารถวัดได้โดยแบบทดสอบวัด
ความซื่อสัตย์

ในงานวิจัยครั้งนี้ความซื่อสัตย์ หมายถึงคะแนนที่ได้จากมาตรวัดความซื่อสัตย์ที่ผู้วิจัยพัฒนา
จากมาตรวัดความซื่อสัตย์ของ Scott (1965)

2. ความมีเมตตา หมายถึง ผู้ที่มีความรักและเอ็นดู, มีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีความปรารถนา
จะให้ผู้อื่นได้สุขสามารถวัดได้โดยแบบทดสอบวัดความมีเมตตา

ในงานวิจัยครั้งนี้ความมีเมตตา หมายถึงคะแนนที่ได้จากมาตรวัดความมีเมตตาที่ผู้วิจัยพัฒนา
จากมาตรวัดความมีเมตตาของ Scott (1965)

3. การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม หมายถึง การแสดงออกอย่างอิสระของอารมณ์
(ทางบวกและทางลบ) การยื่นกรานเพื่อความถูกต้อง และทางบวกหรือไม่วิตกกังวลใน
การถูกโต้ตอบกับการที่แสดงออกไป

ในงานวิจัยครั้งนี้วัดจากคะแนนจากมาตรวัดการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมที่พัฒนามาจาก
มาตรวัดการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมของ Galassi และ Galassi (1974) โดย วงพัทธ์ร์ ภูพันธ์ศรี
(2523)

4. ลักษณะนิสัยวิตกกังวล หมายถึง เป็นความรู้สึกไม่สบายใจ กระวนกระวายใจ และหวั่น
วิตกว่าจะมีอันตรายเกิดขึ้นโดยหาสาเหตุไม่ได้ มีการแสดงออกทั้งทางร่างกาย และ
อารมณ์ สามารถวัดได้โดยแบบทดสอบวัดลักษณะนิสัยวิตกกังวล

ในงานวิจัยครั้งนี้วัดจากคะแนนจากมาตรวัดลักษณะนิสัยวิตกกังวลที่พัฒนามาจากมาตร
ลักษณะนิสัยวิตกกังวลของ Spielberg (1983) โดย ณัฐพร ใจอยู่ (2554)

5. บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม (Individual) คือ บุคคลที่มองว่าตนเองเป็นอิสระจากกลุ่ม มี
แรงจูงใจที่เกิดจากตนเอง ให้ความสำคัญกับเจตคติ ความคิดและความรู้สึกของตนเองซึ่ง
ในงานวิจัยนี้หมายถึง บุคคลที่ได้คะแนนส่วนต่างระหว่างคะแนนความเป็นปัจเจกนิยม
กับคะแนนความเป็นคิตรวมหมู่จากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม-คิตรวมหมู่ ที่
พัฒนามาจากมาตรของ Triandis (1995) อยู่ในกลุ่มที่มีคะแนนสูงร้อยละ 27 ของผู้ตอบ
มาตรทั้งหมด

6. บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ (Collectivist) คือ บุคคลที่มองว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ให้ความสำคัญสัมพัทธ์กับความสัมพันธ์ของสมาชิกในกลุ่ม เช่น ครอบครัว เพื่อนร่วมงาน เผ่าพันธุ์ มีแรงจูงใจที่เกิดจากบรรทัดฐานและหน้าที่ของกลุ่ม ซึ่งในงานวิจัยนี้หมายถึง บุคคลที่ได้คะแนนส่วนต่างระหว่างคะแนนความเป็นปัจเจกนิยมกับคะแนนความเป็นคตริรวมหมู่จากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม-คตริรวมหมู่ ที่พัฒนามาจากมาตรของ Triandis (1995) อยู่ในกลุ่มที่มีคะแนนต่ำร้อยละ 27 ของผู้ตอบมาตรทั้งหมด
7. ความเป็นไปได้ในการโกหก หมายถึง การที่คิดว่าถ้าตนเองอยู่ในสถานการณ์นั้นๆ จะเลือกที่จะโกหกหรือไม่ ในงานวิจัยนี้หมายถึง บุคคลที่อ่านตัวอย่างสถานการณ์แล้วเลือกคำตอบที่แสดงให้เห็นว่าถ้าอยู่ในเหตุการณ์นั้นจะเลือกที่จะโกหกหรือไม่โกหกโดยเป็นมาตรประมาณค่า 7 ระดับ (7-Point Likert scale) ได้แก่คือ 1 เป็นไปไม่ได้เลย 7 เป็นไปได้มากที่สุด
8. การยอมรับการโกหก หมายถึง การที่คิดว่าถ้าตนเองเจอสถานการณ์การโกหกจะสามารถยอมรับได้หรือไม่ ในงานวิจัยนี้หมายถึง บุคคลที่อ่านสถานการณ์แล้วเลือกคำตอบที่แสดงให้เห็นว่ายอมรับได้หรือไม่ยอมรับในระดับใดโดยเป็นมาตรประมาณค่า 7 ระดับ (7-Point Likert scale) ได้แก่คือ 1 ยอมรับไม่ได้เลย 7 ยอมรับได้มากที่สุด
9. การโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น (Altruistic) หมายถึง การโกหกเพื่อช่วยเหลือหรือปกป้องผู้อื่น
10. การโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง (Conflict avoidance) หมายถึง การโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงสถานการณ์ความขัดแย้งกับผู้อื่น
11. การโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับ (Social acceptance) หมายถึง การโกหกเพื่อให้เข้ากับผู้อื่นหรือให้ตัวเองดูมีความคิดเห็นเหมือนกับผู้อื่น
12. การโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเอง (Self-gain) หมายถึง การโกหกเพื่อให้ได้ประโยชน์ต่อตนเองโดยเฉพาะทางวัตถุนิยม

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. เพื่อทราบอิทธิพลของความซื่อสัตย์ ความมีเมตตา การกล้ายืนยงในสิทธิของตนลักษณะนิสัยวิตกกังวลบุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมและบุคลิกภาพแบบคตวิรวมหมู่ต่อการยอมรับการโกหกและความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบต่างๆ
2. ทำให้ทราบถึงความแตกต่างระหว่างการยอมรับการโกหกและความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบต่างๆ ของบุคคลที่มีลักษณะนิสัยแตกต่างกันแม้จะมีแนวโน้มการโกหกในรูปแบบเดียวกันก็อาจมีการยอมรับการโกหกต่างกัน
3. ทำให้ได้มาตรฐานวัด ความซื่อสัตย์ ความมีเมตตา

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัย เพื่อศึกษาอิทธิพลของลักษณะบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ ความมีเมตตา การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม ลักษณะนิสัยวิตกกังวล และความเป็นปัจเจกนิยมบุคคล และคตินิยมหมู่ ต่อการรับรู้ความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบต่างๆและยอมรับการโกหกโดยมีรายละเอียดในการวิจัยดังต่อไปนี้

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างนี้ระดับปริญญาตรีจำนวน 139 คน ทั้งเพศชาย เพศหญิง โดยไม่ระบุ อายุ คณะ และชั้นปี Joseph F Hair, Black, Babin, Anderson, และTatham (2006) ได้กำหนดในการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณไว้ว่าตัวแปรอิสระ 1 ตัวแปร ควรใช้กลุ่มตัวอย่างอย่างน้อย 20 คน ในงานวิจัยมีตัวแปรอิสระ 6 ตัวแปรจึงต้องใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 120 คน

รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัย เพื่อศึกษาอิทธิพลของความซื่อสัตย์ ความมีเมตตา การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม ลักษณะนิสัยวิตกกังวล และความเป็นปัจเจกนิยมบุคคลและคตินิยมหมู่ ต่อการรับรู้ความเป็นไปได้ในการโกหกและยอมรับการโกหก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย 5 มาตรฐาน ดังนี้

1. มาตรฐานวัดความซื่อสัตย์ ผู้วิจัยแปล เรียบเรียงและสร้างข้อกระทงเพิ่มเติมจากมาตรวัดของ Scott (1965)
2. มาตรฐานวัดความมีเมตตา ผู้วิจัยแปล เรียบเรียงและสร้างข้อกระทงเพิ่มเติมจากมาตรวัดของ Scott (1965)
3. มาตรฐานวัดการกล้ายืนยันในสิทธิของตนผู้วิจัยใช้มาตรวัดของ วงพักตร์ ภูพันธ์ศรี (2523) ซึ่งนำมาแปลและพัฒนาขึ้นจากมาตรวัดของ Galassi (1974)
4. มาตรฐานวัดลักษณะนิสัยวิตกกังวล (Trait Anxiety หรือ A-Trait) ผู้วิจัยใช้มาตรวัดลักษณะนิสัยวิตกกังวล STAI Form Y-2 ของ Spielberger (1983) ซึ่งนำมาแปลและพัฒนาขึ้นเพื่อทำการศึกษาในประเทศไทยโดย อนุรักษ์ ใจอยู่ (2554)

5. มาตรฐานวัดบุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม-คตินิยมผู้วิจัยใช้มาตรของ พลกฤต ธนธรรมคุณ (2548) ที่พัฒนามาจากมาตรของ Triandis (1995) ซึ่งต่อมา สิริรัตน์ โชติญาณนท์ (2550) ได้นำมาตรนี้ไปวิเคราะห์ข้อกระทงอีกครั้ง โดยได้ข้อกระทงทั้งหมด 36 ข้อ
6. สถานการณ์วัดความเป็นไปได้ในการโกหกและการยอมรับการโกหก ผู้วิจัยแปลและเรียบเรียง และสร้างเป็นสถานการณ์เพิ่มเติมจาก Mcleod และ Genereux (2008) แบ่งเป็น
 - สถานการณ์เกี่ยวกับการโกหกเพื่อประโยชน์ของสังคม (Altruistic) จำนวน 2 สถานการณ์
 - สถานการณ์เกี่ยวกับการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง (Conflict avoidance) จำนวน 2 สถานการณ์
 - สถานการณ์เกี่ยวกับการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับ (Social acceptance) จำนวน 2 สถานการณ์
 - สถานการณ์เกี่ยวกับการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเอง (Self-gain) จำนวน 2 สถานการณ์

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

มาตรฐานวัดความซื่อสัตย์

ขั้นตอนการสร้างมาตรฐานวัดความซื่อสัตย์

มาตรฐานวัดความซื่อสัตย์ ผู้วิจัยได้แปลและปรับปรุงมาจากมาตรวัดของ Scott (1975) ซึ่งเป็นมาตรประเมินค่า ประกอบด้วยมาตรวัดความซื่อสัตย์ 20 ข้อ โดยผู้วิจัยได้มีแนวทางในการพัฒนามาตรวัดดังนี้

1. ผู้วิจัยนำมาตรวัดความซื่อสัตย์มาแปลเป็นภาษาไทยประกอบไปด้วยข้อกระทงทั้งหมด 20 ข้อ สร้างข้อกระทงเพิ่มจำนวน 11 ข้อ รวมทั้งสิ้นมีข้อกระทง 31 ข้อ โดยสร้างข้อกระทงที่สร้างเพิ่มประกอบด้วยข้อกระทงทางบวกและข้อกระทงทางลบ นำข้อกระทงที่สร้างขึ้นไปขอความเห็นจากอาจารย์ที่ปรึกษา ดร.อภิชญา ไชยวุฒิกรณวานิชเพื่อพิจารณา และปรับปรุงแก้ไข
2. นำมาตรวัดความซื่อสัตย์จำนวน 31 ข้อ ไปเก็บข้อมูลจากนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาจริง จาก มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยคริสเตียน จำนวน 60 คน และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ข้อกระทง โดยคำนวณหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนของกลุ่มสูงกับกลุ่มต่ำ โดยการทดสอบค่าที (t -test) โดยกลุ่มสูงคือกลุ่มที่มีคะแนนมากกว่าหรือเท่ากับเปอร์เซ็นต์

ไทรล์ที่ 73 โดยได้กลุ่มสูงจำนวน 16 คน และกลุ่มต่ำคือกลุ่มที่มีคะแนนน้อยกว่าหรือเท่ากับเปอร์เซ็น ไทรล์ที่ 27 โดยได้กลุ่มต่ำจำนวน 16 คน พบว่ามีข้อกระทงที่ผ่านการคัดเลือกทั้งหมด 27 ข้อกระทง

3. นำข้อกระทงทั้ง 27 ข้อ มาวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อกระทงข้ออื่นๆ (corrected item-total correlation) เพื่อคัดเลือกข้อกระทง พบว่า มีข้อกระทงที่ผ่านการคัดเลือกทั้งหมด 25 ข้อ ซึ่งเป็นข้อกระทงทางบวก 15 ข้อ และข้อกระทงทางลบ 10 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha coefficient) เท่ากับ .884 รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ ก 1 ผลการวิเคราะห์ข้อกระทงและค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ของมาตรวัดบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ ในภาคผนวก ข

4. นำข้อกระทงทั้ง 25 ข้อมาวิเคราะห์ความตรงเชิงภาวะสันนิษฐาน โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันตามทฤษฎี โดยใช้โปรแกรม LISREL กำหนดองค์ประกอบ 1 องค์ประกอบ ผลปรากฏว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์โดยพิจารณาจากค่าไคสแควร์เท่ากับ 244.65 ซึ่งมีค่าความน่าจะเป็น (p) เท่ากับ 0.05 ที่องศาอิสระ (df) เท่ากับ 210 โดยมีดัชนีความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ 0.88 และค่ารากที่สองของการคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า (RMSEA) เท่ากับ 0.035จากการวิเคราะห์แสดงว่าโมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบพบว่ามีค่าเป็นบวกและลบมีขนาดตั้งแต่ -0.65 ถึง 0.66 แตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า

มาตรวัดความมีเมตตา

ขั้นตอนการสร้างมาตรวัดความมีเมตตา

มาตรวัดความมีเมตตา ผู้วิจัยได้แปลและปรับปรุงมาจากมาตรวัดของ Scott (1965) ซึ่งเป็นมาตรประเมินค่า ประกอบด้วยมาตรวัดความมีเมตตา 19 ข้อ โดยผู้วิจัยได้มีแนวทางในการพัฒนามาตรวัดดังนี้

1. ผู้วิจัยนำมาตรวัดความมีเมตตามาแปลเป็นภาษาไทยประกอบไปด้วยข้อกระทงทั้งหมด 19 ข้อ สร้างข้อกระทงเพิ่มจำนวน 13 ข้อ รวมทั้งสิ้นมีข้อกระทง 32 ข้อ โดยสร้างข้อกระทงที่สร้างเพิ่มประกอบด้วยข้อกระทงทางบวกและข้อกระทงทางลบ นำข้อกระทงที่สร้างขึ้นไปขอความเห็นจากอาจารย์ที่ปรึกษา ดร.อภิษฎา ไชยวุฒิกรณวานิชเพื่อพิจารณา และปรับปรุงแก้ไข

2. นำมาตรวัดความมีเมตตาจำนวน 32 ข้อ ไปเก็บข้อมูลจากนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาจริงจาก มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยคริสเตียน จำนวน 60 คน และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ข้อกระทง โดยคำนวณหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนของกลุ่มสูง

กับกลุ่มต่ำ โดยการทดสอบค่าที (t -test) โดยกลุ่มสูงคือกลุ่มที่มีคะแนนมากกว่าหรือเท่ากับเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 โดยได้กลุ่มสูงจำนวน 16 คน และกลุ่มต่ำคือกลุ่มที่มีคะแนนน้อยกว่าหรือเท่ากับเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 โดยได้กลุ่มต่ำจำนวน 17 คน พบว่ามีข้อกระทงที่ผ่านการคัดเลือกทั้งหมด 30 ข้อกระทง

3. นำข้อกระทงทั้ง 30 ข้อ มาวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อกระทงข้ออื่นๆ (corrected item-total correlation) เพื่อคัดเลือกข้อกระทง พบว่าข้อกระทงทุกข้อผ่านการคัดเลือกทั้งหมด ซึ่งเป็นข้อกระทงทางบวก 21 ข้อ และข้อกระทงทางลบ 9 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha coefficient) เท่ากับ .934 รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ ก 2 ผลการวิเคราะห์ข้อกระทงและค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ของมาตรวัดบุคลิกภาพความมีเมตตา ในภาคผนวก ข

4. นำข้อกระทงทั้ง 30 ข้อมาวิเคราะห์ความตรงเชิงภาวะสันนิษฐาน โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันตามทฤษฎี โดยใช้โปรแกรม LISREL กำหนดองค์ประกอบ 1 องค์ประกอบ ผลปรากฏว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์โดยพิจารณาจากค่าไคสแควร์เท่ากับ 376.8 ซึ่งมีค่าความน่าจะเป็น (p) เท่ากับ 0.05 ที่องศาอิสระ (df) เท่ากับ 335 โดยมีดัชนีความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ 0.85 และค่ารากที่สองของการคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า (RMSEA) เท่ากับ 0.030 จากการวิเคราะห์แสดงว่าโมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบพบว่ามีค่าเป็นบวกและลบมีขนาดตั้งแต่ -0.5 ถึง 0.81 แตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า

มาตรวัดการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม

ขั้นตอนการพัฒนามาตร มีดังนี้

1.1 แบบวัดพฤติกรรมการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมระดับวิทยาลัย (The College Self-Expression Scale) เป็นแบบวัดพฤติกรรมการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมที่สร้างโดย Galassi et al. (1974) โดย วงพักตร์ ภูพันธ์ศรี ได้แปลและเรียบเรียงเป็นภาษาไทย แบบวัดชุดนี้เป็นแบบวัดที่ให้รายงานตัวเอง ประกอบด้วยจำนวนข้อ 50 ข้อ แต่ละข้อเป็น rating scale ตาม Likert scale 5 ระดับ (1-5) การคิดคะแนนรวมทั้ง 50 ข้อของผู้ตอบแต่ละคนเข้าด้วยกันเป็นคะแนนพฤติกรรมการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมของผู้ตอบแบบวัดแต่ละคนแบบวัดพฤติกรรมการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม ได้รับการตรวจสอบหาความเชื่อมั่นด้วยวิธีสอบซ้ำ (test-retest) แล้วได้คะแนนความเชื่อมั่นเท่ากับ .88

มาตรวัดลักษณะนิสัยวิตกกังวล

มาตรวัดลักษณะนิสัยวิตกกังวลตามแนวคิดของ Spielberg (1983) หรือมาตร State-Trait Anxiety Inventory Form Y: STAI Form Y มาตรวัดลักษณะนิสัยวิตกกังวลนี้สร้างขึ้นโดย Spielberg และคณะในปี ค.ศ. 1977 และได้มีและได้มีการพัฒนาขึ้นใหม่ในปี ค.ศ. 1983 โดยมีแนวคิดพื้นฐานที่ให้ความสนใจต่อสิ่งเร้าที่มากกระทบต่อกระบวนการทางปัญญา ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในกระบวนการทางปัญญาและแสดงออกทางพฤติกรรม ลักษณะของมาตรวัดเป็นข้อกระทงที่มีคำตอบให้เลือกเพื่อให้ผู้ตอบได้ประเมินความวิตกกังวลด้วยตนเอง โดยคำตอบเป็นมาตรประเมินค่า มีข้อกระทง 40 ข้อแบ่งออกเป็น 2 ส่วนดังนี้

1. STAI Form Y-1 เป็นแบบประเมิน A-State คือความวิตกกังวลต่อสถานการณ์เฉพาะเป็นความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นในขณะที่เผชิญหน้ากับสถานการณ์เฉพาะ ซึ่งในส่วนนี้มีข้อกระทง 20 ข้อ คือตั้งแต่ข้อที่ 1 ถึงข้อ 20 ระดับที่ใช้ในการประเมินมี 4 ระดับ ดังนี้ หมายเลข 1 หมายถึงไม่เห็นด้วย หมายเลข 2 หมายถึงเห็นด้วยเล็กน้อย หมายเลข 3 หมายถึงเห็นด้วยปานกลาง และหมายเลข 4 หมายถึงเห็นด้วยอย่างยิ่ง
2. STAI Form Y-2 เป็นแบบประเมิน A-Trait ซึ่งคือความวิตกกังวลโดยทั่วไปของตนเองหรือความวิตกกังวลแบบปกติ ซึ่งมีข้อกระทงจำนวน 20 ข้อคือตั้งแต่ข้อที่ 21 ถึงข้อที่ 40 ระดับที่ใช้ในการประเมินมี 4 ระดับ ดังนี้ หมายเลข 1 หมายถึงเกือบจะไม่เคยเกิดขึ้นเลย หมายเลข 2 หมายถึงเกิดขึ้นเป็นบางครั้ง หมายเลข 3 หมายถึงเกิดขึ้นบ่อยครั้ง และหมายเลข 4 หมายถึงเกิดขึ้นตลอดเวลา

Spielberger (1983) ได้ตรวจสอบคุณภาพมาตรวัด STAT Form Y กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียน นักศึกษามหาวิทยาลัย บุคคลที่มีระดับการศึกษาน้อยและผู้มีปัญหาทางด้านอารมณ์อายุตั้งแต่ 19 -39 ปี โดยการทดสอบซ้ำ 2 ครั้ง มีระยะเวลาการทดสอบห่างกัน 30 วัน และ 60 วัน และรายงานค่าความเที่ยง (Reliability) ของแบบวัดมีค่าเท่ากับ .65 และ .77 ตามลำดับ และมีค่าอัลฟาเท่ากับ .90 -.92 มาตรวัดของ Spielberg (1983) เป็นที่ยอมรับและใช้กันอย่างแพร่หลายเนื่องจากไม่ค่อยพบปัญหาเรื่องการใช้มาตรข้ามวัฒนธรรม ซึ่งนำมาแปลและพัฒนาขึ้นเพื่อทำการศึกษาในประเทศไทยโดย ญัฐพร ใจอยู่ (2554)

ญัฐพร ใจอยู่ (2554) ได้นำมาตรวัดลักษณะนิสัยวิตกกังวลมาใช้เพื่อศึกษาอิทธิพลของลักษณะนิสัยวิตกกังวลต่อการรับรู้ความสามารถในการโกหก ซึ่ง ญัฐพร ใจอยู่ ได้นำมาตรวัด ลักษณะนิสัยวิตกกังวลของ Spielberg (1983) Trait Anxiety หรือ A-Trait มาแปลและพัฒนามาตรวัดเพื่อใช้ในบริบทของสังคมไทย โดยสร้างมาตรวัดนี้ภายใต้

คำแนะนำของ อาจารย์ ดร. อภิษฎา ไชยวุฒิกธรรณวณิช โดยพัฒนาเรียบเรียงข้อกระทงตามแนวคิดในการสร้างมาตรวัดลักษณะนิสัยวิตกกังวล (Trait Anxiety หรือ A-Trait) ของ Spielberger (1983) โดยมีจำนวน 20 ข้อ ซึ่งเป็นข้อกังวลทางบวก 9 ข้อและทางลบ 11 ข้อ มีลักษณะเป็นแบบประเมินค่า (rating scale) แบบ 4 ระดับคะแนน ได้แก่ เกือบตลอดเวลา บ่อยครั้ง บางครั้ง แทบจะไม่เคยเลย สร้างข้อกระทงเพิ่มตามแนวคิดของ Spielberger (1983) อีกจำนวน 20 ข้อ รวมเป็นจำนวน 40 ข้อ โดยสร้างเป็นข้อความทางบวกและข้อความทางลบ นำมาตรวัดไปเก็บข้อมูลเพื่อประเมินคุณภาพของเครื่องมือโดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตปริญญาตรีจำนวน 30 คน ตรวจสอบความเที่ยง (reliability) ของมาตรวัด แบบสอดคล้องภายในด้วยการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .87 นำมาตรวัดลักษณะนิสัยวิตกกังวล ที่ได้พัฒนาตามที่กล่าวไว้ในข้างต้น ไปหาความตรงร่วมสมัย (concurrent validity) โดยนำไปรวมกับมาตรวัดความวิตกกังวลของทิวาพร อังคกุล ที่พัฒนามาจากมาตรวัดความวิตกกังวลของซุง (Zung, 1971) จำนวน 20 ข้อ ซึ่งเป็นมาตรการประมาณค่า (rating scale) แบบ 4 ระดับคะแนน แล้วนำไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนิสิตปริญญาตรีจำนวน 30 คน

จากนั้นนำคะแนนที่ได้จากทั้งสองมาตร มาคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกัน โดยการวิเคราะห์ข้อมูลได้หาค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้ในแต่ละด้าน (mean) ของมาตรผลพบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ระหว่างมาตรวัดความวิตกกังวลที่ได้พัฒนาขึ้น กับมาตรวัดความวิตกกังวลของทิวาพร อังคกุล มีค่าเป็น .78 มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$)

ผู้วิจัยจากผลการทดสอบความเที่ยงและความตรง ผู้วิจัยเห็นว่ามาตรนี้มีคุณภาพค่อนข้างดี จึงนำมาตรนี้มาใช้ในการวิจัยโดยไม่ได้มีการดัดแปลงหรือแก้ไขแต่อย่างใด

มาตรวัดปัจเจกนิยมบุคคล-คตริรวมหมู่

การวิจัยครั้งนี้ใช้มาตรของ พลกฤต ธนธรรมคุณ (2548) ที่พัฒนามาจากมาตรของ Triandis (1995) ซึ่งแบ่งมุมมองแบบปัจเจกนิยม และคตริรวมหมู่ออกเป็นอย่างละ 2 มิติ คือแบบแนวนอนและแนวตั้งรวมเป็น 4 มิติ รวมทั้งหมด 36 ข้อ มีขั้นตอนการพัฒนามาตรดังนี้ (อ้างอิงใน

5.1 คัดเลือกข้อกระทงจากมาตรของ Triandis (1995) ที่สอดคล้องกับค่านิยมของ

Triandis ให้ไว้ในปี 1998 จำนวน 21 ข้อ นำข้อกระทงมาแปลเป็นภาษาไทย และสร้างข้อกระทงเพิ่มเติมดังรายละเอียดในตารางที่ 1

ตารางที่ 1

จำนวนข้อกระทงของมาตรวัดบุคลิกภาพแบบปัจเจกบุคคลนิยม-คติรวมหมู่ในชั้นที่ 5.1

องค์ประกอบ		จำนวนข้อกระทง		รวม
		เดิม	สร้างใหม่	
ปัจเจกนิยม	แนวนอน	4	6	10
	แนวตั้ง	6	4	10
คติรวมหมู่	แนวนอน	5	5	10
	แนวตั้ง	4	6	10
รวม		19	21	40

- 5.2 นำข้อกระทงที่ได้มาจัดเรียงเป็นมาตรวัดจำนวน 40 ข้อ ซึ่งเป็นมาตรวัดแบบลิเคิร์ตที่มี 7 ช่วงคำตอบ คำตอบมีตั้งแต่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง (คะแนน = 7) จนถึงไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (คะแนน = 1)
- 5.3 นำมาตรที่ได้ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง ที่เป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยระดับปริญญาตรี จำนวน 411 คน
- 5.4 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์คะแนนรายข้อ โดยใช้สถิติ t (t-test) เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มสูง (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่สูงกว่าหรือเท่ากับ 73) ได้จำนวนตัวอย่างทั้งหมด 123 คน และกลุ่มต่ำ (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 27) ได้จำนวนตัวอย่างทั้งหมด 132 คน
- 5.5 นำข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ข้อ 5.4 มาหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตร (corrected Item-Total Correlation, CITC) พบว่าข้อกระทงทั้งหมดผ่านเกณฑ์การวิเคราะห์ในขั้นตอนนี้
- 5.6 นำข้อกระทงทั้งหมดไปวิเคราะห์ความตรง โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบ (factor analysis) ในโปรแกรม SPSS for windows กำหนดให้มี 4 องค์ประกอบตามทฤษฎีและหมุนแกนตัวประกอบแบบตั้งฉาก (orthogonal rotation) ด้วยวิธีแวนริแมกซ์ (varimax rotation)
- 5.7 ตรวจสอบความตรงของข้อมูลจากค่าดัชนีไกเซอร์-ไมเยอร์-ออลคิน (Kaiser-Meyer-Olkin measure of sampling adequacy) และทดสอบความสัมพันธ์ด้วยวิธีการของ

บาทเลทท์ (Bartlett's test of sphericity) พบว่าข้อมูลมีความเหมาะสมที่จะวิเคราะห์องค์ประกอบ จึงนำข้อกระทงทั้งหมดไปวิเคราะห์องค์ประกอบต่อไป

5.8 หลังจากวิเคราะห์องค์ประกอบแล้ว พิจารณาน้ำหนักองค์ประกอบ (factor loading) ของแต่ละข้อกระทงในองค์ประกอบต่างๆ ข้อกระทงในมีน้ำหนักองค์ประกอบไม่ถึง .3 ในองค์ประกอบใดเลย หรือข้อกระทงที่อยู่ในองค์ประกอบที่ไม่ตรงตามทฤษฎี จะถูกคัดออกจากการวิเคราะห์ครั้งนี้

5.9 นำตัวแปรที่ผ่านเกณฑ์จากข้อ 5.8 มาวิเคราะห์องค์ประกอบอีกครั้งตามวิธีข้อ 5.6 ได้ผลการวิเคราะห์ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 คติธรรมหมู่แนวนอน จำนวน 11 ข้อ มีค่าความแปรปรวนร่วมคิดเป็นร้อยละ 10.74 ของความแปรปรวนทั้งหมด และมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .75

องค์ประกอบที่ 2 ปัจเจกนิยมนวตั้ง จำนวน 9 ข้อ มีค่าความแปรปรวนร่วมคิดเป็นร้อยละ 8.73 ของความแปรปรวนทั้งหมด และมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .71

องค์ประกอบที่ 3 ปัจเจกนิยมนวนอน จำนวน 9 ข้อ มีค่าความแปรปรวนร่วมคิดเป็นร้อยละ 7.76 ของความแปรปรวนทั้งหมด และมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .67

องค์ประกอบที่ 4 คติธรรมหมู่แนวตั้ง จำนวน 7 ข้อ มีค่าความแปรปรวนร่วมคิดเป็นร้อยละ 7.42 ของความแปรปรวนทั้งหมด และมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .64

5.10 นำข้อกระทงที่ผ่านการวิเคราะห์จากทั้ง 4 องค์ประกอบมารวมเป็นมาตร 2

องค์ประกอบคือ องค์ประกอบปัจเจกนิยมนว และองค์ประกอบคติธรรมหมู่ และคำนวณค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ในมาตร ของแต่ละองค์ประกอบอีกครั้ง ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .75 และ .72 ตามลำดับ

5.11 สินีรัตน์ โชติญาณนนท์ (2550) ได้นำมาตรนี้ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระดับปริญญาตรีจำนวน 111 คน และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์คะแนนรายข้อแบบแยกเป็น 2 องค์ประกอบโดยใช้สถิติเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มสูง (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่สูงกว่าหรือเท่ากับ 73) และกลุ่มต่ำ (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 27) ในองค์ประกอบปัจเจกบุคคล ได้จำนวนตัวอย่างกลุ่มสูงทั้งหมด 28 คน และจำนวนตัวอย่างกลุ่มต่ำทั้งหมด 32 คน ส่วนในองค์ประกอบคติธรรมหมู่ ได้จำนวนตัวอย่างกลุ่มสูงทั้งหมด 33 คน และจำนวนตัวอย่างกลุ่มต่ำทั้งหมด 30 คน

5.12 นำข้อมูลที่ผ่านมาเกณฑ์ข้อ 5.11 ไปหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้ออื่นๆ ในมาตรอีกครั้ง พบว่า ในองค์ประกอบปัจเจกนิยมนวมีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์จากขั้นตอนนี้

18 ข้อ และมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .73 และองค์ประกอบคิตรวมหมู่มีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์จากขั้นตอนนี้ 18 ข้อและมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .77

จากผลการทดสอบความเที่ยงและความตรง ผู้วิจัยเห็นว่ามาตรนี้มีคุณภาพค่อนข้างดี จึงนำมาตรนี้มาใช้ในการวิจัยโดยไม่ได้มีการดัดแปลงหรือแก้ไขแต่อย่างใด

มาตรวัดการยอมรับการโกหกและความเป็นไปได้ในการโกหก

1.1 สถานการณ์การโกหกเพื่อตนเองและการโกหกเพื่อผู้อื่น

ผู้วิจัยใช้มาตรวัดการยอมรับการโกหกและความเป็นไปได้ในการโกหก โดยเลือกใช้

สถานการณ์การโกหกเพื่อตนเองและการโกหกเพื่อผู้อื่น จากคณะวิจัยนิติปรัชญาตรีคณะจิตวิทยาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฉัตรนัย ศรชัย, นชา พัฒน์ชนะ, และสุนิสา พรกิตติโชคเจริญ, 2556) ที่ได้พัฒนาสถานการณ์สมมติที่เกี่ยวข้องกับการโกหก โดยจำแนกการโกหกออกเป็น 2 ประเภท คือ การโกหกเพื่อผลประโยชน์ตนเอง และการโกหกเพื่อผลประโยชน์ผู้อื่น

1.2 สถานการณ์การโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง และเพื่อให้สังคมยอมรับ มีขั้นตอนขึ้นสร้างดังนี้

ผู้วิจัยได้แปลจากสถานการณ์ในการศึกษาของ Mcleod และ Genereux (2008) และสร้างตัวอย่างสถานการณ์การโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง และการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับ ประเภท 4 สถานการณ์โดยดัดแปลงให้อิงกับสถานการณ์ที่น่าจะพบเจอในชีวิตประจำวันมากที่สุดโดยมีองค์ประกอบดังนี้ ด้านเจตนาการโกหก ด้านการพบเจอเหตุการณ์ เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาสร้างตัวเลือกให้กลุ่มตัวอย่างนั้นเก็บข้อมูลจริงโดย

ให้กลุ่มตัวอย่างนั้นสร้างเครื่องมืออ่านสถานการณ์และตอบคำถามต่อไปนี้

- สถานการณ์นี้ตรงกับวัตถุประสงค์การโกหกแบบใด โดยมีตัวเลือกให้เลือกตอบ คือ
 1. เพื่อให้สังคมยอมรับ
 2. เพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง

ด้านการพบเจอเหตุการณ์

- สถานการณ์นี้สามารถพบเจอได้ในชีวิตประจำวันมากหรือน้อยเพียงใด

น้อยที่สุด	1	2	3	4	5	7	มากที่สุด
------------	---	---	---	---	---	---	-----------

1. นำสถานการณ์ทั้ง 8 สถานการณ์ ไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในชั้นพัฒนา เครื่องมือ ซึ่งเป็นนิสิตปริญญาตรีจำนวน 30 คน
2. นำข้อมูลที่ได้มาหาความถี่และเลือกเหตุการณ์ที่ความถี่สูงสุด 2 อันดับแรก ประเภทละ 2 เหตุการณ์และนำมาเรียบเรียงเป็นเหตุการณ์สมมติสั้นๆ ในแบบประเมินสถานการณ์การโกหก
3. นำไปรวมกับสถานการณ์การโกหกเพื่อตนเองของ และโกหกเพื่อผู้อื่นของ ฉัตรดนัย และคณะ รวมทั้งสิ้น 8 สถานการณ์

ขั้นการเก็บข้อมูลจริง

แบบสอบถามวัดความเป็นไปได้ในการโกหก และแบบวัดการยอมรับการโกหก ซึ่งประกอบด้วย สถานการณ์ การโกหกรูปแบบต่างๆ จำนวน 8 สถานการณ์

ในแต่ละสถานการณ์ มีคำถามวัดความเป็นไปได้ในการโกหกจำนวน 1 ข้อ

- หากฉันอยู่ในสถานการณ์นี้ มีความเป็นไปได้ที่ฉันจะโกหกเหมือนในสถานการณ์สมมติ

ผู้วิจัยได้สร้างมาตรวัดการวัดความเป็นไปได้ในการโกหกเป็นมาตรประเมินค่า 7 ระดับ (7-Point Likert Scale) ได้แก่ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ไม่เห็นด้วยมาก ไม่เห็นด้วยปานกลาง เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอกัน เห็นด้วยปานกลาง เห็นด้วยมาก และเห็นด้วยมากที่สุด คำถามวัดการยอมรับการโกหกจำนวน 1 ข้อ ได้แก่

- หากฉันเป็นผู้ถูกโกหกในสถานการณ์นี้ ฉันสามารถยอมรับการโกหกนี้ได้

ผู้วิจัยได้สร้างเป็นมาตรประเมินค่า 7 ระดับ (7-Point Likert Scale) ได้แก่ ยอมรับได้มาก ยอมรับได้ปานกลาง ยอมรับได้น้อย ยอมรับได้และยอมรับไม่ได้พอกัน ยอมรับไม่ได้เล็กน้อย ยอมรับไม่ได้ปานกลาง และยอมรับไม่ได้มากที่สุด

วิธีการวิจัย

1. แนะนำตัวผู้วิจัยและขอความร่วมมือจากนิสิต
2. ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ส่วน
 - ส่วนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล มีลักษณะเป็นคำถามแบบเลือกตอบได้ เพียงคำตอบเดียว
 - ส่วนที่ 2 แบบสอบถามที่ประกอบไปด้วยมาตรวัดบุคลิกภาพ คือ
 - มาตรวัดความซื่อสัตย์
 - มาตรวัดความมีเมตตา

มาตรวัดการกล้ายืนยันในสิทธิของตน

มาตรวัดลักษณะนิสัยวิตกกังวล

มาตรวัดความเป็นปัจเจกบุคคล-ศตวรรษใหม่

- **ส่วนที่ 3** ตัวอย่างสถานการณ์การโกหกที่แยกตามวัตถุประสงค์ที่ต่างกัน จำนวน 8 สถานการณ์ แบบวัดความเป็นไปได้ในการโกหก และการยอมรับการโกหก

3. ผู้วิจัยให้คำชี้แจงกับนิสิตในการทำมาตรวัดดังนี้

“ นิสิตทุกท่านจะได้รับเอกสารที่ประกอบไปด้วย 3 ส่วน ขอให้นิสิตทุกท่านตอบมาตรวัดแต่ละส่วนโดยเรียงลำดับตั้งแต่ ส่วนที่ 1 ไปจนถึงส่วนที่ 3 โดยส่วนที่ 2 เป็นมาตรวัดบุคลิกภาพทั่วไปในมาตรวัดส่วนนี้ขอให้นิสิตทุกท่านตอบให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด ในส่วนที่ 3 จะมีตัวอย่างสถานการณ์ ขอให้นิสิตทุกท่านอ่านตัวอย่างสถานการณ์ แล้วตอบแบบสอบถามว่ายอมรับสถานการณ์นั้นได้หรือไม่ และให้จินตนาการว่าอยู่ในสถานการณ์นั้นเกิดขึ้นกับนิสิตนิสิตจะเลือกทำอะไร ซึ่งการตอบมาตรวัดนี้จะเป็นความลับ ไม่มีการเปิดเผยชื่อและไม่มีผลใดๆต่อตัวนิสิตทั้งสิ้น ”

วิธีวิเคราะห์ข้อมูล

งานวิจัยครั้งนี้ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows โดยมีการคำนวณและการวิเคราะห์ค่าสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานดังนี้

วิธีการหาสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient)

การคำนวณค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

ตัวแปรต้นคือ

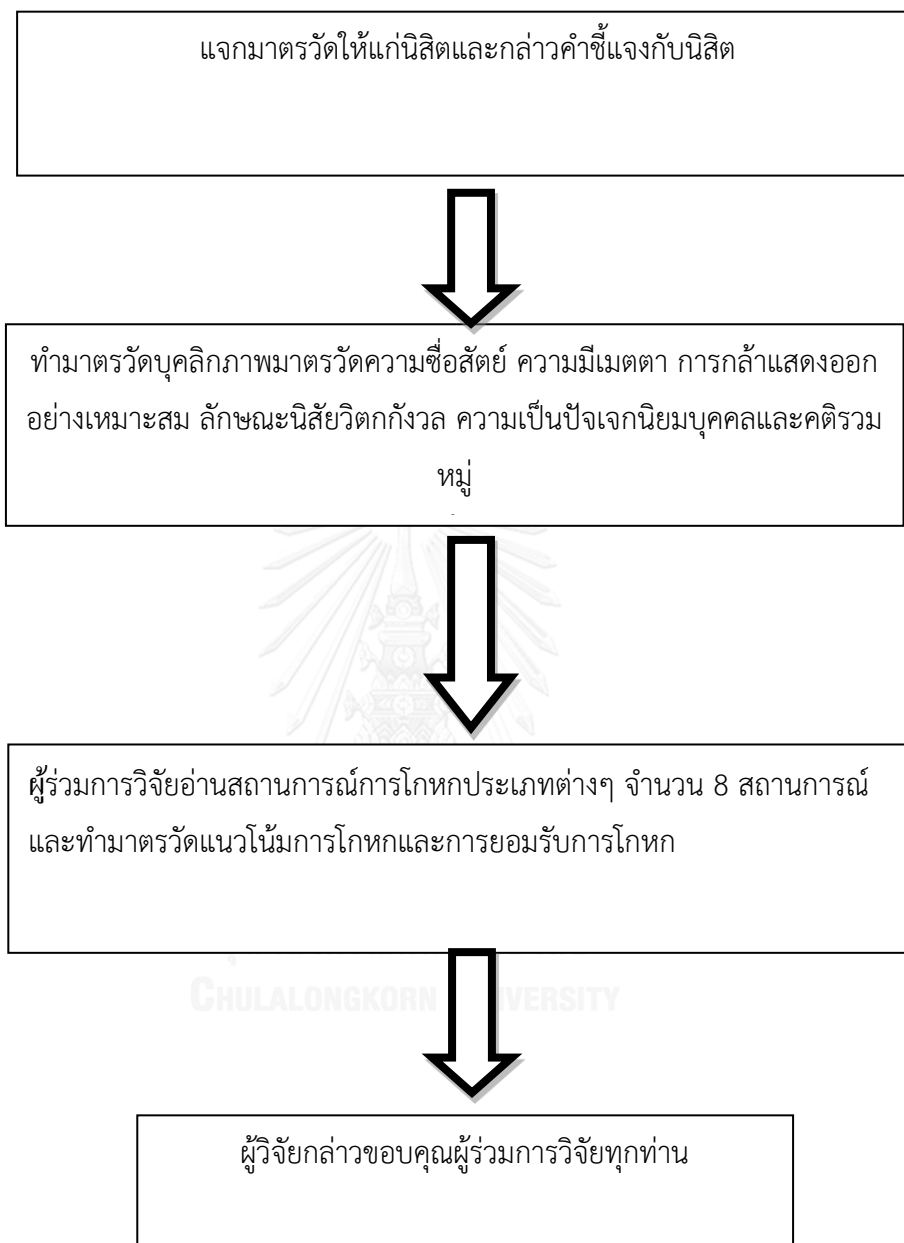
ลักษณะบุคลิกภาพ

- ความซื่อสัตย์
- ความมีเมตตา
- การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม
- ลักษณะนิสัยวิตกกังวล
- บุคคลที่เป็นปัจเจกนิยม
- บุคคลที่เป็นศตวรรษใหม่

ตัวแปรตาม คือ

- การยอมรับการโกหก
- ความเป็นไปได้ในการโกหก

ภาพที่ 1 วิธีการวิจัย

บทที่ 3

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อศึกษาอิทธิพลของบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม ปัจเจกนิยมบุคคล และคตินิยมหมู่ ต่อความเป็นไปได้ของการโกหกและการยอมรับการโกหก ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

ตอนที่ 3 ผลการทดสอบสมมติฐาน

โดยการนำเสนอผลการวิจัยผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์แทนความหมายทางสถิติดังนี้

n	หมายถึง	จำนวนตัวอย่างทั้งหมดที่ใช้ในการวิจัยหรือในชั้นสร้างมาตรวัด
M	หมายถึง	ค่ามัธยฐานเลขคณิตหรือค่าเฉลี่ยเลขคณิต
SD	หมายถึง	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	หมายถึง	ค่าความแตกต่างระหว่างสองกลุ่ม
p	หมายถึง	ระดับนัยสำคัญทางสถิติ
r	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน
b	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (regression coefficient)
β	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐาน (standardize regression coefficient)
R^2	หมายถึง	ค่ากำลังสองของสหสัมพันธ์พหุคูณ หรือ ค่าความแปรปรวนของตัวแปรตามที่สามารถทำนายได้ด้วยตัวแปรอิสระ โดยคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ (square of multiple correlation coefficient)
ns	หมายถึง	การไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ (non significant)

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน

1.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสถิติพื้นฐานของการศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนิสิตจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และนิสิตมหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามทั้งหมด 160 ชุด ได้รับคืน 154 ชุด โดยมีข้อมูลที่สามารถนำมาวิเคราะห์ได้ทั้งหมด 139 ชุด เพราะมีข้อมูลที่ไม่ผ่านตามเกณฑ์ 15 ชุด ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามแต่ตอบไม่หมดทุกข้อคำถามโดยเฉพาะในส่วนของตัวแปรความเป็นไปได้ของการโกหก และการยอมรับการโกหก

ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลค่าสถิติพื้นฐานเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง เช่น ความถี่และค่าร้อยละของ เพศ อายุ คณะที่ศึกษา ชั้นปีที่ศึกษา

จากผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างเกือบทั้งหมดเป็นเพศหญิง ร้อยละ 89.2 มีอายุอยู่ระหว่าง 21-23 ปี อายุเฉลี่ย 20.7 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของอายุ 1.27 ปี อายุน้อยที่สุด 18 ปี อายุมากที่สุด 23 ปี ร้อยละ 63.3 กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 3 ร้อยละ 48.2 ในสาขาเกษตรศาสตร์ ร้อยละ 39.6 เป็นนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ร้อยละ 61.2 รายละเอียดดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2

ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง (N = 139)

ข้อมูลพื้นฐาน	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	15	10.8
หญิง	124	89.2
อายุ		
18-20	51	36.7
21-23	88	63.3
ชั้นปี		
1	38	27.3
2	8	5.8
3	67	48.2
4	26	18.7

ตารางที่ 2

(ต่อ)

ข้อมูลพื้นฐาน	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ระบุ	1	0.7
เทคโนโลยีและนวัตกรรมผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร	1	0.7
พยาบาลศาสตร์	34	24.5
พลศึกษา	22	15.8
เภสัชศาสตร์	55	39.6
วิทยาลัยโพธิวิชชาลัย	4	2.9
วิศวกรรมคอมพิวเตอร์	1	0.7
วิศวกรรมศาสตร์	7	5.0
ศึกษาศาสตร์	9	6.5
สหเวชศาสตร์	5	3.6
มหาวิทยาลัย		
ศรีนครินทรวิโรฒ	85	61.2
วลัยลักษณ์	54	38.8

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

เนื่องจากผู้วิจัยได้มีการใช้สถานการณ์สมมติเพื่อวัดความเป็นไปได้ในการโกหกและการยอมรับการโกหก ผู้วิจัยจึงได้มีการทดสอบความแตกต่างของคะแนนที่ได้จากแต่ละสถานการณ์เพื่อลดตัวแปรแทรกซ้อนที่จะเกิดขึ้นจากการใช้สถานการณ์ที่มีเนื้อหาแตกต่างกัน โดยใช้ ค่าการทดสอบทางสถิติ t แบบจับคู่ (paired t -test)

ผลการทดสอบค่าสถิติ paired t -test ทำให้ทราบถึงผลของสถานการณ์ที่ทำให้คะแนนแตกต่างกัน โดยแต่ละสถานการณ์มีความแตกต่างกันของค่าเฉลี่ยคะแนนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งพบในสถานการณ์ การโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น ($p < .05$, สองหาง) การโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับ ($p < .001$, สองหาง) การโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเอง ($p < .001$, สองหาง) และการยอมรับการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเอง ($p < .001$, สองหาง) ดังนั้นผู้วิจัยจึงตัดสินใจวิเคราะห์แยกแต่ละสถานการณ์ในความเป็นไปได้ของการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อผลประโยชน์ผู้อื่น เพื่อให้สังคมยอมรับ และเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง การยอมรับการโกหกสถานการณ์มีความ

แตกต่างกันของค่าเฉลี่ยคะแนนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในรูปแบบการยอมรับการโกหกเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง ($p < .001$, สองหาง) รายละเอียดดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3

ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างสถานการณ์สมมติ 2 สถานการณ์ในแต่ละด้านของความเป็นไปได้ในการโกหกและการยอมรับการโกหกด้วยสถิติ *paired t-test*

ประเภท	สถานการณ์1		สถานการณ์2		t	p
	M	SD	M	SD		
ความเป็นไปได้ของการโกหก						
การโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น	3.58	1.77	4.17	1.76	-3.123**	.002
การโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง	3.62	1.87	3.81	1.73	-1.086	.279
การโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับ	2.83	1.56	2.38	1.64	3.800***	<0.001
การโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเอง	3.30	1.48	4.54	1.76	-7.235***	<0.001
ภาพรวม	3.33	1.09	3.72	1.10	4.663***	<0.001
การยอมรับการโกหก						
การโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น	3.18	1.74	3.32	1.68	-.843	.401
การโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง	4.06	1.75	4.07	1.64	-.053	.958
การโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับ	3.60	1.60	3.57	1.74	.249	.804
การโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเอง	3.04	1.65	3.58	1.50	-3.958***	<0.001
ภาพรวม	3.47	1.30	3.63	1.21	-2.022*	.045

* $p < .05$, สองหาง. ** $p < .01$, สองหาง. *** $p < .001$, สองหาง.

ผลการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ตามตารางที่ 4

ตารางที่ 4

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม และบุคลิกภาพแบบคิดรวมหมู่ ความเป็นได้ในการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทเพื่อนร่วมงานอื่น เพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง เพื่อให้สังคมยอมรับ เพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง และการยอมรับการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทเพื่อนร่วมงานอื่น เพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง เพื่อให้สังคมยอมรับ เพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง (n = 139)

ตัวแปร	M	SD	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
1.ความเป็นไปได้นในการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทเพื่อนร่วมงานอื่น	3.87	1.38	1															
2.ความเป็นไปได้นในการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทเพื่อนร่วมงานอื่น	3.71	1.49	0.295**	1														
3.ความเป็นไปได้นในการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทเพื่อนร่วมงานอื่น	2.6	1.44	0.288**	0.360**	1													
4.ความเป็นไปได้นในการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทเพื่อนร่วมงานอื่น	3.92	1.27	0.563**	0.221**	0.181*	1												
5.ภาพรวมความเป็นไปได้นในการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทเพื่อนร่วมงานอื่น	3.53	0.98	0.757**	0.692**	0.668**	0.677**	1											
6.ยอมรับการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทเพื่อนร่วมงานอื่น	3.25	1.42	0.127	0.128	0.369**	0.096	0.262**	1										
7.ยอมรับการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทเพื่อนร่วมงานอื่น	4.07	1.49	0.135	0.329**	0.12	0.280**	0.309**	0.415**	1									
8.ยอมรับการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทเพื่อนร่วมงานอื่น	3.59	1.44	0.246**	0.005	0.260**	0.245**	0.265**	0.517**	0.614**	1								
9.ยอมรับการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทเพื่อนร่วมงานอื่น	3.31	1.36	0.141*	0.082	0.278**	0.203**	0.250**	0.660**	0.469**	0.622**	1							
10.ภาพรวมการยอมรับการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทเพื่อนร่วมงานอื่น	3.55	1.16	0.200**	0.171*	0.313**	0.255**	0.335**	0.793**	0.776**	0.848**	0.838**	1						
11.บุคลิกภาพความซื่อสัตย์	125.1	16.4	-0.150*	-0.069	-0.252**	-0.081	-0.199**	-0.261**	-0.11	-0.187*	-0.146*	-0.187*	1					
12.บุคลิกภาพความเมตตา	102.4	15.25	-0.051	0.033	-0.236**	-0.038	-0.105	-0.170*	0.024	-0.158*	-0.07	0.653**	1					
13.บุคลิกภาพความวิตกกังวล	99.91	18.43	0.089	-0.091	-0.135	-0.042	-0.067	-0.108	-0.181*	-0.071	-0.099	0.388**	0.431**	1				
14.บุคลิกภาพการกล้าแสดงออก	210.2	21.95	0.05	-0.233**	-0.146*	0.051	-0.109	-0.094	-0.196*	-0.067	-0.029	0.162*	0.071	0.477**	1			
15.บุคลิกภาพปัจเจกนิยม	85.29	13.96	-0.067	-0.076	-0.209**	-0.013	-0.134	-0.072	-0.145*	-0.163*	-0.087	0.393**	0.250**	0.117	0.256**	1		
16.บุคลิกภาพคิดรวมหมู่	89.2	14.21	-0.160*	-0.091	-0.311**	-0.146*	-0.254**	-0.129	-0.154*	-0.216**	-0.086	0.491**	0.453**	0.07	0.034	0.643**	1	

* $p < .05$, ** $p < .01$, *** $p < .001$, n.s. = not significant

ตอนที่ 3 ทดสอบสมมติฐาน

การทดสอบสมมติฐานในครั้งนี้นำสถิติถดถอยพหุคูณในการทดสอบ และเนื่องจากสถิติการถดถอยพหุคูณที่ใช้วิเคราะห์สมมติฐานเป็นสถิติที่ต้องตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้น (assumptions) ดังนั้นก่อนการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจึงได้ตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นตามแนวคิดของ Hair และคณะ (2006) โดยพิจารณาจากหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

1. ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัวต้องไม่เกิน 0.90

2. ค่า Tolerance ต้องมีค่ามากกว่า 0.10, ค่าปัจจัยความแปรปรวนเพื่อ (variance inflation factor หรือ VIF) ต้องมีค่าไม่เกิน 10

ผลการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ multiple regression analysis ปรากฏดังต่อไปนี้

1. ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัวต้องไม่เกิน 0.90 (บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบศรัทธา) ทุกคู่ต้องไม่เกิน 0.90 ไม่มีตัวแปรอิสระคู่ใดที่มีค่าสหสัมพันธ์เกินกว่า 0.90 ค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระแต่ละคู่ขึ้นอยู่กับอยู่ระหว่าง 0.033-0.848 แสดงว่าตัวแปรที่วิเคราะห์ถดถอยพหุคูณไม่มีปัญหาภาวะร่วมเส้นตรงพหุ

2. ค่า Tolerance ต้องมีค่ามากกว่า 0.10, ค่าปัจจัยความแปรปรวนเพื่อ (variance inflation factor หรือ VIF) ต้องมีค่าไม่เกิน 10 เมื่อพิจารณาค่า tolerance และ VIF ของตัวแปรอิสระแต่ละตัวไม่มีตัวแปรอิสระใดที่มีค่า tolerance และ VIF เกินเกณฑ์ที่กำหนด แสดงว่าไม่มีภาวะร่วมเส้นตรงพหุ รายละเอียดดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5

ค่า Tolerance และ VIF ของตัวแปรอิสระ

ตัวแปรอิสระ	Tolerance	VIF
บุคลิกภาพความซื่อสัตย์	0.49	2.04
บุคลิกภาพความมีเมตตา	0.48	2.10
ลักษณะนิสัยวิตกกังวล	0.58	1.73
การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม	0.68	1.46
บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม	0.52	1.94
บุคลิกภาพแบบคหกรรมหมู่	0.45	2.20

จากผลการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (multiple regression analysis) พบว่าข้อ 1-2 ผ่านตามข้อตกลงเบื้องต้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกใช้สถิติถดถอยพหุคูณซึ่งเป็นการประมาณค่าด้วยวิธีเชิงเส้นตรง โดยการวิเคราะห์หาค่าตัวแปรอิสระ คือ บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคหกรรมหมู่ ส่วนตัวแปรตาม คือ ความเป็นไปได้ในการโกหกและการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น, การโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง, การโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับและการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเอง โดยใส่ตัวแปรอิสระทั้งหมดเข้าไปในสมการพร้อมกัน เรียกวิธีนี้ว่า “enter” ตามกรอบแนวคิดในการวิจัย แล้วตามด้วยตัวแปรตามแยกตามสถานการณ์ในสถานการณ์ที่ผลการทดสอบความแตกต่าง ทั้งหมด 8 สถานการณ์และผลรวมของรูปแบบความเป็นไปได้ของการโกหกและการยอมรับการโกหกทั้ง 4 รูปแบบที่ได้มาจากการนำคะแนนทั้ง 2 สถานการณ์มารวมกันและหารเฉลี่ยได้เป็นคะแนนเฉลี่ยในแต่ละรูปแบบออกมา เฉพาะในสถานการณ์ที่วิเคราะห์แล้วไม่มีความแตกต่างกัน ผู้วิจัยจะวิเคราะห์โดยใช้ผลรวมที่ได้จากการนำคะแนนทั้งสองสถานการณ์มารวมกันและหารเฉลี่ย ผลปรากฏดังต่อไปนี้

3.1 ความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อผลประโยชน์ของผู้อื่น

วิเคราะห์ถดถอยพหุคูณระหว่าง บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม และบุคลิกภาพแบบคหกรรมหมู่ กับความเป็นไปได้ของการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น

3.1.1 ภาพรวม

จากการศึกษา พบว่า

บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.21, ns$) บุคลิกภาพความเมตตาไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .07, ns$) ลักษณะนิสัยวิตกกังวลไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .14, ns$) การกล้าแสดงออกไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .01, ns$) บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .01, ns$) บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .01, ns$)

สมการถดถอยมาตรฐานที่ประกอบไปด้วย บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกบุคคล และบุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ ไม่สามารถทำนายความเป็นไปได้ของการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นในภาพรวมได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีความสามารถในการทำนายร้อยละ 5.9 ($R^2 = .059, ns$) รายละเอียดดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6

ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม และบุคลิกภาพแบบคตติรวมหมู่ กับความเป็นไปได้ของการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นในภาพรวม ($n = 139$)

ตัวแปร	<i>b</i>	β	<i>t</i>	<i>p</i>
บุคลิกภาพความซื่อสัตย์	-.02	-.21	-1.74	.085
บุคลิกภาพความมีเมตตา	.01	.07	.60	.547
ลักษณะนิสัยวิตกกังวล	.01	.14	1.27	.206
การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม	.00	.01	-.04	.971
บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม	.01	.01	.66	.513
บุคลิกภาพแบบคตติรวมหมู่	-.02	.01	-1.19	.234
ค่าคงที่	5.03			

$R^2 = 0.059, F(6, 132) = 1.372$

3.1.2 สถานการณ์ที่ 1

จากการศึกษา พบว่า

บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นสถานการณ์ที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.14, ns$) บุคลิกภาพความเมตตาไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหก เพื่อประโยชน์ของผู้อื่นสถานการณ์ที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .08, ns$) ลักษณะนิสัยวิตกกังวลไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นสถานการณ์ที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.09, ns$) การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นสถานการณ์ที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .04, ns$) บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นสถานการณ์ที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.03, ns$) บุคลิกภาพแบบคตติรวมหมู่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นสถานการณ์ที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.02, ns$)

สมการถดถอยมาตรฐานที่ประกอบไปด้วย บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม

บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ ไม่สามารถทำนายความเป็นไปได้ของการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นในสถานการณ์ที่ 1 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีความสามารถในการทำนายร้อยละ 11.0 ($R^2 = .110, ns$) รายละเอียดดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7

ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ กับความเป็นไปได้ของการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นสถานการณ์ที่ 1 ($n = 139$)

ตัวแปร	<i>b</i>	β	<i>t</i>	<i>p</i>
บุคลิกภาพความซื่อสัตย์	-.03	-.14	-1.17	.243
บุคลิกภาพความเมตตา	.01	.06	.49	.519
ลักษณะนิสัยวิตกกังวล	.01	.10	.96	.415
การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม	.00	.01	.10	.681
บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม	.02	.16	1.37	.770
บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่	-.03	-.02	-.19	.850
ค่าคงที่	6.38			

$R^2 = 0.110, F(6, 132) = 2.732$

3.1.3 สถานการณ์ที่ 2

จากการศึกษา พบว่า

บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นสถานการณ์ที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.07, ns$) บุคลิกภาพความเมตตาไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นสถานการณ์ที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .06, ns$) ลักษณะนิสัยวิตกกังวลไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นสถานการณ์ที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .02, ns$) การกล้าแสดงออกไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นสถานการณ์ที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.02, ns$) บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น

สถานการณ์ที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.04, ns$) บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นสถานการณ์ที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .03, ns$)

สมการถดถอยมาตรฐานที่ประกอบไปด้วย บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม และบุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ ไม่สามารถทำนายความเป็นไปได้ของการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นในสถานการณ์ที่ 2 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีความสามารถในการทำนายร้อยละ 1.6 ($R^2 = .016, ns$) รายละเอียดดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8

ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ กับความเป็นไปได้ของการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นสถานการณ์ที่ 2 ($n = 139$)

ตัวแปร	<i>b</i>	β	<i>t</i>	<i>p</i>
บุคลิกภาพความซื่อสัตย์	-.01	-.07	-.57	.573
บุคลิกภาพความเมตตา	.01	.06	.46	.649
ลักษณะนิสัยวิตกกังวล	.01	.12	1.03	.303
การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม	.00	-.02	-.15	.881
บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม	.00	-.04	-.30	.763
บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่	.00	.03	.20	.843
ค่าคงที่	3.68			

$R^2 = 0.016, F(6, 132) = 0.354$

3.2 ความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง

การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณระหว่าง บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ กับความเป็นไปได้ของการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง

3.2.1 ภาพรวม

จากการศึกษา พบว่า

บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.08, ns$) บุคลิกภาพความเมตตาไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .17, ns$) ลักษณะนิสัยวิตกกังวลไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.01, ns$) การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมมีอิทธิพลทางลบต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.24, p < .05$) โดยเมื่อคะแนนการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมเพิ่มขึ้น 1 หน่วยมีผลทำให้คะแนนความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งในภาพรวมลดลง .24 หน่วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .09, ns$) บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.01, ns$)

สมการถดถอยมาตรฐานที่ประกอบไปด้วย บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคคล บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ ไม่สามารถทำนายความเป็นไปได้ของการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งในภาพรวมได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจากในการวิเคราะห์สมการถดถอยมาตรฐาน เป็นการวิเคราะห์แบบนำเข้าทุกตัว (Enter) ซึ่งผลการวิเคราะห์พบว่า มีตัวแปรจำนวน 5 ตัว ที่ไม่ส่งผลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งในภาพรวม จึงส่งผลให้ไม่สามารถทำนายความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งในภาพรวมได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($R^2 = .078, ns$) รายละเอียดดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9

ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ กับความเป็นไปได้ของการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง ($n = 139$)

ตัวแปร	<i>b</i>	β	<i>t</i>	<i>p</i>
บุคลิกภาพความซื่อสัตย์	-.01	-.08	-.69	.491
บุคลิกภาพความมีเมตตา	.02	.17	1.37	.172
ลักษณะนิสัยวิตกกังวล	.00	-.01	-.13	.900
การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม	-.02	-.24*	-2.40	.018
บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม	.01	.09	.79	.434
บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่	-.02	-.18	-1.42	.159
ค่าคงที่	7.37			

$R^2 = 0.078$, $F(6, 132) = 1.858$

* $p < .05$.

3.3 ความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อสังคมนิยม

การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณระหว่าง บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ กับความเป็นไปได้ของการโกหกเพื่อให้สังคมนิยม

3.3.1 ภาพรวม

จากการศึกษา พบว่า

บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมนิยมในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.07$, *ns*) บุคลิกภาพความเมตตาไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมนิยมในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.17$, *ns*) ลักษณะนิสัยวิตกกังวลไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมนิยมในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .00$, *ns*) การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมนิยมในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.13$, *ns*) บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมนิยมในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติ ($\beta = .04, ns$) บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่มีอิทธิพลทางลบต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.27, p < .05$) โดยเมื่อคะแนนบุคลิกภาพคตริรวมหมู่เพิ่มขึ้น 1 หน่วยมีผลทำให้คะแนนความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับในภาพรวมลดลง .27 หน่วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมการถดถอยมาตรฐานที่ประกอบไปด้วย บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ สามารถทำนายความเป็นไปได้ของการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับในภาพรวมได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีความสามารถในการทำนายร้อยละ 12.8 ($R^2 = .128, p < .01$) รายละเอียดดังตารางที่ 10

ตารางที่ 10

ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมบุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ กับความเป็นไปได้ของการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับในภาพรวม ($n = 139$)

ตัวแปร	b	β	t	p
บุคลิกภาพความซื่อสัตย์	-.01	-.07	-.59	.556
บุคลิกภาพความเมตตา	-.01	-.07	-.60	.552
ลักษณะนิสัยวิตกกังวล	.00	.00	-.02	.987
การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม	-.01	-.13	-1.33	.186
บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม	.00	.04	.37	.710
บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่	-.03	-.27*	-2.23	.028
ค่าคงที่	7.92			

$R^2 = 0.0128, F(6, 132) = 3.228, p < .01.$

* $p < .05.$

3.3.2 สถานการณ์ที่ 1

จากการศึกษา พบว่า

บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับสถานการณ์ที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.08, ns$) บุคลิกภาพความเมตตาไม่มีอิทธิพลทางลบต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับสถานการณ์ที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.05, ns$) ลักษณะนิสัยวิตกกังวลไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับสถานการณ์ที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .05, ns$) การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับสถานการณ์ที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.11, ns$) บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับสถานการณ์ที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .05, ns$) บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับสถานการณ์ที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.23, ns$)

สมการถดถอยมาตรฐานที่ประกอบไปด้วย บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ ไม่สามารถทำนายความเป็นไปได้ของการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับในสถานการณ์ที่ 1 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีความสามารถในการทำนายร้อยละ 8.7 ($R^2 = .087, ns$) รายละเอียดดังตารางที่ 11

ตารางที่ 11

ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมบุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ กับความเป็นไปได้ของการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับสถานการณ์ที่ 1 ($n = 139$)

ตัวแปร	<i>b</i>	β	<i>t</i>	<i>p</i>
บุคลิกภาพความซื่อสัตย์	-.01	-.08	-.70	.483
บุคลิกภาพความมีเมตตา	-.01	-.05	-.42	.676
ลักษณะนิสัยวิตกกังวล	.00	.05	.49	.622
การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม	-.01	-.11	-1.09	.280
บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม	.01	.05	.44	.659
บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่	-.03	-.23	-1.90	.060
ค่าคงที่	7.33			

$R^2 = 0.087$, $F(6, 132) = 2.098$

3.3.3 สถานการณ์ที่ 2

จากการศึกษา พบว่า

บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับสถานการณ์ที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.04$, *ns*) บุคลิกภาพความเมตตาไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับสถานการณ์ที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.08$, *ns*) ลักษณะนิสัยวิตกกังวลไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับสถานการณ์ที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.05$, *ns*) การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับสถานการณ์ที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.13$, *ns*) บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับสถานการณ์ที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .03$, *ns*) บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่มีอิทธิพลทางลบต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับสถานการณ์ที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.25$, $p < .05$) โดยเมื่อคะแนนบุคลิกภาพคตริรวมหมู่เพิ่มขึ้น 1 หน่วยมีผลทำ

ให้คะแนนความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับสถานการณ์ที่ 2 ลดลง .25 หน่วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมการถดถอยมาตรฐานที่ประกอบไปด้วย บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคหกรรมหมู่ สามารถทำนายความเป็นไปได้ของการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับในสถานการณ์ที่ 2 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีความสามารถในการทำนายร้อยละ 12.8 ($R^2 = .128, p < .01$) รายละเอียดดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12

ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคหกรรมหมู่ กับความเป็นไปได้ของการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อสังคมยอมรับสถานการณ์ที่ 2 ($n = 139$)

ตัวแปร	b	β	t	p
บุคลิกภาพความซื่อสัตย์	.00	-.04	-.35	.724
บุคลิกภาพความเมตตา	-.01	-.08	-.64	.522
ลักษณะนิสัยวิตกกังวล	.00	-.05	-.51	.611
การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม	-.01	-.13	-1.28	.202
บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม	.00	.03	.22	.822
บุคลิกภาพแบบคหกรรมหมู่	-.03	-.25*	-2.07	.040
ค่าคงที่	8.51			

$R^2 = 0.128, F(6, 132) = 3.221, p < .01.$

* $p < .05.$

3.4 ความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง

การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณระหว่าง บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคหกรรมหมู่ กับความเป็นไปได้ของการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเอง

3.4.1 ภาพรวม

จากการศึกษา พบว่า

บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.06, ns$) บุคลิกภาพความเมตตาไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .12, ns$) ลักษณะนิสัยวิตกกังวลไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.11, ns$) การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .08, ns$) บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .14, ns$) บุคลิกภาพแบบคิดรวมหมู่มีอิทธิพลทางลบต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.25, p < .05$) โดยเมื่อคะแนนบุคลิกภาพแบบคิดรวมหมู่เพิ่มขึ้น 1 หน่วย มีผลทำให้คะแนนความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อผลประโยชน์ของตนเองลดลง .25 หน่วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมการถดถอยมาตรฐานที่ประกอบไปด้วย บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม และบุคลิกภาพแบบคิดรวมหมู่ ไม่สามารถทำนายความเป็นไปได้ของการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองในภาพรวมได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจากในการวิเคราะห์สมการถดถอยมาตรฐาน เป็นการวิเคราะห์แบบนำเข้าทุกตัว (Enter) ซึ่งผลการวิเคราะห์พบว่า มีตัวแปรจำนวน 5 ตัวที่ไม่ส่งผลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง จึงส่งผลให้ไม่สามารถทำนายความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อผลประโยชน์ของตนเองได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีความสามารถในการทำนายร้อยละ $4.4 (R^2 = .044, ns)$ รายละเอียดดังตารางที่ 13

ตารางที่ 13

ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตินิยม กับความเป็นไปได้ของการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองในภาพรวม
($n = 139$)

ตัวแปร	b	β	t	p
บุคลิกภาพความซื่อสัตย์	.00	-.06	-.51	.612
บุคลิกภาพความมีเมตตา	.01	.12	1.01	.316
ลักษณะนิสัยวิตกกังวล	-.01	-.11	-.95	.341
การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม	.00	.08	.75	.456
บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม	.01	.14	1.16	.249
บุคลิกภาพแบบคตินิยม	-.02	-.25*	-2.02	.045
ค่าคงที่	4.32			

$R^2 = 0.044$, $F(6, 132) = 1.051$

* $p < .05$.

3.4.2 สถานการณ์ที่ 1

จากผลการศึกษา พบว่า

บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองสถานการณ์ที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.10$, ns) บุคลิกภาพความเมตตาไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองสถานการณ์ที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .05$, ns) ลักษณะนิสัยวิตกกังวลไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองสถานการณ์ที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.06$, ns) การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองสถานการณ์ที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.02$, ns) บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองสถานการณ์ที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .17$, ns) บุคลิกภาพแบบคตินิยมมีอิทธิพลทางลบต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองสถานการณ์ที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.25$, $p < .05$) โดยเมื่อคะแนน

บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่เพิ่มขึ้น 1 หน่วยมีผลทำให้คะแนนความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองสถานการณ์ที่ 1 ลดลง .25 หน่วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมการถดถอยมาตรฐานที่ประกอบไปด้วย บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออก บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ ไม่สามารถทำนายความเป็นไปได้ของการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองในสถานการณ์ที่ 1 เนื่องจากในการวิเคราะห์สมการถดถอยมาตรฐาน เป็นการวิเคราะห์แบบนำเข้าทุกตัว (Enter) ซึ่งผลการวิเคราะห์พบว่า มีตัวแปรจำนวน 5 ตัว ที่ไม่ส่งผลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อผลประโยชน์ของตนเองในสถานการณ์ที่ 1 จึงส่งผลให้ไม่สามารถทำนายความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบเพื่อผลประโยชน์ของตนเองในสถานการณ์ที่ 1 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีความสามารถในการทำนายร้อยละ 5.4 ($R^2 = .054, ns$) รายละเอียดดังตารางที่ 14

ตารางที่ 14

ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ กับความเป็นไปได้ของการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองสถานการณ์ที่ 1 ($n = 139$)

ตัวแปร	b	β	t	p
บุคลิกภาพความซื่อสัตย์	-.01	-.10	-.82	.412
บุคลิกภาพความเมตตา	.00	.05	.39	.700
ลักษณะนิสัยวิตกกังวล	.00	-.06	-.50	.617
การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม	.00	-.02	-.19	.848
บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม	.02	.17	1.45	.150
บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่	-.03	-.25*	-2.02	.045
ค่าคงที่	5.50			

$R^2 = 0.054, F(6, 132) = 1.254$

* $p < .05$.

3.4.3 สถานการณ์ที่ 2

บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองสถานการณ์ที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.01, ns$) บุคลิกภาพความเมตตาไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองสถานการณ์ที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .14, ns$) ลักษณะนิสัยวิตกกังวลไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองสถานการณ์ที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.11, ns$) การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองสถานการณ์ที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .13, ns$) บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองสถานการณ์ที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .06, ns$) บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองสถานการณ์ที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.16, ns$)

สมการถดถอยมาตรฐานที่ประกอบไปด้วย บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ ไม่สามารถทำนายความเป็นไปได้ของการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองในสถานการณ์ที่ 2 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีความสามารถในการทำนายร้อยละ 2.7 ($R^2 = .027, ns$) รายละเอียดดังตารางที่ 15

ตารางที่ 15

ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ กับความเป็นไปได้ของการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองสถานการณ์ที่ 2 ($n = 139$)

ตัวแปร	<i>b</i>	β	<i>t</i>	<i>p</i>
บุคลิกภาพความซื่อสัตย์	.00	-.01	-.05	.963
บุคลิกภาพความมีเมตตา	.02	.14	1.13	.262
ลักษณะนิสัยวิตกกังวล	-.01	-.11	-.95	.342
การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม	.01	.13	1.23	.220
บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม	.01	.06	.46	.644
บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่	-.02	-.16	-1.22	.223
ค่าคงที่	2.96			

$R^2 = 0.027$, $F(6, 132) = 0.619$

3.5 การยอมรับการโกหกเพื่อผลประโยชน์ของผู้อื่น

การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณระหว่าง บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ กับการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น

3.5. ภาพรวม

จากการศึกษา พบว่า

บุคลิกภาพความซื่อสัตย์มีอิทธิพลทางลบต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นในภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.27$, $p < .05$) โดยเมื่อคะแนนบุคลิกภาพความซื่อสัตย์เพิ่มขึ้น 1 หน่วยมีผลทำให้คะแนนการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นในภาพรวมลดลง .27 หน่วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 บุคลิกภาพความเมตตาไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .00$, ns) ลักษณะนิสัยวิตกกังวลไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

($\beta = .00, ns$) การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.08, ns$) บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .08, ns$) บุคลิกภาพคตริรวมหมู่แบบไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.05, ns$)

สมการถดถอยมาตรฐานที่ประกอบไปด้วย บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม และบุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ ไม่สามารถทำนายการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นในภาพรวมได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีความสามารถในการทำนายร้อยละ 7.5 ($R^2 = .075, ns$) รายละเอียดดังตารางที่ 16

ตารางที่ 16

ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ ก็กับการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นในภาพรวม ($n = 139$)

ตัวแปร	<i>b</i>	β	<i>t</i>	<i>p</i>
บุคลิกภาพความซื่อสัตย์	-.02	-.27*	-2.22	.028
บุคลิกภาพความมีเมตตา	.00	.00	.00	.998
ลักษณะนิสัยวิตกกังวล	.00	.03	.26	.796
การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม	-.01	-.08	-.82	.411
บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม	.01	.08	.71	.479
บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่	-.01	-.05	-.40	.687
ค่าคงที่	6.77			

$R^2 = 0.075, F(6, 132) = 1.775$

* $p < .05$.

3.6 การยอมรับการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง

การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณระหว่าง บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ กับการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง

3.6.2 ภาพรวม

จากการศึกษา พบว่า

บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.09, ns$) บุคลิกภาพความเมตตามีอิทธิพลทางบวกต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .28, p < .05$) โดยเมื่อคะแนนบุคลิกภาพความเมตตาเพิ่มขึ้น 1 หน่วยมีผลทำให้คะแนนการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งในภาพรวมเพิ่มขึ้น .28 หน่วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ลักษณะนิสัยวิตกกังวลไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.20, ns$) การกล้าแสดงออกไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.10, ns$) บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .02, ns$) บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.23, ns$)

สมการถดถอยมาตรฐานที่ประกอบไปด้วย บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ สามารถทำนายการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งในภาพรวมได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีความสามารถในการทำนายร้อยละ 10.6 ($R^2 = .106, p < .05$) รายละเอียดดังตารางที่ 17

ตารางที่ 17

ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ กับการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งในภาพรวม ($n = 139$)

ตัวแปร	<i>b</i>	β	<i>t</i>	<i>p</i>
บุคลิกภาพความซื่อสัตย์	-.01	-.09	-.763	.447
บุคลิกภาพความมีเมตตา	.03	.28*	2.316	.022
ลักษณะนิสัยวิตกกังวล	-.02	-.20	-1.879	.062
การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม	-.01	-.10	-1.013	.313
บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม	.00	.02	.161	.873
บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่	-.02	-.23	-1.881	.062
ค่าคงที่	7.39			

$R^2 = 0.106$, $F(6, 132) = 2.601$, $p < .05$

* $p < .05$.

3.7 การยอมรับการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับ

การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณระหว่าง บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบรวมหมู่ กับการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับ

3.7.1 ภาพรวม

จากการศึกษา พบว่า

บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหก เพื่อให้สังคมยอมรับในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.08$, *ns*) บุคลิกภาพความเมตตาไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.03$, *ns*) ลักษณะนิสัยวิตกกังวลไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .01$, *ns*) การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.05$, *ns*) บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta =$

-.01, *ns*) บุคลิกภาพแบบคตินวมหมู่ไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.15, ns$)

สมการถดถอยมาตรฐานที่ประกอบไปด้วย บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกบุคคล และบุคลิกภาพแบบคตินวมหมู่ ไม่สามารถทำนายการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับในภาพรวมได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีความสามารถในการทำนายร้อยละ 5.8 ($R^2 = .058, ns$) รายละเอียดดังตารางที่ 18

ตารางที่ 18

ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตินวมหมู่ กับการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับ ($n = 139$)

ตัวแปร	<i>b</i>	β	<i>t</i>	<i>p</i>
บุคลิกภาพความซื่อสัตย์	-.01	-.08	-.67	.504
บุคลิกภาพความเมตตา	.00	-.03	-.28	.780
ลักษณะนิสัยวิตกกังวล	.00	.01	.09	.926
การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม	.00	-.05	-.46	.646
บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม	.00	-.01	-.13	.901
บุคลิกภาพแบบคตินวมหมู่	-.02	-.15	-1.20	.232
ค่าคงที่	6.86			

$R^2 = 0.058, F(6, 132) = 1.348$

3.8 การยอมรับการโกหกเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง

การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณระหว่าง บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตินวมหมู่ กับการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเอง

3.8.1 ภาพรวม

จากการศึกษา พบว่า

บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหก เพื่อประโยชน์ของตนเองในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.14, ns$) บุคลิกภาพความเมตตา ไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .08, ns$) ลักษณะนิสัยวิตกกังวลไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.09, ns$) การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .04, ns$) บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.03, ns$) บุคลิกภาพแบบคหิรวมหมู่ไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.02, ns$)

สมการถดถอยมาตรฐานที่ประกอบไปด้วย บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม และบุคลิกภาพแบบคหิรวมหมู่ ไม่สามารถทำนายการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองในภาพรวมได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีความสามารถในการทำนายร้อยละ 2.8 ($R^2 = .028, ns$) รายละเอียดดังตารางที่ 19

ตารางที่ 19

ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคหิรวมหมู่ กับการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองในภาพรวม ($n = 139$)

ตัวแปร	<i>b</i>	β	<i>t</i>	<i>p</i>
บุคลิกภาพความซื่อสัตย์	-.01	-.14	-1.17	.243
บุคลิกภาพความเมตตา	.01	.08	.65	.519
ลักษณะนิสัยวิตกกังวล	-.01	-.09	-.82	.415
การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม	.00	.04	.41	.681
บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม	.00	-.03	-.29	.770
บุคลิกภาพแบบคหิรวมหมู่	.00	-.02	-.19	.850
ค่าคงที่	4.68			

$$R^2 = 0.028, F(6, 132) = 0.640$$

3.8.2 สถานการณ์ที่ 1

จากการศึกษา พบว่า

บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองสถานการณ์ที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.21, ns$) บุคลิกภาพความเมตตาไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองสถานการณ์ที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .15, ns$) ลักษณะนิสัยวิตกกังวลไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองสถานการณ์ที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.09, ns$) การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองสถานการณ์ที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .02, ns$) บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองสถานการณ์ที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .03, ns$) บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองสถานการณ์ที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.13, ns$)

สมการถดถอยมาตรฐานที่ประกอบไปด้วย บุคลิกภาพความซื่อสัตย์บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ ไม่สามารถทำนายการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อให้ประโยชน์ของตนเองในสถานการณ์ที่ 1 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีความสามารถในการทำนายร้อยละ 5.4 ($R^2 = .054, ns$) รายละเอียดดังตารางที่ 20

ตารางที่ 20

ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ กับการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองสถานการณ์ที่ 1 ($n = 139$)

ตัวแปร	<i>b</i>	β	<i>t</i>	<i>p</i>
บุคลิกภาพความซื่อสัตย์	-.02	-.21	-1.70	.092
บุคลิกภาพความมีเมตตา	.02	.15	1.25	.212
ลักษณะนิสัยวิตกกังวล	-.01	-.09	-.83	.410
การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม	.00	.02	.24	.808
บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม	.00	.03	.22	.827
บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่	-.02	-.13	-1.05	.296
ค่าคงที่	5.45			

$R^2 = 0.054$, $F(6, 132) = 1.249$

3.8.3 สถานการณ์ที่ 2

จากการศึกษา พบว่า

บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ไม่มีอิทธิพล ต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองสถานการณ์ที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.03$, *ns*) บุคลิกภาพความเมตตาไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองสถานการณ์ที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.02$, *ns*) ลักษณะนิสัยวิตกกังวลไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองสถานการณ์ที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.07$, *ns*) การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองสถานการณ์ที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .05$, *ns*) บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองสถานการณ์ที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.09$, *ns*) บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองสถานการณ์ที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .10$, *ns*)

สมการถดถอยมาตรฐานที่ประกอบไปด้วย บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ ไม่สามารถทำนายการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองในสถานการณ์ที่ 2 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีความสามารถในการทำนายร้อยละ 1.2 ($R^2 = .012, ns$) รายละเอียดดังตารางที่ 21

ตารางที่ 21

ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ กับการยอมรับการโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเองสถานการณ์ที่ 2 ($n = 139$)

ตัวแปร	<i>b</i>	β	<i>t</i>	<i>p</i>
บุคลิกภาพความซื่อสัตย์	.00	-.03	-.28	.783
บุคลิกภาพความมีเมตตา	.00	-.02	-.19	.849
ลักษณะนิสัยวิตกกังวล	-.01	-.07	-.58	.565
การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม	.00	.05	.48	.634
บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม	-.01	-.09	-.76	.447
บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่	.01	.10	.79	.429
ค่าคงที่	3.91			

$R^2 = 0.012, F(6, 132) = 0.267$

สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

ตารางที่ 22

ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน	ผลการวิจัย
1. บุคลิกภาพความซื่อสัตย์มีอิทธิพลทางลบต่อความเป็นไปได้ในการโกหกทุกรูปแบบ	<p>ไม่สนับสนุนสมมติฐานทั้งหมด</p> <p>-เพื่อผู้อื่นภาพรวม $\beta = -.21, ns$</p> <p>-เพื่อผู้อื่นสถานการณ์ที่ 1 $\beta = -.14, ns$</p> <p>-เพื่อผู้อื่นสถานการณ์ที่ 2 $\beta = -.07, ns$</p> <p>-เพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งภาพรวม $\beta = -.08, ns$</p> <p>-เพื่อให้สังคมยอมรับภาพรวม $\beta = -.07, ns$</p> <p>-เพื่อให้สังคมยอมรับสถานการณ์ที่ 1 $\beta = -.08, ns$</p> <p>-เพื่อให้สังคมยอมรับสถานการณ์ที่ 2 $\beta = -.04, ns$</p> <p>-เพื่อตนเองภาพรวม $\beta = -.06, ns$</p> <p>-เพื่อตนเองสถานการณ์ที่ 1 $\beta = -.10, ns$</p> <p>-เพื่อตนเองสถานการณ์ที่ 2 $\beta = -.01, ns$</p>
2. บุคลิกภาพความซื่อสัตย์มีอิทธิพลทางลบต่อการยอมรับโกหกทุกรูปแบบ	<p>ไม่สนับสนุนสมมติฐานเกือบทั้งหมด มีเพียงการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นในภาพรวมที่สนับสนุนสมมติฐาน</p> <p>-เพื่อผู้อื่นภาพรวม $\beta = -.27, p < .05$</p> <p>-เพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งภาพรวม $\beta = -.09, ns$</p> <p>-เพื่อให้สังคมยอมรับภาพรวม $\beta = -.08, ns$</p> <p>-เพื่อตนเองภาพรวม $\beta = -.14, ns$</p> <p>-เพื่อตนเองสถานการณ์ที่ 1 $\beta = -.21, ns$</p> <p>-เพื่อตนเองสถานการณ์ที่ 2 $\beta = -.03, ns$</p>

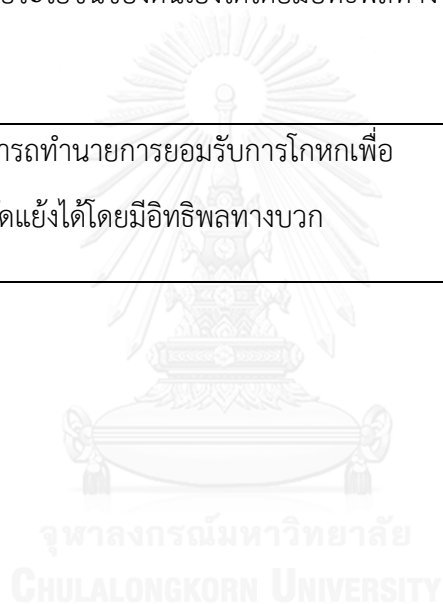
3. ความเมตตาที่มีอิทธิพลทางบวกต่อความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น	ไม่สนับสนุนสมมติฐานทั้งหมด -เพื่อผู้อื่นภาพรวม $\beta = .07, ns$ -เพื่อผู้อื่นสถานการณ์ที่ 1 $\beta = .08, ns$ -เพื่อผู้อื่นสถานการณ์ที่ 2 $\beta = .06, ns$
4. ความเมตตาที่มีอิทธิพลทางบวกต่อการยอมรับโกหกเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น	ไม่สนับสนุนสมมติฐานทั้งหมด -เพื่อผู้อื่นภาพรวม $\beta = .00, ns$
5. การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมมีอิทธิพลทางลบความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง	สนับสนุนสมมติฐาน -เพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งภาพรวม $\beta = -.24, p < .05$
6. การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมมีอิทธิพลทางลบต่อการยอมรับการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง	ไม่สนับสนุนสมมติฐานทั้งหมด -เพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งภาพรวม $\beta = -.10, ns$ -เพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งสถานการณ์ที่ 1 $\beta = -.16, ns$ -เพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งสถานการณ์ที่ 2 $\beta = -.02, ns$
7. ลักษณะนิสัยวิตกกังวลมีอิทธิพลทางลบกับความเป็นไปได้ในการโกหกทุกรูปแบบ	ไม่สนับสนุนสมมติฐานทั้งหมด -เพื่อผู้อื่นภาพรวม $\beta = .14, ns$ -เพื่อผู้อื่นสถานการณ์ที่ 1 $\beta = -.14, ns$ -เพื่อผู้อื่นสถานการณ์ที่ 2 $\beta = .12, ns$ -เพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งภาพรวม $\beta = -.01, ns$ -เพื่อให้สังคมยอมรับภาพรวม $\beta = -.13, ns$ -เพื่อให้สังคมยอมรับสถานการณ์ที่ 1 $\beta = .05, ns$ -เพื่อให้สังคมยอมรับสถานการณ์ที่ 2 $\beta = -.05, ns$ -เพื่อตนเองภาพรวม $\beta = -.11, ns$ -เพื่อตนเองสถานการณ์ที่ 1 $\beta = -.11, ns$ -เพื่อตนเองสถานการณ์ที่ 2 $\beta = -.06, ns$

สมมติฐาน	ผลการวิจัย
8. ลักษณะนิสัยวิตกกังวลมีอิทธิพลทางลบ การยอมรับการโกหกทุกรูปแบบ	ไม่สนับสนุนสมมติฐานทั้งหมด -เพื่อผู้อื่นภาพรวม $\beta = .00, ns$ -เพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งภาพรวม $\beta = .20, ns$ -เพื่อให้สังคมยอมรับภาพรวม $\beta = 0.01, ns$ -เพื่อตนเองภาพรวม $\beta = -.03, ns$ -เพื่อตนเองสถานการณ์ที่ 1 $\beta = -.09, ns$ -เพื่อตนเองสถานการณ์ที่ 2 $\beta = -.07, ns$
9. บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมมีอิทธิพล ทางบวกกับความเป็นไปได้ในการโกหก เพื่อผลประโยชน์ตัวเอง	ไม่สนับสนุนสมมติฐานทั้งหมด -เพื่อตนเองภาพรวม $\beta = 0.14, ns$ -เพื่อตนเองสถานการณ์ที่ 1 $\beta = .17, ns$ -เพื่อตนเองสถานการณ์ที่ 2 $\beta = .06, ns$
10. บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมมีอิทธิพล ทางบวกการยอมรับการโกหกเพื่อ ผลประโยชน์ตนเอง	ไม่สนับสนุนสมมติฐานทั้งหมด -เพื่อตนเองภาพรวม $\beta = -.03, ns$ -เพื่อตนเองสถานการณ์ที่ 1 $\beta = .30, ns$ -เพื่อตนเองสถานการณ์ที่ 2 $\beta = -.09, ns$
11. บุคลิกภาพแบบคตินิยมมีอิทธิพล ทางบวกกับความเป็นไปได้ในการโกหก เพื่อประโยชน์ของผู้อื่น	ไม่สนับสนุนสมมติฐานทั้งหมด -เพื่อผู้อื่นภาพรวม $\beta = 0.01, ns$ -เพื่อผู้อื่นสถานการณ์ที่ 1 $\beta = -.02, ns$ -เพื่อผู้อื่นสถานการณ์ที่ 2 $\beta = .03, ns$
12. บุคลิกภาพแบบคตินิยมมีอิทธิพล ทางบวกการยอมรับการโกหกเพื่อ ผลประโยชน์ผู้อื่น	ไม่สนับสนุนสมมติฐานทั้งหมด -เพื่อผู้อื่นภาพรวม $\beta = -.05, ns$

ตารางที่ 23

ข้อค้นพบเพิ่มเติม

ข้อค้นพบเพิ่มเติม	ผลการวิจัย
1. บุคลิกภาพแบบคติริรวมหมู่สามารถทำนายความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับได้โดยมีอิทธิพลทางลบ	$\beta = -.27, p < .05$
2. บุคลิกภาพแบบคติริรวมหมู่สามารถทำนายความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อผลประโยชน์ของตนเองได้โดยมีอิทธิพลทางลบ	$\beta = -.25, p < .05$
3. ความเมตตาสามารถทำนายการยอมรับการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งได้โดยมีอิทธิพลทางบวก	$\beta = .28, p < .05$

บทที่ 4

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อศึกษาอิทธิพลของบุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตินิยมต่อความเป็นไปได้ของการโกหกและการยอมรับการโกหก โดยจะอภิปรายผลการวิจัยดังนี้

สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานข้อที่ 1 ความซื่อสัตย์มีอิทธิพลทางลบต่อความเป็นไปได้ในการโกหกทุกรูปแบบ

ผลการวิจัยไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1 ผลการทดสอบพบว่า ความซื่อสัตย์ไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกทุกรูปแบบ ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยก่อนหน้านี้ของ McLeod และ Genereux (2008) ที่พบว่าความซื่อสัตย์มีอิทธิพลทางลบกับการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเอง และการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง อาจอธิบายได้ว่า ยังมีปัจจัยอื่นที่มีผลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกด้วย นอกจากลักษณะบุคลิกภาพ เช่น บรรทัดฐานทางสังคม ความแตกต่างทางวัฒนธรรม

สมมติฐานข้อที่ 2 ความซื่อสัตย์มีอิทธิพลทางลบต่อการยอมรับการโกหกทุกรูปแบบ

ผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2 เพียงบางส่วน ผลการทดสอบพบว่า ความซื่อสัตย์มีอิทธิพลทางลบกับการยอมรับการโกหกเพื่อผลประโยชน์ของผู้อื่น ส่วนการยอมรับการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับ เพื่อผลประโยชน์ของตนเองและเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งไม่มีอิทธิพล ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยก่อนหน้านี้ของ McLeod และ Genereux (2008) เพียงบางส่วนที่พบว่า ความซื่อสัตย์มีอิทธิพลทางลบกับการยอมรับการโกหกทุกรูปแบบ ซึ่งอาจอธิบายได้ว่า เนื้อหาของสถานการณ์การโกหกเพื่อผลประโยชน์ของผู้อื่น เป็นการโกหก พ่อแม่เพื่อน และอาจารย์ ทำให้มีปัจจัยในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างผู้โกหก และผู้ถูกโกหกมาเกี่ยวข้องด้วย

สมมติฐานข้อที่ 3 ความเมตตามีอิทธิพลทางบวกต่อความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น

ผลการวิจัยไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 3 ผลการทดสอบพบว่า ความเมตตามีไม่มีอิทธิพลกับความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น และไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ McLeod และ

Genereux (2008) ที่พบว่า ผู้มีความเมตตาสูงจะมีอิทธิพลทางบวกกับความเป็นไปได้ในการโกหก เพื่อช่วยเหลือผู้อื่น อาจเป็นเพราะการใช้สถานการณ์ที่มีเนื้อหาต่างกันเมื่อพิจารณาเนื้อหาใน สถานการณ์การโกหกเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นในงานวิจัยของ McLeod และ Genereux (2008)เป็นการ ช่วยเหลือเพื่อนในเรื่องช่วยเขียนจดหมายรับรองการทำงาน ทั้งที่เพื่อนไม่มีคุณสมบัติที่เหมาะสม และ โกหกเพื่อนว่ามีเวลาว่างทั้งที่จริงแล้วตนเองไม่ว่าง ซึ่งแสดงถึงความมีน้ำใจที่จะช่วยเหลือ แต่ใน งานวิจัยนี้ สถานการณ์ที่ 1 เรื่องการช่วยเพื่อนโกหกพ่อแม่ว่าไปทำรายงาน แต่จริงๆไปเที่ยว มี คะแนนการตอบของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดในความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น 3 อันดับ แรกคือ ไม่แน่ใจ รองลงมาคือ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และไม่เห็นด้วยปานกลาง ร้อยละ 26.6,16.6,15.8 ตามลำดับ สถานการณ์การโกหกเพื่อผู้อื่นสถานการณ์ที่2 ที่ใช้เป็นการช่วยเหลือโดยการโกหกอาจารย์ ว่าเพื่อนต้องเสียเพื่อช่วยให้เพื่อนได้สอบ มีคะแนนการตอบของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดในความเป็นไปได้ ในการโกหกเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น 3 อันดับแรกคือ ไม่แน่ใจ รองลงมาอยู่เห็นด้วยปานกลาง และเห็นด้วย น้อย ร้อยละ 33.1, 15.1, 13.0 ตามลำดับ ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่าง ตอบไม่แน่ใจมากที่สุดทั้ง สองสถานการณ์ ซึ่งปัจจัยเรื่องความรุนแรงของสถานการณ์ทำให้กลุ่มตัวอย่างเกิดความลังเล จึงตอบ ไม่แน่ใจว่าสมควรโกหกเพื่อให้ความช่วยเหลือหรือไม่ ทำให้ผลที่ได้คือความเมตตาไม่มีอิทธิพลต่อการ ยอมรับการโกหก

สมมติฐานข้อที่ 4 ความเมตตาที่มีอิทธิพลทางบวกต่อการยอมรับการโกหกเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น

ผลการวิจัยไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ 4 ซึ่งผู้วิจัยเชื่อว่าผู้มีความเมตตาสูงจะยอมรับการโกหก หากเป็นการโกหกเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น และยังไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ McLeod และ Genereux (2008) ที่พบว่า ความเมตตาจะมีอิทธิพลทางบวกกับพฤติกรรมกับการโกหกช่วยเหลือผู้อื่น

ผู้วิจัยคิดว่า ยังมีปัจจัยอื่น เช่น บริบทความสัมพันธ์ระหว่างผู้โกหกและผู้ถูกโกหก ใน การศึกษาของ Seiter และ Bai (2002) ศึกษาสำรวจรูปแบบการสื่อสาร ระดับการหลอกลวงที่รับรู้จะ ได้รับการยอมรับจากสังคม ที่พบว่าประเภทของความสัมพันธ์ (Relationship) ระหว่างผู้โกหก (liar) และผู้ตกเป็นเป้าหมายในการโกหก (target of lies) จะส่งผลต่อการยอมรับการรับรู้ข้อความที่โกหก หลอกลวง จากเนื้อหาของสถานการณ์ ซึ่งเป็นการโกหกเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นในทางที่ผิดคือโกหก อาจารย์เพื่อช่วยเพื่อนให้ได้สอบ และช่วยเพื่อนโกหกผู้ปกครองเพื่อไปเที่ยว ซึ่งถือว่าเป็นการ ช่วยเหลือให้กระทำผิด และปัจจัยเรื่องสถานการณ์ทำให้ผู้ตอบเกิดความไม่แน่ใจว่าจะยอมรับหรือไม่ ยอมรับ ทำให้ผลที่ได้คือความเมตตาไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกเพื่อผลประโยชน์ของผู้อื่น

สมมติฐานข้อที่ 5 การกล้าแสดงออกมีอิทธิพลทางลบความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความ ขัดแย้ง

ผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานที่ 5 พบว่า ผู้ที่มีความกล้าแสดงออกสูงจะมีแนวโน้มที่จะไม่ยอมโกหกเพื่อจะหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง และผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ McLeod และ Genereux (2008) ที่พบว่าบุคคลที่มีความกล้าแสดงออกสูงมีแนวโน้มจะไม่โกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง ตรงกันข้ามผู้ที่มีความกล้าแสดงออกต่ำมีแนวโน้มที่จะโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง สูง อธิบายได้ว่าผู้ที่มีความกล้าแสดงออกจะแสดงออกอารมณ์ สีหน้าอย่างอิสระ (ทางบวก-ทางลบ) ยินทรานแสดงออกทางความคิดใดความคิดหนึ่งเห็นว่าถูกต้อง และไม่มีความกังวลใจต่อการแสดงปฏิกิริยานั้น แม้ในเรื่องที่มีความขัดแย้งกับผู้อื่นบุคคลที่มีการกล้าแสดงออกสูงก็จะยืนกรานในความคิดเห็นของตน โดยจะไม่โกหกเพื่อไม่ให้ขัดแย้งกับผู้อื่น

สมมติฐานข้อที่ 6 การกล้าแสดงออกมีอิทธิพลทางลบต่อการยอมรับการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง

ผลการวิจัยไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ 6 ผลการวิจัยครั้งนี้ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ McLeod และ Genereux (2008) ที่พบว่าผู้มีบุคลิกภาพแบบกล้าแสดงออกสูงจะยอมรับการโกหกแบบหลีกเลี่ยงความขัดแย้งน้อยกว่าผู้มีบุคลิกภาพการกล้าแสดงออกต่ำ ดังนั้นอาจสรุปได้ว่า การกล้าแสดงออก ไม่ใช่ตัวแปรที่จะส่งผลต่อการยอมรับการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งโดยตรง ผู้วิจัยคิดว่ายังมีปัจจัยอื่นที่ส่งผลต่อการยอมรับการโกหกมากกว่า เช่น การคล้อยตาม การกดดันทางสังคม

สมมติฐานข้อที่ 7 ลักษณะนิสัยวิตกกังวลมีอิทธิพลทางลบกับความเป็นไปได้ในการโกหกทุกรูปแบบ

สมมติฐานข้อที่ 8 ลักษณะนิสัยวิตกกังวลมีอิทธิพลทางลบการยอมรับการโกหกทุกรูปแบบ

ผลการวิจัยไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ 7 และ 8 โดยพบว่าลักษณะนิสัยวิตกกังวลไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกและการยอมรับการโกหกทุกรูปแบบ ผู้วิจัยต้องการตรวจสอบสมมติฐานจากงานวิจัยของ Gozna, Vrij, และ Bull (2001) ที่พบว่าผู้มีลักษณะนิสัยวิตกกังวลเมื่อต้องโกหกจะรับรู้ถึงความรู้สึกละเอียดอ่อนที่โกหก ซึ่งมีสหสัมพันธ์ทางลบกับความสามารถในการโกหก แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ ญัฐพร (2554) ที่พบว่าลักษณะนิสัยวิตกกังวลมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ความสามารถในการโกหกทั้งในชีวิตประจำวันและในสถานการณ์การโกหกที่ร้ายแรง โดยอธิบายว่าผู้ที่มีลักษณะนิสัยวิตกกังวลสูงจะเกิดความกลัว ส่งผลให้เกิดแรงขับทำให้เกิดการโกหกมากขึ้น แต่ในการทดสอบนี้ ลักษณะนิสัยวิตกกังวลไม่มีอิทธิพลกับความเป็นไปได้ในการโกหกและการยอมรับการโกหกทุกรูปแบบ ดังนั้นยังไม่อาจสรุปได้ว่าลักษณะนิสัยวิตกกังวลจะมีอิทธิพลทางบวกหรือทางลบกับแนวโน้มและการยอมรับการโกหก ลักษณะนิสัยวิตกกังวลจึงอาจไม่ใช่

ตัวแปรที่จะส่งผลต่อการโกหกโดยตรง ทั้งนี้อาจมีตัวแปรอื่นเกี่ยวข้องด้วย เช่น ความร้ายแรงของสถานการณ์ เป็นต้น จึงต้องมีการทดสอบซ้ำต่อไป

สมมติฐานข้อที่ 9 บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมมีอิทธิพลทางบวกกับความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อผลประโยชน์ตัวเอง

สมมติฐานข้อที่ 10 บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมมีอิทธิพลทางบวกการยอมรับการโกหกเพื่อผลประโยชน์ตนเอง

ผลการวิจัยไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ 9, 10 บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมไม่สามารถทำนายความเป็นไปได้ในการโกหกและการยอมรับการโกหกเพื่อประโยชน์ของตนเอง ทั้งนี้เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมกับความเป็นไปได้ในการโกหก และการยอมรับการโกหกแล้วพบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กัน ดังนั้นอาจสรุปได้ว่าบุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมอาจไม่ใช่ตัวแปรที่จะส่งผลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกและการยอมรับการโกหกโดยตรง หรือมีความสัมพันธ์มากพอที่จะเป็นตัวกำหนดความเป็นไปได้ในการโกหกและการยอมรับการโกหกได้

สมมติฐานข้อที่ 11 บุคลิกภาพแบบคฤธรรมหมู่มีอิทธิพลทางบวกกับความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น

สมมติฐานข้อที่ 12 บุคลิกภาพแบบคฤธรรมหมู่มีอิทธิพลทางบวกการยอมรับการโกหกเพื่อผลประโยชน์ผู้อื่น

ผลการวิจัยไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ 12 บุคลิกภาพแบบคฤธรรมหมู่ไม่สามารถทำนายการยอมรับการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นได้ ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยก่อนหน้านี้ของ Aune และ Waters (1994), Seiter และ Bai (2002), Mealy และ Urrutia (2007) ที่พบว่าบุคคลในวัฒนธรรมคฤธรรมหมู่ มีแนวโน้มการโกหกเพื่อประโยชน์ส่วนรวมมากกว่า ทั้งนี้ในด้านความสัมพันธ์บุคคลที่มีวัฒนธรรมแบบคฤธรรมหมู่จะให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลก่อน แม้ตนจะเป็นฝ่ายเสียเปรียบก็ตาม ผู้วิจัยคิดว่า ปัจจัยเรื่องเนื้อหาของสถานการณ์ที่ใช้มีผลทำให้ผลการวิจัยต่างกัน เพราะในสถานการณ์การโกหกที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการโกหกเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นในทางที่ผิด แต่ในงานวิจัยนี้พบว่า ไม่มีสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบคฤธรรมหมู่กับการยอมรับการโกหกเพื่อผลประโยชน์ของผู้อื่น บุคลิกภาพแบบคฤธรรมหมู่จึงไม่ใช่ตัวแปรที่จะส่งผลต่อการยอมรับการโกหกโดยตรง

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาอิทธิพลของ บุคลิกภาพความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพความเมตตา ลักษณะนิสัยวิตกกังวล การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม บุคลิกภาพแบบคตินิยม ต่อความเป็นไปได้ของการโกหกและการยอมรับการโกหก

สมมติฐานการวิจัย

1. ความซื่อสัตย์มีอิทธิพลทางลบต่อความเป็นไปได้ในการโกหกทุกรูปแบบ
2. ความซื่อสัตย์มีอิทธิพลทางลบต่อการยอมรับโกหกทุกรูปแบบ
3. ความเมตตามีอิทธิพลทางบวกต่อความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น
4. ความเมตตามีอิทธิพลทางบวกต่อการยอมรับโกหกเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น
5. การกล้าแสดงออกมีอิทธิพลทางลบความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง
6. การกล้าแสดงออกมีอิทธิพลทางลบต่อการยอมรับการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง
7. ลักษณะนิสัยวิตกกังวลมีอิทธิพลทางลบกับความเป็นไปได้ในการโกหกทุกรูปแบบ
8. ลักษณะนิสัยวิตกกังวลมีอิทธิพลทางลบการยอมรับการโกหกทุกรูปแบบ
9. บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมมีอิทธิพลทางบวกกับความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อผลประโยชน์ตัวเอง
10. บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมมีอิทธิพลทางบวกการยอมรับการโกหกเพื่อผลประโยชน์ตนเอง
11. บุคลิกภาพแบบคตินิยมมีอิทธิพลทางบวกกับความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น
12. บุคลิกภาพแบบคตินิยมมีอิทธิพลทางบวกการยอมรับการโกหกเพื่อประโยชน์ผู้อื่น

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างนิสิตระดับปริญญาตรีจำนวน 139 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 6 มาตรฐาน ดังนี้

1. มาตรฐานความซื่อสัตย์ ผู้วิจัยแปล เรียบเรียงจากมาตรฐานค่านิยมของบุคคล (Personal Value Scale) ของ Scott (1965) เฉพาะมาตรฐานความซื่อสัตย์
2. มาตรฐานความเมตตา ผู้วิจัยแปล เรียบเรียงจากมาตรฐานค่านิยมของบุคคล (Personal Value Scale) ของ Scott (1965) เฉพาะมาตรฐานความเมตตา
3. มาตรฐานการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม ผู้วิจัยใช้มาตรฐานพฤติกรรมกรกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมระดับวิทยาลัย (The Self Expression Scale) ของ Galassi et al (1974) ซึ่งนำมาแปลและพัฒนาขึ้นเพื่อทำการศึกษาในประเทศไทย โดยวงพัทตร์ ภูพันธ์ศรี (2523)
4. มาตรฐานลักษณะนิสัยวิตกกังวล ผู้วิจัยใช้มาตรฐานของณัฐพร ใจอยู่ (2554) ที่พัฒนามาจากมาตรฐาน STAI Form Y-2 ของ Spielberger (1983)
5. มาตรฐานปัจเจกนิยม-คตินิยม ผู้วิจัยใช้มาตรฐานของ พลกฤต ธนธรรมคุณ (2548) ที่พัฒนามาจากมาตรฐานของ Triandis (1995) ซึ่งต่อมาสินีรัตน์ โชติญาณนท์ (2550) ได้นำมาตรนี้ไปวิเคราะห์ข้อกระทงอีกครั้ง ได้ข้อกระทงทั้งหมด 36 ข้อ
6. มาตรฐานความเป็นไปได้ในการโกหกและการยอมรับการโกหก ผู้วิจัยใช้สถานการณ์การโกหกเพื่อผลประโยชน์ตนเองและการโกหกเพื่อประโยชน์ผู้อื่น ของฉัตรนัย และคณะ (2556) สถานการณ์การโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งและการโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับ ผู้วิจัยแปลและเรียบเรียงจากสถานการณ์ของ McLeod และ Genex (2008)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยขอรับและได้รับอนุมัติผ่านการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน สหสถาบันจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เลขที่ 090.1/56

2. ผู้วิจัยแจกแบบสอบถาม ในกลุ่มตัวอย่างนิสิตปริญญาตรี โดยจะบอกผู้ร่วมการทดลองว่า การศึกษานี้เป็นการศึกษาเรื่องพฤติกรรมกรทั่วไปในชีวิตประจำวัน (เพื่อไม่ให้ผู้เข้าร่วมการทดลองทราบวัตถุประสงค์ที่แท้จริง)

3. หลังจากนั้นให้ผู้ร่วมการทดลองตอบมาตราวัดบุคลิกภาพทั้ง 6 มาตรา และมาตราวัดความเป็นไปได้ในการโกหกและการยอมรับการโกหก

4. เมื่อผู้เข้าร่วมการทดลองตอบมาตราทั้งหมดเสร็จแล้ว ผู้วิจัยเปิดเผยวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของการวิจัยและกล่าวขอบคุณผู้มาเข้าร่วมการทดลองอีกครั้ง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. สมมติฐานข้อที่ 1-12 ใช้การคำนวณค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ด้วยวิธีใส่ตัวแปรอิสระเข้าสมการทุกตัวพร้อมกัน (Enter)

ผลการวิจัย

1. ความซื่อสัตย์ไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกทุกรูปแบบ
2. ความซื่อสัตย์มีอิทธิพลทางลบต่อการยอมรับโกหกในรูปแบบการโกหกเพื่อผลประโยชน์ของผู้อื่น แต่ไม่มีอิทธิพลต่อการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง เพื่อให้สังคมยอมรับและเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง
3. ความเมตตาไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น
4. ความเมตตาไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับโกหกเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น
5. การกล้าแสดงออกมีอิทธิพลทางลบต่อความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง
6. การกล้าแสดงออกไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง
7. ลักษณะนิสัยวิตกกังวลไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกทุกรูปแบบ
8. ลักษณะนิสัยวิตกกังวลไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกทุกรูปแบบ
9. บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อผลประโยชน์ตัวเอง
10. บุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกเพื่อผลประโยชน์ตนเอง
11. บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ไม่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกเพื่อประโยชน์ผู้อื่น
12. บุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่ไม่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการโกหกเพื่อประโยชน์ผู้อื่น

ข้อเสนอแนะ

1. ในการวิจัยครั้งต่อไปควรต้องศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัจจัยอื่นที่มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการโกหกและการยอมรับการโกหกมากกว่าลักษณะบุคลิกภาพและหาวิธีการในการควบคุมตัวแปรแทรกซ้อนที่อาจเกิดขึ้น เช่น เนื้อหาความร้ายแรงของสถานการณ์ บรรทัดฐานทางสังคม เนื่องจากตัวแปรเหล่านี้อาจส่งผลกระทบต่อความเป็นไปได้ในการโกหกและการยอมรับการโกหกมากกว่าตัวแปรต้นในการวิจัยครั้งนี้ หรือนำมาตรวัดการยอมรับการโกหก (lie Acceptability) มาใช้วัดแทนการใช้สถานการณ์สมมติ เพื่อลดปัจจัยแทรกซ้อนในเรื่องความกำกวมของสถานการณ์

2. ในการทำวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยที่ใช้ตัวแปรทั้งหมด 6 ตัวแปร มีข้อคำถามทั้งหมด 162 ข้อ ซึ่งอาจทำให้ผู้ตอบเกิดความเหนื่อยล้า และตอบคำถามข้อหลังๆโดยไม่ละเอียดถี่ถ้วนหรือไม่ตั้งใจ ผู้วิจัยจึงเสนอแนะให้ผู้วิจัยที่สนใจจะทำวิจัยในครั้งต่อไป ควรพัฒนามาตรวัดในแต่ละตัวแปรให้เป็นฉบับสั้นเพื่อลดกรณีดังกล่าว

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กรมวิชาการ. (2528). *เอกสารเสริมความรู้สำหรับครู กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยจริยศึกษา*.

กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

ไกล่รุ่ง ชุ่มกระจ่าง. (2540). *การศึกษาองค์ประกอบบุคลิกภาพจากการประเมินของนักศึกษาวิชาชีพครู สถาบันราชภัฏ โดยใช้คำราชาศัพท์พรรณาลักษณะบุคคลของภาษาไทย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จรัลวีไล จรูญโรจน์, ม.ล. (2552). ความสัมพันธ์ระหว่างความเคร่งครัดทางศาสนากับการตีความความหมายคำว่าโกหกในภาษาไทย: การวิเคราะห์เชิงอรรถศาสตร์ต้นแบบ. *วารสารภาษาและภาษาศาสตร์*, 2, 1-20.

ฉัตรดนัย ศรชัย, นชา พัฒน์ชนะ และ สุนิสา พรกิตติโชคเจริญ. (2556). *อิทธิพลของบุคลิกภาพแบบมองโลกในแง่ดี บุคลิกภาพแบบเป็นมิตร การเห็นคุณค่าในตนเอง และความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคมต่อการยอมรับการโกหกและความเป็นไปได้ในการโกหก*. โครงการงานทางจิตวิทยาปริญญาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชุติมา ดาวล้อม. (2549). *พัฒนาความสามารถในการเข้าใจการโกหก และการผิดพลาด โดยไม่เจตนาในเด็กไทย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ณัฐพร ใจอยู่. (2554). *อิทธิพลของบุคลิกภาพแบบแมคคิเวลเลียน และลักษณะนิสัยวิตกกังวลต่อการรับรู้การโกหก*. การค้นคว้าอิสระปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยาประยุกต์ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทิพย์สุดา นิลสินธพ. (2523). *การสร้างแบบทดสอบความพร้อมด้านจริยธรรมสำหรับเด็กก่อนวัยเรียน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาประถมศึกษา คณะคุรุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พจนีย์ ศุระศรางค์. (2534). *การโกหกของเด็กในช่วงอายุ 5-11 ปี*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พลกฤต ธนธรรมคุณ. (2548). *ผลของการยืนยันคุณค่าต่ออารมณ์และเจตคติของผู้มีความแตกต่างกันในความเป็นปัจเจกนิยมและคตินิยม*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา สังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ภารดี ศิริสุทธิพัฒนา. (2550). *ผลของการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม และอารมณ์ต่อการคล้อยตามสิ่งชี้แนะในกระบวนการชักจูง*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย. (2545). *พระไตรปิฎกฉบับภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: มหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย.
- พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542. (2546). กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์.
- วงพัทตร์ ภูพันธ์ศรี. (2523). *ผลของการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก ที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและบุคลิกภาพของนักศึกษาหญิง*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สนวน ลีโทชวลิต. (2528). *การสร้างแบบทดสอบวัดจริยธรรมด้านความเมตตาากรุณาสำหรับนักเรียนพยาบาล*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สบโชค พูลนวม. (2523). *ความสัมพันธ์ระหว่างความซื่อสัตย์กับความรู้สึกกับผิดชอบ*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สินีรัตน์ โชติญาณนนท์. (2550). *บทบาทของเพศ บทบาททางเพศ และความเป็นปัจเจกนิยม-คตินิยมต่อการเสียใจภายหลัง และเป้าหมายการควบคุม*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมาลี วงษา. (2550). *การศึกษาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านความเมตตาากรุณาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อนุวัฒน์ ตั้งสมบุญ. (2526). *การสร้างแบบทดสอบวัดความซื่อสัตย์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อรอนงค์ นิยมธรรม. (2555). *การพัฒนาหลักสูตรเสริมสร้างคุณลักษณะด้านความเมตตาากรุณาตามแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้เพื่อการเปลี่ยนแปลง สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ตาก*. ปริญญาการศึกษาดุสิตบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาหลักสูตร คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ภาษาอังกฤษ

- Ajzen, I. (2005). *Attitudes, personality, and behavior*. Berkshire, UK: McGraw-Hill Education.

- Backbier, E., Hoogstraten, J., & Terwogt-Kouwenhoven, K. M. (1997). Situational Determinants of the Acceptability of Telling Lies. *Journal of Applied Social Psychology, 27*, 1048-1062.
- Bok, S. (1978). The case for truthfulness. *Med World News, 19*, 92.
- Bower, S. A., & Bower, G. H. (2004). *Asserting yourself: A practical guide for positive change*: Da Capo Press.
- Buller, D. B., & Burgoon, J. K. (1996). Interpersonal deception theory. *Communication theory, 6*, 203-242.
- Childs, J. (2012). Gender differences in lying. *Economics Letters, 114*, 147-149.
- Choi, H. J., Park, H. S., & Oh, J. Y. (2011). Cultural differences in how individuals explain their lying and truth-telling tendencies. *International Journal of Intercultural Relations, 35*, 749-766.
- Clifford, B. R. (2001). Detecting lies and deceit: the psychology of lying and the implications for professional practice: Wiley Online Library.
- DePaulo, B. M., Kashy, D. A., Kirkendol, S. E., Wyer, M. M., & Epstein, J. A. (1996). Lying in everyday life. *Journal of personality and social psychology, 70*, 979.
- Eagly, A. H., & Chaiken, S. (1993). *The psychology of attitudes*. Orlando, FL, US: Harcourt Brace Jovanovich College Publishers.
- Galassi, J. P., & Galassi, M. D. (1974). Validity of a measure of assertiveness. *Journal of Counseling Psychology, 21*, 248-250.
- Giammarco, E. A., Atkinson, B., Baughman, H. M., Veselka, L., & Vernon, P. A. (2013). The relation between antisocial personality and the perceived ability to deceive. *Personality and Individual Differences, 54*, 246-250.
- Gozna, L. F., Vrij, A., & Bull, R. (2001). The impact of individual differences on perceptions of lying in everyday life and in a high stake situation. *Personality and Individual Differences, 31*, 1203-1216.
- Hair, J. F., Black, W. C., Babin, B. J., Anderson, R. E., & Tatham, R. L. (2006). *Multivariate data analysis*. Upper Saddle River, NJ: Prentice-Hall.
- Herzberger, S. D., Chan, E., & Katz, J. (1984). The Development of an Assertiveness Self-Report Inventory. *Journal of Personality Assessment, 48*, 317-323.

- Kashy, D. A., & DePaulo, B. M. (1996). Who lies? *Journal of Personality and Social Psychology, 70*, 1037.
- lader, M. D., & Marks, J. (1971). *Clinical Anxiety*. London: Heinemann.
- Larsen, R. J., & Buss, D. M. (2008). *Personality psychology: Domains of knowledge about human nature*. Boston: McGraw Hill.
- Lindsfold, S., & Walters, P. S. (1983). Categories for Acceptability of Lies. *The Journal of Social Psychology, 120*, 129-136.
- Markus, H. R., & Kitayama, S. (1991). Culture and the self: Implications for cognition, emotion, and motivation. *Psychological Review, 98*, 224-253.
- McLeod, B. A., & Genereux, R. L. (2008). Predicting the acceptability and likelihood of lying: The interaction of personality with type of lie. *Personality and Individual Differences, 45*, 591-596.
- Mealy, M., Stephan, W., & Carolina Urrutia, I. (2007). The acceptability of lies: A comparison of Ecuadorians and Euro-Americans. *International Journal of Intercultural Relations, 31*, 689-702.
- Miller, G. R., & Stiff, J. B. (1993). *Deceptive communication*. Newbury Park, UK: Sage Publications.
- Oliveira, C. M., & Levine, T. R. (2008). Lie Acceptability: A Construct and Measure. *Communication Research Reports, 25*, 282-288.
- Peterson, C. (1996). Deception in intimate relationships. *International Journal of Psychology, 31*, 279-288.
- Phillips, M. C., Meek, S. W., & Vendemia, J. M. C. (2011). Understanding the underlying structure of deceptive behaviors. *Personality and Individual Differences, 50*, 783-789.
- Riggio, R. E., Salinas, C., & Tucker, J. (1988). Personality and deception ability. *Personality and Individual Differences, 9*, 189-191.
- Saxe, L. (1991). Lying: Thoughts of an applied social psychologist. *American Psychologist, 46*, 409-415. doi: 10.1037/0003-066X.46.4.409
- Schwartz, S. H., & Bilsky, W. (1990). Toward a theory of the universal content and structure of values: Extensions and cross-cultural replications. *Journal of personality and social psychology, 58*, 878.

- Scott, W. A. (1965). *Values and organizations: A study of fraternities and sororities*. Chicago: Rand McNally.
- Spielberger, C. D. (2010). *State-Trait Anxiety Inventory*. Palo Alto, CA: Psychologists.
- Sprecher, S., & Fehr, B. (2005). Compassionate love for close others and humanity. *Journal of Social and Personal Relationships, 22*, 629-651.
- Triandis, H. C. (1995). *Individualism & collectivism*. Boulder, CO: Westview.
- Triandis, H. C., & Gelfand, M. J. (1998). Converging measurement of horizontal and vertical individualism and collectivism. *Journal of personality and social psychology, 74*, 118.
- Tyler, J. M., Feldman, R. S., & Reichert, A. (2006). The price of deceptive behavior: Disliking and lying to people who lie to us. *Journal of Experimental Social Psychology, 42*, 69-77.
- Underwood, J. D. M., Kerlin, L., & Farrington-Flint, L. (2011). The lies we tell and what they say about us: Using behavioural characteristics to explain Facebook activity. *Computers in Human Behavior, 27*, 1621-1626.
- Verschuere, B., Spruyt, A., Meijer, E. H., & Otgaar, H. (2011). The ease of lying. *Consciousness and Cognition, 20*, 908-911.
- Vrij, A. (2000). *Detecting lies and deceit: The psychology of lying and implications for professional practice*: Wiley. มหาวิทยาลัย
- Vrij, A., & Holland, M. (1998). Individual differences in persistence in lying and experiences while deceiving. *Communication Research Reports, 15*, 299-308.
- Wolpe, J. (1973). *The practice of behavior therapy. (2nd ed.)*. Oxford, England: Pergamon.
- Zuckerman, M., DePaulo, B. M., & Rosenthal, R. (1981). Verbal and nonverbal communication of deception. *Advances in experimental social psychology, 14*, 1-59.
- Zung, W. W. (1971). A rating instrument for anxiety disorders. *Psychosomatics, 12*, 371-379.

ภาคผนวก ก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก ก
ตัวอย่างแบบสอบถาม

เลขที่ชุด.....

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประเภทยุคคลิกภาพของบุคคลที่มีความคิดเห็นต่อสถานการณ์ต่างๆ เพื่อเป็นข้อมูลประกอบในการทำวิทยานิพนธ์ ระดับบัณฑิตศึกษา สาขาจิตวิทยา สังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิต นักศึกษา ที่ศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี โดยแบบสอบถามนี้ แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามวัดบุคลิกภาพ

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อสถานการณ์ทั่วไป

โปรดตอบคำถามด้วยความรู้สึกที่แท้จริงของท่าน ไม่มีคำตอบใดที่ถูกหรือผิด คำตอบที่ดีที่สุดคือข้อที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด อนึ่งข้อมูลจากการตอบของท่านจะถูกนำไปวิเคราะห์ในรูปค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และท่านจะไม่ได้รับผลกระทบใดๆจากการตอบแบบสอบถามชุดนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

นางสาว รัตนาภรณ์ ปัตลา
ผู้วิจัย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. อายุ ปี
2. เพศ ชาย หญิง
3. ชั้นปี.....
4. คณะ.....
5. มหาวิทยาลัย
6. Email.....(หากท่านต้องการทราบผลการทดสอบของท่าน)

ส่วนที่ 2 แบบทดสอบวัดบุคลิกภาพ

คำชี้แจง ขอให้ท่านอ่านข้อความแต่ละข้อความแล้วพิจารณาว่าข้อความใดเป็นความเป็นจริงสำหรับท่าน **หรือ** ถ้าท่านไม่เคยประสบเหตุการณ์ดังกล่าว ขอให้ท่านคิดว่าถ้าท่านประสบเหตุการณ์เช่นนี้แล้ว ท่านจะปฏิบัติอย่างไร ขอให้ท่านทำเครื่องหมาย ในช่องที่ตรงกับท่านมากที่สุด **เพียงช่องเดียว**

ตัวอย่างการตอบ

ข้อ	ข้อความ	ไม่ตรงกับฉันมากที่สุด	ไม่ตรงกับฉันปานกลาง	ไม่ตรงกับฉันน้อย	ตรงและไม่ตรงกับฉันพอๆกัน	ตรงกับฉันน้อย	ตรงกับฉันปานกลาง	ตรงกับฉันมากที่สุด
1.	ฉันไม่เคยสร้างเรื่องหรือทำสิ่งต่างๆ โดยการหลอกลวง แม้กับเพื่อนของฉัน	1	2	3	4	5	6	7
	ถ้าท่านพิจารณาแล้วรู้สึก <u>ไม่ตรงกับฉันมากที่สุด</u> ให้ทำเครื่องหมาย ☐ ลงในช่อง 1	☒	2	3	4	5	6	7
	ถ้าท่านพิจารณาแล้วรู้สึก <u>ไม่ตรงกับฉันปานกลาง</u> ให้ทำเครื่องหมาย ☐ ลงในช่อง 2	1	☒	3	4	5	6	7
	ถ้าท่านพิจารณาแล้วรู้สึก <u>ไม่ตรงกับฉันน้อย</u> ให้ทำเครื่องหมาย ☐ ลงในช่อง 3	1	2	☒	4	5	6	7
	ถ้าท่านพิจารณาแล้วรู้สึก <u>ตรงและไม่ตรงกับฉันพอๆกัน</u> ให้ทำเครื่องหมาย ☐ ลงในช่อง 4	1	2	3	☒	5	6	7
	ถ้าท่านพิจารณาแล้วรู้สึก <u>ตรงกับฉันน้อย</u> ให้ทำเครื่องหมาย ☐ ลงในช่อง 5	1	2	3	4	☒	6	7
	ถ้าท่านพิจารณาแล้วรู้สึก <u>ตรงกับฉันปานกลาง</u> ให้ทำเครื่องหมาย ☐ ลงในช่อง 6	1	2	3	4	5	☒	7
	ถ้าท่านพิจารณาแล้วรู้สึก <u>ตรงกับฉันมากที่สุด</u> ให้ทำเครื่องหมาย ☐ ลงในช่อง 7	1	2	3	4	5	6	☒

ตอนที่ 1 มาตรฐานวัดความซื่อสัตย์

ข้อ	ข้อความ	ไม่ตรงกับฉันมากที่สุด	ไม่ตรงกับฉันปานกลาง	ไม่ตรงกับฉันน้อย	ตรงและไม่ตรงกับฉัน	ตรงกับฉันน้อย	ตรงกับฉันปานกลาง	ตรงกับฉันมากที่สุด
1.	ฉันไม่เคยสร้างเรื่องหรือทำสิ่งต่างๆ โดยการหลอกลวง แม้กับเพื่อนของฉัน	1	2	3	4	5	6	7
2.	ฉันพูดความจริงเสมอ แม้ว่ามันอาจจะทำร้ายตนเองหรือผู้อื่น	1	2	3	4	5	6	7
3.	ฉันไม่เคยพูดโกหก แม้ว่าอาจจะเจอสถานการณ์ที่จำเป็นต้องทำเพื่อความเหมาะสม	1	2	3	4	5	6	7

หมายเหตุ แบบสอบถามมาตรฐานวัดความซื่อสัตย์มีข้อคำถามทั้งหมด 25 ข้อ

ตอนที่ 2 มาตรฐานวัดความเมตตา

ข้อ	ข้อความ	ไม่ตรงกับฉันมากที่สุด	ไม่ตรงกับฉันปานกลาง	ไม่ตรงกับฉันน้อย	ตรงและไม่ตรงกับฉัน	ตรงกับฉันน้อย	ตรงกับฉันปานกลาง	ตรงกับฉันมากที่สุด
1.	ฉันทำดีกับผู้อื่น แม้ว่าพวกเขาจะทำในสิ่งที่ขัดแย้งกับความคิดของฉัน	1	2	3	4	5	6	7
2.	ฉันไม่มีความเห็นใจผู้อื่น	1	2	3	4	5	6	7
3.	ฉันจะช่วยเหลือผู้อื่นให้รู้สึกปลอดภัย แม้ว่าจะไม่ชอบพวกเขาก็ตาม	1	2	3	4	5	6	7

หมายเหตุ แบบสอบถามมาตรฐานวัดความเมตตา มีข้อคำถามทั้งหมด 30 ข้อ

ตอนที่ 3 มาตรการลักษณะนิสัยวิตกกังวล

ข้อ	ข้อความ	ไม่ตรงกับฉันมากที่สุด	ไม่ตรงกับฉันปานกลาง	ไม่ตรงกับฉันน้อย	ตรงและไม่ตรงกับฉัน	ตรงกับฉันน้อย	ตรงกับฉันปานกลาง	ตรงกับฉันมากที่สุด
1.	ฉันรู้สึกพึงพอใจในความเป็นตัวฉันเอง	1	2	3	4	5	6	7
2.	ฉันรู้สึกเหมือนว่าตนเองล้มเหลว	1	2	3	4	5	6	7
3.	ฉันรู้สึกผ่อนคลาย	1	2	3	4	5	6	7

หมายเหตุ แบบสอบถามมาตรการวัดความเมตตาที่มีข้อความทั้งหมด 21 ข้อ

ตอนที่ 4 มาตรการการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม

ข้อ	ข้อความ	ไม่ตรงกับฉันมากที่สุด	ไม่ตรงกับฉันปานกลาง	ไม่ตรงกับฉันน้อย	ตรงและไม่ตรงกับฉัน	ตรงกับฉันน้อย	ตรงกับฉันปานกลาง	ตรงกับฉันมากที่สุด
1.	คุณทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เมื่อมีใครมาแซงคิวคุณ	1	2	3	4	5	6	7
2.	คุณรู้สึกลำบากใจที่จะบอกให้เพื่อนต่างเพศของคุณทราบว่า คุณตัดสินใจแล้วที่จะไม่นัดพบเขาอีกต่อไป	1	2	3	4	5	6	7
3.	เมื่อพบว่าคุณชื่อของผิดมาคุณจะนำของนั้นไปเปลี่ยนใหม่	1	2	3	4	5	6	7

หมายเหตุ แบบสอบถามมาตรการการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมมีข้อความทั้งหมด 50 ข้อ

ตอนที่ 5 มาตรการป้องกันเจกนิยและคตรวรหมู

ข้อ	ข้อความ	ไม่ตรงกับฉันมากที่สุด	ไม่ตรงกับฉันปานกลาง	ไม่ตรงกับฉันน้อย	ตรงและไม่ตรงกับฉัน	ตรงกับฉันน้อย	ตรงกับฉันปานกลาง	ตรงกับฉันมากที่สุด
1.	ฉันสนุกกับการทำงานใน สถานการณ์ที่มีการแข่งขันกับ บุคคลอื่น	1	2	3	4	5	6	7
2.	ฉันมักทำสิ่งต่างๆด้วยตนเอง	1	2	3	4	5	6	7
3.	ฉันมักจะทำในสิ่งที่ครอบครัวฉัน พอใจ แม้ว่าฉันจะไม่ค่อยชอบ ทำนาก็ตาม	1	2	3	4	5	6	7

หมายเหตุ แบบสอบถามมาตรการป้องกันเจกนิยและคตรวรหมูมีข้อคำถามทั้งหมด 36 ข้อ

แบบสำรวจความคิดเห็นต่อสถานการณ์ต่างๆ

คำชี้แจง ขอให้บัณฑิตทุกท่านอ่านตัวอย่างสถานการณ์ต่อไปนี้ และให้บัณฑิตจินตนาการว่าอยู่ในสถานการณ์นั้นจริงๆตามที่ได้อ่าน โดยในสถานการณ์นี้คำว่า "ฉัน" หมายถึงตัวนิสิตเอง จากนั้นให้นิสิตตอบแบบสอบถาม โดยทำเครื่องหมาย X ลงในช่องว่าง ซึ่งการตอบแบบสอบถามนี้ ขอให้บัณฑิตตอบตามความเป็นจริงที่ตรงกับตัวนิสิตเองมากที่สุด โดยคำตอบจากนิสิตจะนำไปวิเคราะห์โดยรวมเพื่อประโยชน์ในการศึกษาไม่มีการเปิดเผยชื่อและไม่มีผลใดต่อตัวนิสิตทั้งสิ้น

ตัวอย่างสถานการณ์การโกหกเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง

ในช่วงเวลาใกล้ปิดเทอม ฉันยังมีรายงานที่ต้องทำให้เสร็จและมีการสอบที่รออยู่ หนึ่งในรายงานชิ้นสำคัญก็ใกล้วันส่งเข้ามาแล้ว ฉันต้องทำรายงานชิ้นนี้ให้เสร็จเพื่อที่จะได้ส่งทันตามกำหนด คณะของรายงานชิ้นนี้คิดเป็น 40% ของคะแนนทั้งหมด ละนี่ก็ไม่ใช่วิชาที่ฉันทำคะแนนได้ดีเสียด้วย เพื่อนของฉันที่ลงเรียนวิชานี้เมื่อเทอมที่แล้วได้ให้รายงานนี้กับฉันซึ่งเป็นงานที่เขาทำส่งไปเมื่อเทอมก่อนเพื่อช่วยเหลือฉันรายงานชิ้นนี้เพื่อนของฉันได้คะแนนถึง 72% ฉันจึงลอกงานของเพื่อนเป็นส่วนใหญ่เพื่อที่จะได้คะแนนที่ดี และฉันก็สามารถส่งรายงานได้ทันตามกำหนดเวลา ฉันไม่ได้เก็บเรื่องลอกงานมาใส่ใจอะไรมากนัก แต่เมื่ออาจารย์อ่านรายงานของฉันเพื่อที่จะให้คะแนน อาจารย์ถามฉันเกี่ยวกับถ้อยคำและสำนวนที่ใช้เพราะรู้สึกคุ้นๆว่าเคยอ่านมาก่อน อาจารย์สงสัยว่าฉันลอกงานใครมาหรือไม่ ฉันจึงตอบไปว่างานทั้งหมดนี้เป็นงานเขียนของตัวเอง ไม่ได้ลอกใครมาทั้งสิ้น

1. หากฉันอยู่ในสถานการณ์นี้, มีความเป็นไปได้ที่ฉันจะโกหกเหมือนในสถานการณ์สมมติ
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง [] 1 [] 2 [] 3 [] 4 [] 5 [] 6 [] 7 เห็นด้วยมากที่สุด
2. หากท่านเป็นผู้ถูกโกหกในสถานการณ์นี้ ท่านจะสามารถยอมรับการโกหกนี้ได้
ไม่ยอมรับอย่างยิ่ง [] 1 [] 2 [] 3 [] 4 [] 5 [] 6 [] 7 ยอมรับมากที่สุด

ตัวอย่างสถานการณ์การโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง

ในการเรียนวิชาหนึ่ง อาจารย์ให้แบ่งกลุ่มเพื่อทำรายงาน ในการนัดประชุมกลุ่มเพื่อเลือกหัวข้อในการทำรายงาน เพื่อนคนหนึ่งเสนอความคิดเห็นในการเลือกหัวข้อในการทำรายงาน สมาชิกกลุ่มส่วนใหญ่ค่อนข้างเห็นด้วย แต่ฉันไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่เพื่อนเสนอมา เมื่อเพื่อนถามความคิดเห็นของฉัน ฉันไม่

อยากที่จะขัดแย้งกับคนในกลุ่ม จึงบอกไปว่าฉันเห็นด้วยกับหัวข้อนี้ ทั้งที่จริงๆ แล้วฉันคิดว่าหัวข้อที่เพื่อนเสนอมาเป็นสิ่งที่ไม่น่าสนใจเลย

1. หากฉันอยู่ในสถานการณ์นี้ ,มีความเป็นไปได้ที่ฉันจะโกหกเหมือนในสถานการณ์สมมติ
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง [] 1 [] 2 [] 3 [] 4 [] 5 [] 6 [] 7 เห็นด้วยมากที่สุด
2. หากท่านเป็นผู้ถูกโกหกในสถานการณ์นี้ ท่านจะสามารถยอมรับการโกหกนี้ได้
ไม่ยอมรับอย่างยิ่ง [] 1 [] 2 [] 3 [] 4 [] 5 [] 6 [] 7 ยอมรับมากที่สุด

ตัวอย่างสถานการณ์การโกหกเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น

ในคาบเรียนวิชาหนึ่งซึ่งเรียนในช่วงเช้า ฉันเข้าเรียนตรงเวลาและในช่วงโมงเรียนมีการสอบเก็บคะแนน แต่เพื่อนของฉันมาสายเพราะหาที่จอดรถไม่ได้ เลยมาไม่ทันการสอบ ซึ่งมีการให้คะแนนพิเศษ 10% ที่จะใช้ตัดเกรด เพื่อที่จะช่วยเพื่อนให้ได้สอบ ฉันจึงบอกอาจารย์ว่าเพื่อนของฉันต้องเสียเลยไม่สามารถมาเข้าห้องเรียนและทำการสอบได้ทันเวลา อาจารย์จึงอนุญาตให้เพื่อนของฉันไปสอบท้ายคาบได้ เมื่อเพื่อนของฉันมาถึงห้องเรียน ฉันจึงนัดแนะกับเพื่อนเพื่อให้เล่าเหตุการณ์ให้ตรงกัน ก่อนจะไปหาอาจารย์เพื่อขอสอบ

1. หากฉันอยู่ในสถานการณ์นี้ ,มีความเป็นไปได้ที่ฉันจะโกหกเหมือนในสถานการณ์สมมติ
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง [] 1 [] 2 [] 3 [] 4 [] 5 [] 6 [] 7 เห็นด้วยมากที่สุด
2. หากท่านเป็นผู้ถูกโกหกในสถานการณ์นี้ ท่านจะสามารถยอมรับการโกหกนี้ได้
ไม่ยอมรับอย่างยิ่ง [] 1 [] 2 [] 3 [] 4 [] 5 [] 6 [] 7 ยอมรับมากที่สุด

ตัวอย่างสถานการณ์การโกหกเพื่อให้สังคมยอมรับ

ฉันได้ทำความรู้จักเพื่อนใหม่ เขาคุยให้ฟังเรื่องประสบการณ์การไปเที่ยวและเล่นสกีในต่างประเทศ และเขาถามฉันว่าเคยเล่นสกีหรือไม่ ฉันจึงบอกเขาไปว่าเคยเล่นกีฬาชนิดนี้มาบ้างแล้วเหมือนกัน ทั้งที่จริงแล้วฉันยังไม่เคยเล่นสกีเลย

1. หากฉันอยู่ในสถานการณ์นี้, มีความเป็นไปได้ที่ฉันจะโกหกเหมือนในสถานการณ์สมมติ
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง []1 []2 []3 []4 []5 []6 []7 เห็นด้วยมาก
ที่สุด
2. หากท่านเป็นผู้ถูกโกหกในสถานการณ์นี้ ท่านจะสามารถยอมรับการโกหกนี้ได้
ไม่ยอมรับอย่างยิ่ง []1 []2 []3 []4 []5 []6 []7 ยอมรับมาก
ที่สุด

หมายเหตุ สถานการณ์ที่ใช้วัดความเป็นไปในกรโกหกและการยอมรับการโกหกมีรูปแบบละ 2
สถานการณ์

ภาคผนวก ข

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ผลการพัฒนามาตร

ตารางที่ ก 1 มาตราวัดบุคลิกภาพความซื่อสัตย์

ข้อที่	ทิศทาง	การวิเคราะห์ข้อกระทงกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ				t	p	ค่าCITC (N=60)	ข้อที่ผ่าน การ วิเคราะห์ ทั้งหมด
		กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ					
		M	SD	M	SD				
1.	+	5.63	1.258	3.44	1.617	5.75***	.000	.497	√
2.	+	5.56	.892	3.50	1.150	5.17***	.000	.537	√
3.	+	4.75	1.125	3.67	.907	4.04***	.000	.407	√
4.	-	2.00	2.098	3.11	1.079	<u>5.93***</u>	.000	.547	√
5.	+	5.94	.854	3.83	1.043	3.04**	.005	.373	√
6.	+	6.00	.966	4.00	.767	4.58***	.000	.475	√
7.	-	1.25	.775	3.17	1.295	<u>6.48***</u>	.000	.676	√
8.	-	5.94	1.063	3.67	.907	3.46**	.020	-.533	×
9.	-	3.81	1.940	3.61	1.243	1.92**	.032	.071	√
10.	+	4.44	1.861	3.50	.924	1.5	.142	-	×
11.	+	5.88	1.455	3.28	.958	7.26***	.000	.624	√
12.	-	2.00	2.000	3.06	1.056	<u>4.57***</u>	.000	.519	√
13.	-	2.38	2.156	3.22	1.353	<u>4.41***</u>	.000	.483	√
14.	+	5.75	1.183	3.67	1.188	4.16***	.000	.448	√
15.	+	5.25	1.612	4.17	1.098	2.53**	.017	.366	√
16.	-	5.31	1.778	3.89	.758	.64	.523	-	×
17.	-	5.88	.885	3.89	.758	7.76***	.000	.534	√
18.	+	3.81	2.105	3.61	.979	<u>.81</u>	.425	-	×
19.	-	5.75	.931	3.94	.802	3.3**	.002	-.471	×

หมายเหตุ ค่า t ที่ขีดเส้นใต้เป็นการวิเคราะห์โดยแยกความแปรปรวน

* $p < .05$, หนึ่งหาง. ** $p < .01$, หนึ่งหาง. *** $p < .001$, หนึ่งหาง.

ข้อที่	ทิศทาง	การวิเคราะห์ข้อกระทงกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ						ค่าCITC (N=60)	ข้อที่ผ่าน การ วิเคราะห์ ทั้งหมด
		กลุ่มสูง (n = 16)		กลุ่มต่ำ (n = 18)		t	p		
		M	SD	M	SD				
20.	-	1.94	1.436	3.78	1.003	2.49**	.019	.427	√
21.	-	2.19	1.377	3.61	.979	4.89***	.000	.534	√
22.	-	3.50	2.098	3.83	.707	3.9**	.001	.406	√
23.	-	1.00	.000	3.56	1.294	5.93***	.000	.673	√
24.	+	5.75	1.571	4.17	1.043	5.61***	.000	.503	√
25.	-	2.06	1.389	2.72	1.274	3.72**	.001	.419	√
26.	+	6.06	2.048	3.22	1.592	5.56***	.000	.456	√
27.	+	5.94	1.063	3.28	1.127	5.37***	.000	.603	√
28.	+	6.31	1.078	3.78	1.060	6.66***	.000	.585	√
29.	+	5.69	1.493	3.94	1.056	8.29***	.000	.579	√
30.	-	2.06	1.436	3.61	1.195	4.58***	.000	.496	√
31.	+	6.19	1.559	4.28	1.018	4.57***	.000	.583	√
α									.884

หมายเหตุ ค่า t ที่ขีดเส้นใต้เป็นการวิเคราะห์โดยแยกความแปรปรวน

* $p < .05$, หนึ่งหาง. ** $p < .01$, หนึ่งหาง. *** $p < .001$, หนึ่งหาง.

ตารางที่ ก 2

ผลการวิเคราะห์ข้อกระทงและค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ของมาตรวัด
บุคลิกภาพความมีเมตตา

ข้อที่	ทิศทาง	การวิเคราะห์ข้อกระทงกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ				ค่าCITC (N=60)	ข้อที่ผ่าน การ วิเคราะห์ ทั้งหมด		
		กลุ่มสูง (n = 16)		กลุ่มต่ำ (n = 17)				t	p
		M	SD	M	SD				
1.	+	6.18	.728	3.44	1.315	5.12***	.000	.712	√
2.		1.88	1.965	3.19	1.559	6.05***	.000	.405	√
3.	+	5.41	1.326	3.88	1.088	<u>4.48***</u>	.000	.474	√
4.	+	5.71	.985	3.44	1.153	8.29***	.000	.664	√
5.	-	4.59	1.622	3.56	1.315	2.81**	.009	.349	√
6.	-	2.59	1.228	3.31	1.138	3.96***	.000	.423	√
7.	-	6.24	.752	3.63	1.147	7.1***	.000	.792	√
8.	+	6.24	.970	3.56	.964	4.58***	.000	.673	√
9.	-	2.59	1.770	3.38	1.586	6.97***	.000	.492	√
10.	-	5.71	1.312	3.19	.911	4.74***	.000	.561	√
11.	-	5.59	1.543	4.19	1.223	<u>.540</u>	.297	-	×
12.	+	5.82	.809	3.63	.806	<u>2.94**</u>	.004	.547	√
13.	-	2.00	1.458	2.88	1.025	7.23***	.000	.557	√
14.	-	2.35	1.539	3.13	1.204	3.43**	.001	.417	√
15.	+	5.71	.920	3.75	.856	6.72***	.000	.672	√
16.	+	6.12	.857	4.19	1.047	7.81***	.000	.704	√
17.	+	5.88	.993	3.50	.966	6.15***	.000	.629	√
18.	-	2.00	1.458	2.56	1.094	2.47**	.019	.340	√
19.	+	2.18	1.551	2.44	.727	<u>1.54</u>	.006	-	×
20.	-	3.47	1.841	3.56	1.459	3.09***	.000	.264	√

หมายเหตุ ค่า t ที่ขีดเส้นใต้เป็นการวิเคราะห์โดยแยกความแปรปรวน

* $p < .05$, หนึ่งหาง. ** $p < .01$, หนึ่งหาง. *** $p < .001$, หนึ่งหาง.

ข้อที่	ทิศทาง	การวิเคราะห์ข้อกระทงกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ						ค่าCITC (N=60)	ข้อที่ผ่าน การ วิเคราะห์ ทั้งหมด
		กลุ่มสูง (n = 16)		กลุ่มต่ำ (n = 17)		t	p		
		M	SD	M	SD				
21.	+	6.24	.903	4.13	.719	8.01***	.000	.810	√
22.	+	5.65	1.222	3.88	.719	4.44***	.000	.494	√
23.	-	2.53	1.700	3.19	1.471	4.43***	.000	.373	√
24.	+	5.94	1.144	3.81	1.047	7.25***	.000	.742	√
25.	+	5.29	1.448	3.50	.730	4.07***	.000	.579	√
26.	+	6.24	.752	3.81	1.047	5.77***	.000	.665	√
27.	+	6.18	.393	3.94	1.181	4.55***	.000	.565	√
28.	-	1.35	.606	2.69	1.448	8.05***	.000	.633	√
29.	+	5.18	1.667	3.50	1.095	4.39***	.000	.534	√
30.	+	5.59	.939	3.75	.856	4.09***	.000	.586	√
31.	+	5.65	1.057	3.31	1.702	5.43***	.000	.503	√
32.	+	5.24	1.300	3.56	.814	3.19**	.002	.464	√
α								.934	

หมายเหตุ ค่า t ที่ขีดเส้นใต้เป็นการวิเคราะห์โดยแยกความแปรปรวน

* $p < .05$, หนึ่งหาง. ** $p < .01$, หนึ่งหาง. *** $p < .001$, หนึ่งหาง.

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวรัตนภรณ์ ปัตลา เกิดวันที่ 30 เมษายน 2525 สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาจากโรงเรียนนวมินทราชินูทิศ เตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า ในปีการศึกษา 2543 สำเร็จการศึกษาปริญญาพยาบาลศาสตรบัณฑิต จากคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ในปีการศึกษา 2548 หลังจากนั้นเข้าทำงานที่แผนกผู้ป่วยวิกฤต โรงพยาบาลกรุงเทพ จนถึงปัจจุบัน และขณะเดียวกันได้ศึกษาต่อในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

